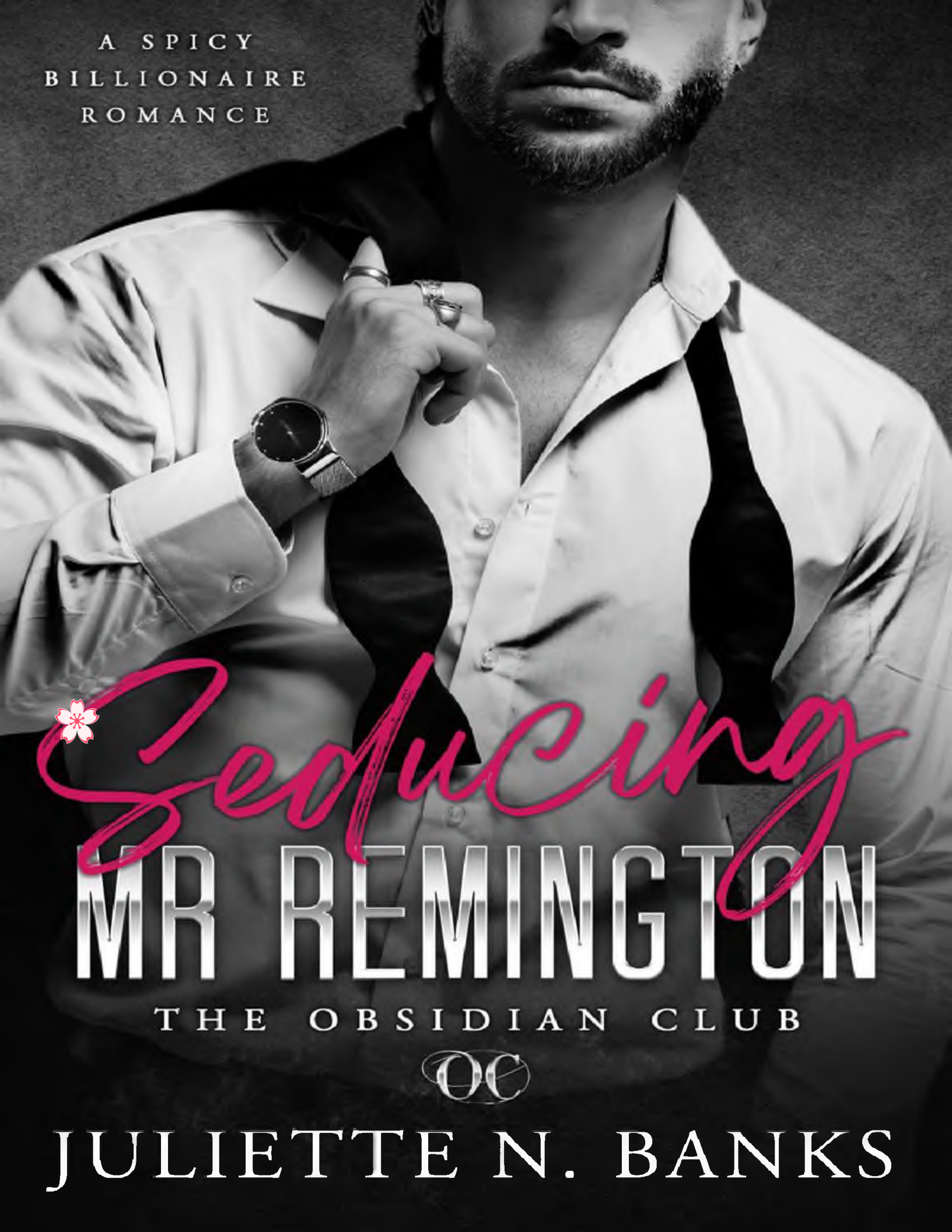

A SPICY
BILLIONAIRE
ROMANCE
Seducing
MR REMINGTON
THE OBSIDIAN CLUB
JULIETTE N. BANKS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

Seducing MR REMINGTON

BİRİNCİ KİTAP

THE OBSIDIAN CLUB

ULUSLARARASI ÇAPTA EN ÇOK SATAN YAZAR

JULIETTE N. BANKS

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Bay Remington'ı Baştan Çıkarmak - Baharatlı Milyarder Romantizmi (Obsidian Kulübü, #1)
BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM BEŞİNCİ
BÖLÜM ALTINCI
BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU
BÖLÜM ONUNCU
BÖLÜM
ONBİRİNCİ BÖLÜM
ONİKİNCİ BÖLÜM
ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ON
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ON
BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM ON
SEKİZİNCİ BÖLÜM ON
DOKUZUNCU BÖLÜM
YİRMİNCİ BÖLÜM
YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM YİRMİ
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM YİRMİ
BEŞİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM YİRMİ
SEKİZİNCİ BÖLÜM YİRMİ
DOKUZUNCU BÖLÜM
OTUZUNCU BÖLÜM
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
EPİLOG
BİRİNCİ BÖLÜM
BİRİNCİ BÖLÜM - KNOX
BİRİNCİ BÖLÜM - MADDOX
BİRİNCİ BÖLÜM - JOSH
BİRİNCİ BÖLÜM

TELİF HAKKI

Telif hakkı © 2025 Juliette N. Banks. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir yöntemle, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.
bilgi depolama ve erişim sistemi ile çoğaltılamaz.

Bu kitap kurgu ve hayal gücünün ürünüdür. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya
yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ve müziklerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve/veya kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkili veya onlar tarafından desteklenmemiştir.

Yazar: Juliette N. Banks

Editör: Julie Schrader

Kapak tasarımı: EMCAT Designs

YAZAR HAKKINDA

Juliette, okuyucuların aşık olduğu ateşli kahramanlar yazarak romantizm türünü kasıp kavuran bağımsız bir yazardır.

Juliette ayrıca tüketici pazarlamacılığı alanında geniş bir deneyime sahiptir ve daha önce Random House tarafından kitapları yayınlanmıştır. Maine Coon cinsi kedisi Tilly ile birlikte Yeni Zelanda'da yaşamaktadır.

Juliette N. Banks web sitesi

Instagram Facebook

JULIETTE N. BANKS'IN DİĞER ESERLERİ

THE OBSIDIAN CLUB - YENİ

Karanlık Milyarder Romantizmi

Bay Remmington'a Direnmek

Bay Kingsley'e İtaat Etmek Bay Winters'ı Evcilleştirmek

BLACK HAWKE GÜVENLİK

Ateşli Askeri Romantizm

SEAL - **ÜCRETSİZ**

BODYGUARD

MARINE

ASKER

RANGER

MARSHAL

NYC'NİN KARANLIK KRALLARI

Karanlık Mafya Romantizmi/ Askeri Romantizm

En Karanlık Kral - **ÜCRETSİZ**

Acımasız Kral

Vahşi Kral

İntikamcı Kral

Merhametsiz Kral

Gangster Kral

KARANLIK İTTİFAK SERİSİ – YENİ

Karanlık Milyarder Romantizmi

GÜNAHIN KÜLLERİ

AZİZLERİN KÜLLERİ

KAOSUN KÜLLERİ

DUFORT HANEDANI

Ateşli Milyarder Romantizmi

Günahkar Görev - **ÜCRETSİZ**

Yasak Dokunuş
Tam Sahiplik
Sınırsız Arzu
Karanlık
Teslimiyet
Acımasız Cazibe
Yaramaz Kutlamalar
Kötü Övgü Güzel Yıkım

MONTGOMERY MİLYARDERLERİ

Ateşli Milyarder Romantizmi

PİSLİK Baştan Çıkarma
PİSLİK Cazibe PİSLİK
Oyuncu
PİSLİK Milyarder

MORETTI KAN KARDEŞLER

Ateşli Paranormal Romantizm

Vampir Prensi **- ÜCRETSİZ**
Vampir Koruyucu
Vampir Casus
Vampir'in Noeli Vampir
Suikastçısı Uyanmış
Vampir Vampir Aşığı
Vampir Kurt Vampir
Savaşçı Vampirin
Yemini Vampirlerin
Kaderi
Vampir'in Takıntısı
Vampir'in Fırtınası
Vampir'in Ruhu

Moretti evrenindeki ilgili kitaplar

Vampir Kralı İddia

Edilen Kurt Alfa

Kurt

Seducing MR REMINGTON

BİRİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

Kravatımı çıkarıp otel yatağına attım ve bara doğru yürüdüm.

Londra.

Manhattan'a dönmek için sabırsızlanıyorum, ama bu şehri seviyorum. Büyükbabam ve büyükannem, ben küçük bir çocukken beni ve kız kardeşim Catherine'i buraya tatile getirmişlerdi, bu yüzden bu şehir her zaman kalbimde özel bir yere sahip olmuştur. Büyükbabamın bana aldığı küçük kırmızı oyuncak otobüs hala duruyor.

Şu anda hava çok soğuk. Ama New York da öyle. Tatiller bitti ve bahar bir iki ay sonra değil de çok uzaklarda gibi geliyor.

Belki de bunun nedeni, milyonlarca derece sıcak olan Dubai'de bulunmamdır. Yaklaşık olarak.

Kristal sürahinin kapağını açıp kendime bir parmak viski dolduruyorum. Bir yudum alıp içimden bir iç çekiyorum.

Her şey yolunda gidiyor.

Crown Plaza projesi yolunda gidiyor ve en büyük yatırımcımız Şeyh Khalid Al-Mansour memnun. Sanırım. Birleşik Arap Emirlikleri'nde onunla birkaç gün geçirmek akıllıca bir hareketti. Zamanım olduğu için değil, ama Amerika Birleşik Devletleri'nin önde gelen lüks gayrimenkul geliştirme şirketi Remington Obsidian Holdings'in CEO'su olarak, ağ kurmak işimin bir parçası.

Bu sayede bu kadar kısa sürede bu kadar başarılı oldum.

Otuz dört yaşında, milyarlarca dolarlık bir servete sahibim ve çok mutlu hissedarlarım var. Bazıları, on iki yıl önce ilk günden itibaren benimle birlikte başlayan ekipten.

Birkaç tanesi Harvard'dan sınıf arkadaşlarımdı. O zamanlar onlara hak ettikleri maaşı ödeyemediğim için, teklif edilen hisseleri kabul edip bana bir şans verdiler.

Hisselerini erken satmayanlar şimdi çok iyi durumdalar. Yüz binlerce dolarlık maaşlarının yanı sıra tatil evleri,

tekneleri ve başarılı bir hayatın tüm lükslerine sahipler.

Remington adı artık lüks ve başarıyla, daha da önemlisi kârla eş anlamlı. Bu da daha kaliteli ortaklar, projelerin kolay finansmanı ve... kadınlar getiriyor.

Çok sayıda kadın.

Bu noktada, viskimi alıp, ayaklarımı sehpaya uzatıp, puro yakıp, sırıtmamı bekliyorsunuz.

Değil mi?

Sonuçta, ben zenginim ve Armani takımlarım ve Tom Ford ayakkabılarımdan para damlarken istediğim kişiyle yatabilirim.

Bunların hepsi doğru.

Ayrıca, çoğunlukla beni çok fazla mahvetmeyen sevgi dolu iki ebeveynim, o kadar da sinir bozucu olmayan bir kız kardeşim var (şu anda boşanmış durumda) ve 1,93 metre boyunda, geniş göğüslü ve altı paket karın kaslıyım.

Yani hayatım fena değil.

Ama benim hikayemin tamamını bilmiyorsunuz.

Harvard günlerime geri dönelim, Mason, Drew, Colt ve Zander ile tanıştığım günlere.

Ve... Jack.

Pencereye doğru yürüyüp Londra silüetine bakıyorum. *Lanet olası Jack.* Viskiyi bir dikişte içiyorum. Anıları yad edeceğimi bilseydim iki parmak doldururdum.

Basitçe söylemek gerekirse, Jack

aşık oldu. Sandy'ye.

Onu hiç sevmedim ve o da bunu biliyordu. Tanıştığımız andan itibaren onun bir yılan olduğunu hissettim, ama cinayet işleyeceğini hiç düşünmemiştim.

Arkadaşıma olan ilgisi sahte gibiydi ve sonra bir gün bana bir bakış attı, bir şey söylemem için beni kışkırttı. Jack o noktada ona o kadar aşıktı ki, hiçbirimizin sözünü dinlemeyeceğini hepimiz biliyorduk.

İlk başta Mason ve Drew beni kenara çekip ona bir şans vermemi söylediler.

"O onu seviyor dostum," dedi Mason, en sevdiğimiz barda beni köşeye

sıkıştırarak. "Onun göğüslerini seviyor." Ben alaycı bir şekilde sırıttım.

"Şey," Mason çenesini ovuşturdu, "göğüsleri güzel, ama hadi ama, kız fena değil."

"Drew, bana destek ol."

"Ah, dostum. O mutlu. Şuna bak." Drew omuz silkti ve bardağını kullanarak onların yönünü işaret etti.

"Buna 'cunt struck' denir." Kafamı salladım. "Sandy, Jack servetini miras alana kadar ona bakmazdı bile. Onun saçmalıklarını gören tek kişi ben miyim?"

"Yani, Jack'in Sandy gibi bir kızı tavlayabileceğini düşünmüyor musun?" Colt bize katılarak sordu.

Adi herif.

Beni zor durumda bıraktı.

Jack bizimle aynı ligde değildi ve bunu hepimiz biliyorduk. Lanet olsun, Jack bile biliyordu. Ama mesele bu değildi. İçgüdülerim Sandy'nin sadece para için bu ilişkiye girdiğini haykırıyordu.

Altı ay sonra elini kaldırıp kocaman bir elmas yüzük gösterdiğinde haklı olduğum ortaya çıktı.

Zander bana baktı, ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. "Aceleye

gerek yok," dedim Jack'e bir hafta sonra.

"Hayat kısa, Seb." Jack sırtıma bir şaplak attı. "Doğru kişiyi bulduğunda neden bekleyesin ki? Ben hayatımı sevdiğim kadınla yaşamak istiyorum. O kişi Sandy."

Bu sözler neredeyse her gün aklımdan geçiyor.

"O zaman neden acele etmiyorsun?" Aklımda "*aşk kördür*" sözü vardı.

"Evlilik Sandy için önemli."

Eminim öyledir.

"Hadi ama, o bakire değil," dedim ve sonra kendimi yakaladım. O yorumun bana sağdıcılığımı kaybetmeme neden olup olmadığını hala bilmiyorum, ama Drew o onuru elde etti. Muhtemelen en iyisi buydu; onun büyük gününde yanında duruyor olsaydım, düşüncelerimi kendime saklayamazdım.

Mezun olduğumuz anda evlendiler. Üç ay

sonra, o öldü.

Biz haberi aldığımızda Seyşel Adaları'nda balayındaydılar. Kalp krizi geçirerek öldü.

"Birden yere yığıldı!" Sandy, onu bir sonraki görüşümüzde Drew'un göğsüne yaslanarak ağlıyordu. "Jack'im. Sevgili Jack'im."

Oh, lütfen.

Drew onun sırtını okşadı ve gözlerime baktı. Söylemediği sözleri haykırıyordu *"Haklıydın."*

Sandy Jack'i kandırmış olabilir, ama o geceki oyunculuğu berbattı. Adli tabip Jack'in kulağının arkasında küçük bir iğne izi bulduğunu söylediğinde, soruşturma yapılmasını talep ettik.

Sandy, yas tutan yeni bir eşten birdenbire savunmacı bir kurbana dönüştü. "O onun bakım aletiydi. Bu ne cüret? Jack hayatımın aşkıydı."

Ve Akademi Ödülü'nün sahibi...

"Yani sana evlilik öncesi sözleşme imzalamayı hiç teklif etmeyen milyarder mi?" Kollarımı kavuşturdum, artık kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını biliyordum.

Arkadaşım ölmüştü.

Sandy'den nefret ediyordum ve benim için siktirip gidebilirdi. "Siktir git, Sebastian."

"Hayır. Yapmayacaksın." Dişlerimi sıkarak, bir kadına sadece bir kez olsun bir kadına yumruk atabilecek türden bir adam olmayı diledim. Sadece bir saniye için.

Ama değildim.

Birkaç gün sonra, Jack'in mezarına gömüldüğü sırada beşimiz mezarın etrafında durduk, Sandy dramatik bir şekilde ağlarken dişlerimizi gıcırdatıyorduk.

Siyah bir pantolon takım giymişti ve elinde siyah bir gül tutuyordu. Sonra onu tabutun üzerine attı.

Gözlerini kaldırdığında, gözlerim onunla buluştu ve dudakları kıvrılırken, cinayetten paçayı sıyırdığını bilen gözlerindeki parıltıyı gördüm.

O andan itibaren ona Obsidian Viper (Obsidiyen Engerek) diye hitap ettik.

Sandy'nin Jack'i öldürdüğünü kanıtlayamadığımız için, arkadaşımızı asla unutmayacağımıza ve kadınların kaderimize pençelerini geçirmelerine göz yummayacağımıza dair bir anlaşma yaptık.

Onun ölümü hepimizde iz bıraktı.

Beşimiz de zengin ailelerden geliyoruz ve şimdi kendi başımıza milyarderiz. Hiçbirimiz evlenmedik ve gördüklerimizden sonra da evlenmeyeceğimizden neredeyse eminim.

Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum, ama bir parçam onun acı çekmesini çok isterdi. Karma, intikamını almak için çılgın bir yol izler.

Telefonum titredi ve Armani ceketimin cebinden çıkarıp baktığımda ofis numarasını gördüm.

"Merhaba," diye sertçe cevap veriyorum.

"Bay Remington, kötü haberlerim var," geçici asistanım Jeremy gergin bir şekilde söylüyor.

Üç aydır benim için çalışıyor ve şükürler olsun ki bugün işi bitiyor. Eğer bu adam kıçımı öpebilseydi, eminim öperdi. Bu beni deli ediyor.

O yönde eğilimi olup olmadığını sormadım.

Verimli olmaya çalıştığını biliyorum, ama olamıyor. İşi halledebilecek ve ortalama bir insandan biraz daha fazla beyin hücresi olan birine ihtiyacım var.

Görünüşe göre İK birini bulmuş.

Göreceğiz.

"Ne var?"

Yine lanet fotokopi makinesi ile ilgiliyse...

"Jetin bozulmuş," diyor Jeremy.

Donup kalıyorum. Sonra, söylediklerini anlayamayınca kaşlarım havaya

kalkıyor. "Ne demek bozuldu?" Sesim normalden biraz daha tiz çıkıyor. rahat hissetmediğim kadar tiz çıkıyor.

"Yakıt pompasıyla ilgili bir sorun. Ne kadar süreceğini sordum ama parçalar İngiltere'ye kırk sekiz saat içinde ulaşmayacak gibi görünüyor."

Siktir.

Eve gitmem gerekiyor.

Cumartesi sabahı Londra'dan ayrılmayı ve aynı gün New York'a varmayı planlıyordum, böylece tüm Pazar gününü vücudumu yerel saate alıştırmak için kullanabilecektim. Önümde yoğun bir hafta var.

"O yüzden," diye devam etti Jeremy. "Bu gece JFK'ye giden gece uçağına birinci sınıf bilet ayırttım."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Ticari. Ben ticari uçakla uçmam lan.

İnsanlarla pek ilgilenmem ve dokuz saatten fazla süren uçuşum sırasında birkaç telefon görüşmesi yapmak istedim.

"Umarım sorun olmaz. İki koltuğu da koridorda ayırtacaktım, ama bunun aşırıya kaçtığını düşünür müsün bilemedim."

Hayır.

Ama neden öyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Bu da Jeremy'nin benim için kesinlikle doğru asistan olmadığını kanıtlıyor.

Lanet olsun.

Eve gitmem lazım. Orta Doğu'da seyahat ettikten ve Londra'da birkaç toplantı için durduktan sonra ofisten bir gün daha uzak kalamam. Dünyanın her yerinde çalışabilmeme rağmen, Crown Plaza projesinin ilerlemesini sağlamak için Manhattan'a gitmem gerekiyor.

Ziyaretimin son gecesi Khalid'in benim onuruma Dubai'de düzenlediği galaya katılmak, sözleşmemizi kesinleştirmemizi sağlayacaktı. Önümüzdeki hafta başında onun imzasını ve para transferini bekliyordum.

Ancak o, gecenin ortasında ortadan kayboldu. Kardeşi ve yakın danışmanı Rashid, bana gecenin tadını çıkarmamı ve onlarla iletişime geçeceğimizi söyledi. O zamandan beri, bir şey beni rahatsız ediyor. Onların kültüründe uzman olmayabilirim, ama birdenbire ortadan kaybolmak iyiye işaret gibi gelmiyor.

Bunu benimle seyahat eden ve iki gün önce Dubai'den direkt olarak eve uçan finans müdürüm Victor'a söylediğimde, o omuz silkti.

"O bir şeyh. Muhtemelen şeyh işlerini halletmesi gerekti." Victor endişelerimi önemsemedi.

Beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu biliyorum. Şeyhin kızı, akşam yemeği sırasında elini uyluğumun üzerine kaydırıp penisimi avuçlayarak beni şok etti.

Yumuşak penisimi, kayıtlara geçsin diye söylüyorum.

Hızlı tepki verdim. Elini tutup çekerek, dönüp ona sert bir bakış attım. Yavaşça, elini kendi kucağına geri koydum.

Sadece gözlerini görebiliyordum, ama çoğu erkeğin hayalini kurduğu türden bir yaramazlıkla doluydu.

Bu adam değil.

Ben, babasının Crown Plaza projesine yatırdığı yarım milyar doları istiyordum, onun bekaretini değil. Öyle varsayıyorum.

O tehlikeli bir oyun oynuyordu ve ben bu oyuna dahil olmak

istemiyordum. "Orada mısınız, efendim?"

"Evet." Odanın diğer ucuna doğru yürüdüm ve bardağımı yeniden doldurdum. Büyük bir yudum aldıktan sonra, yüksek sesle nefes aldım. "Kırmızı göz. Bu gece. Anladım." *Lanet olsun.* "Bana uçuş detaylarını gönder. Jeremy?"

"Evet, Bay Remington?"

"Bu akşam ayrılmadan önce masanı temizle ve yerine geçecek kişiye talimatlarını bırak."

Sessizlik.

Sonra, "Evet efendim. Teşekkür ederim. Çalışmak gerçekten harika bir deneyimdi —

Tanrım.

Telefonu kapatıp, viskinin son yudumunu içip, duş almak için banyoya gittim. banyoya duş almaya gittim.

Reklam.

Tanrım.

Bu kadar cehennemi hak edecek ne yaptım ben?

İKİNCİ BÖLÜM

EMILY

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Yani, bu işe başvurduğumu, video görüşmesini yaptığımı ve sözleşmeyi imzaladığımı biliyorum, ama New York'a taşınmak? Delirdim mi ben?

İki çift siyah topuklu ayakkabımı valizime atıp dönüp duruyorum. "Deli miyim?" diye en yakın arkadaşım Lexi'ye soruyorum.

Düşünürken balık dudakları yapar. "Normal bir günde mi yoksa bu özel hayat kararı için mi?"

"Hiç yardımcı olmadın." Yatağıma uzanıp iç çekiyorum.

"Bebeğim" —telefonunu indirip bana tüm dikkatini verir—"bu bir macera. Her neyse, birkaç hafta sonra doğum günün için seni ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum."

Lexi, Manhattan'da bir dairem olacağı için çok heyecanlı, böylece konaklama masrafı ödemeden alışverişe çıkıp kulüplere gidebilecek.

Londra ve New York yaşam maliyeti açısından birbirine yakın olabilir, ancak New York'ta otelde kalmak çok pahalı.

Bu yüzden oraya gittiğimde ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir dairede kalacağım. Umarım kanepemde yatmaya hazırdır.

"Öyle olsa iyi olur. Çok özleyeceğim." Paketlemeye devam ediyorum. Uçağım bu gece geç saatlerde kalkacak ve Cumartesi sabahı erken saatlerde varacak, bu yüzden her şeyi bitirip aileme veda etmek için fazla vaktim yok.

Onların havaalanına gelmelerine izin vermedim.

Bir hafta önce onlara ayrılacağımı ve Heathrow'a trenle gideceğimi söylediğimde babam "İyi" diye cevap verdi. "Kimse havaalanına arabayla gitmekten hoşlanmaz. Zaten üç hafta sonra geri döneceksin."

"Tamam!" diye bağırdı annem.

"Ne? Dört yılda sekiz iş değiştirdi. Dünyanın öbür ucuna uçtu diye birdenbire değişeceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Burada duruyorum." Elimi kaldırdım, ama beni görmezden gelmeye devam ettiler. ben.

Bunda yeni bir şey yok. Tek çocuk olabilirim, ama annemle babam hayatım boyunca birbirleriyle tartışıp durdular. Çoğu zaman onların ilgisinin odağı benim. Ya da daha doğrusu, başarısızlığım. Babamın görüşüne göre.

O çok eleştirel biridir.

Bunu biliyorum, ama yine de beni yargılayıp acımasız yorumlar yaptığında canım yanıyor. Asla yeterince iyi değilim. Çok kısa. Çok sessiz. Çok tombul. Ve hayatta kararlılık ve yönelimden yoksunum.

O haklı.

Boyum 1,65, kıvrımlı vücutluyum ve fazla açık sözlü değilim. Okulda pek başarılı değildim. En iyi ihtimalle ortalama bir öğrenciydim. Ne yapmak istediğimi hiç bilemedim.

Öğretmenlerimden biri, bazı insanların yaşlandıkça zirveye ulaştığını ve endişelenmememi söyledi. Babam, öğretmenin sözlerini aktardığımda çok sinirlendi ve okula gitti. O günden beri, beni sürekli sıkıştırıyor ve hiç istemediğim işlere zorluyor.

Beni *motive etmek* için beni evden attı. Aferin ona.

Bu, sadece kirayı ödeyebilmek için hiç istemediğim işleri kabul etmeme ve nefret ettiğim insanlarla yaşamak zorunda kaldım.

Ev arkadaşlığı en kötüsüdür.

İki hafta önce, müdürüm popomu çimdikledikten sonra işimden öfkeyle ayrıldığımda, babam bana, alıntı yapıyorum, "kar tanesi gibi davranmayı bırak" dedi.

"Dalga mı geçiyorsun? O cinsel tacizdi baba."

"Hadi ama. Günümüz çocuklarının sorunu, bu tür şeyleri çok fazla ciddiye almaları." Akşam yemeğinde gülerek söyledi.

Babamın bir sapığın bana dokunmasına aldırış etmemesine çok şaşırmıştım ve anneme büyük yuvarlak gözlerle baktım.

O sadece başını salladı. Ailem beni geç yaşta doğurdu ve aramızdaki nesil farkı... çok büyük.

Şu anda, bu fark çok büyük geliyor.

"Artık öyle olmuyor, baba. Bu kabul edilemez bir davranış ve kendimi savunduğum için özür dilemeyeceğim."

Bıçağını ve çatalını indirdi ve akşam yemeği masasının karşısından bana bir aptalmışım gibi baktı. "Kirayı ödeyemediğinde veya karnını doyuramadığında gel de bana bunu söyle."

Nefesim kesildi.

"Senden hiç para istemedim. Hiç."

Yeniden yemeye başladı. "Şimdilik. Sence bu iş geçmişin ne kadar sürecek? Yakında kimse seni işe almayacak."

Gözlerim yine anneme kaydı, o da omuz silkti. "Haksız değil, Emily."

O gece eve öfkeyle döndüm. İşyerinde pisliklere ve cinsel tacize tahammül etmeyecektim, ama çok kıdemsiz olduğum için güç dengesi bozuktu. #MeToo hareketi kimseye bir şey öğretmemiş miydi?

Belli ki babam bu mesajı kaçırmıştı.

Ne yapmam gerekiyordu? İşletme diplomam umduğum kadar çok kapı açmıyordu.

Şikâyetlerime rağmen, iş ortamında olmaktan, toplantılarda dinlemekten ve öğrenmekten keyif alıyordum. Son birkaç yılda üniversitede geçirdiğim tüm zamandan daha fazlasını öğrenmiştim.

İşbaşı eğitimi bana çok daha uygun geliyordu.

Sorun şu ki, asistan olarak kimse seni ciddiye almıyordu. Bir toplantıda söz aldım, ama sadece ters bakışlarla karşılandım ve sonra kenara çekilip çizgiyi aşmamam söylendi.

Nasıl ilerleyebilirdim ki?

O gece, ailemin evinden ayrıldıktan sonra, bir şey beni dizüstü bilgisayarımı açıp Amerika Birleşik Devletleri'nde iş aramaya itti. Birkaç işe başvurdum, sonra geri dönüş beklemeden bilgisayarı kapattım.

Üç gün sonra mülakata davet edilene kadar başvurduğumu tamamen unutmuştum.

Başarılı olamayacağımı düşünerek, bunu bir deneyim olarak kullanmak amacıyla mülakata kabul ettim. İnsan kaynakları müdürü Julie ile görüştüm, CEO'nun yurtdışında olduğunu söyledi.

"O, yüksek beklentileri olan güçlü bir lider ve zeki ve organize birini arıyor" dedi.

Babam bunu duyunca burun kıvırırdı.

"Ben listeleri severim ve teslim tarihlerine her zaman uyarım" dedim. "Ayrıca Londra Metropolitan Üniversitesi'nden diplomam var."

İşe yaradı; iki gün sonra iş teklifi aldım.

O zaman Amerika'ya taşınacağımı fark ettim.

Vay canına.

Vizem şirket tarafından ayarlandı, bu yüzden tek yapmam gereken valizimi hazırlamak, evimi boşaltmak ve babamla konuşmaktı.

"Ne? Amerika mı?" diye bağırdı. "Harika. Demek bu işi de kaybedip paran bitince seni eve uçurmamız gerekecek."

"Ona bir şans ver, Roger." Annem iç geçirdi.

"Teşekkürler anne." Kollarımı kavuşturdum. "Astrolojim yurtdışına taşınacağımı söylüyor, belki de bu kaderimdir."

"Tanrım." Babam inledi.

"Bu yardımcı olmuyor, Emily." Annem kaşlarını çattı.

Kollarımı açarak bulaşık makinesini doldurmayı bitirdim ve onları gecelerine bıraktım, babamın bana inanması için ne yapmam gerektiğini merak ederek.

Ya da en azından bu kadar eleştirmekten vazgeçmesini.

Şimdi, dünyanın öbür ucuna uçmak için sadece birkaç

saatim kaldı. Gerginim, heyecanlıyım ve bunu başarmaya

kararlıyım.

Kendimi başka bir yerde, özellikle de Amerika'da yaşarken hiç hayal etmemiştim. Çocukken Disneyland'ı ziyaret etmiştim ve bir gün New York'a gitmeyi hep planlamıştım, ama orada yaşamayı hiç düşünmemiştim.

Tanrım, bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olabilir. Ya da Lexi'nin dediği gibi, bir macera.

"Tanışacağın tüm o yakışıklı Amerikalı erkekleri bir düşün. Seni çok kıskanıyorum." Lexi iç geçirerek, ben valizime bir etek atarken beni geri gerçekliğe döndürüyor. "O Teksas aksanı kadınları eritiyor."

"Oraya iş için gidiyorum, Manhattan'da yatmak için değil." En iyi arkadaşıma hatırlatırım.

"İkisi de olabilir." O, yaramazca sırıttı. Hayır.

Ölümüne bile olsa babamın yanıldığını kanıtlayacağım. Kariyerimi düzene soktuğumda, çıkmayı düşüneceğim.

İşsiz olarak eve dönmem mümkün değil. Ona

göstereceğim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SEBASTIAN

Lanet olası havaalanları. Lanet olası kuyruklar. Lanet olası... insanlar.

Uçağa biniyorum ve gülümseyen, umut dolu uçuş görevlisine başımı sallıyorum.

Hayır, teşekkürler.

Evet, çok güzel, ama bunun da çok farkında, yani tembel bir kaltak olacaktır. İnanın bana, kadınları tanırım. Ne kadar güzeller, orgazm olmak için o kadar az şey yapmaları gerektiğini düşünürler.

Bu sıkıcı ve hiç ilgimi çekmiyor.

Ortalama kadınları tercih ettiğimden değil, ama diz çöktüklerinde, en iyi ağızlara sahip olduklarını inkar edemem.

"Günaydın, Bay Remington," diye mırıldanır uçuş görevlisi. Sikim

kıpırdanır, cazip gelir.

Hayır.

Uyumam lazım ve uyandığımda yapmam gereken işler var. New York'a dokuz saatlik bir uçuş ve bu sabah bana gönderilen mali raporu inceleyip onaylamayı planlıyorum. Tabii, bu uçakta yüzlerce insanla birlikteyken konsantre olabilirsem.

Tanrım.

Umarım bu yeni asistan işe yarar. Kristen bir ay önce ayrıldı ve insan kaynakları onu değiştirmem için başımın etini yiyordu, ama ben bunu erteliyordum. Beş yıl benim için çalıştı ve bence yeri doldurulamaz biriydi.

Lanet olası kocası Scott onu hamile bıraktı ve doğum iznine ayrıldıktan sonra ev hanımı olmaya karar verdiler.

Ben de tamamen destekliyorum... tabii benim asistanım değilse.

Kristen'ın aklımı okuyabildiğine yemin edebilirim. Ben bir şey istemeden önce, o çoktan yapmıştı. Ne zaman ona ihtiyacım olsa, o hazırdı.

Scott'ın büyük hoşnutsuzluğuna rağmen.

Kristen geç saatlere kadar çalışır ve bazen etkinliklere benimle birlikte gelirdi. Bu sayede biriyle çıkıp tüm duygusal beklentilerle uğraşmak zorunda kalmazdım.

Kristen'ı taksiye bindirip, akşam boyunca ilgimi çeken birini eve davet etmek çok daha kolaydı.

Ara sıra randevulara çıkarım.

Bu terimi geniş anlamıyla kullanıyorum. Onları akşam yemeğine çıkarabilir ve birkaç hafta boyunca düzenli olarak onlarla yatabilirim. En fazla beş hafta.

Ondan sonra, kadınlar bunun evliliğe giden bir ilişki olduğunu düşünmeye başlıyorlar. *"Evlilik hakkında ne düşünüyorsun?*" veya *"Baba olmak istiyor musun?"* gibi sorular sorduklarında, sanki ölüm öpücüğü beni bekliyormuş *gibi* hissediyorum.

Ama hiçbir şey, hiçbir şey, *bana servetini nasıl kazandığını anlatmaktan* daha fazla ürperti vermez.

Çevireyim: Ne kadar paran var ve a) senden boşanmak ya da b) seni zehirlemek için seninle ne kadar süre evli kalmam gerekiyor?

Benim gözümün önünde olmaz, tatlım.

Koltuğuma ulaşıyorum, dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum, masaya atıyorum ve ceketimi çıkarıyorum. Sonra etrafımda oturan herkese bakarken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. *Ekonomi sınıfından* birkaç santim daha geniş olması umurumda değil. Hala sardalya gibi sıkışmış durumdayız.

Ben tüm uçağın bana ait olmasına alışkınım.

"Şampanya ister misiniz, efendim?"

Tanrım, daha oturmadım bile.

"Viski," diye cevap veriyorum.

Koridorun karşısındaki ve iki sıra ötedeki bir çift kıkırdıyor ve el ele tutuşuyor. Tanrım. Muhtemelen bu gezi için on yıl boyunca para biriktirmişlerdir.

Ne kadar tatlı... *kusmuk.*

Evet, ben dünyadaki en romantik olmayan insanım. Suçlu Sandy, katil.

Ya da daha doğrusu, Obsidian Viper'ı.

Gözlerimi devirip koltuğa çöküyorum, dizüstü bilgisayarı solumdaki küçük masanın üzerine koyuyorum. Hemen yanımda bir ayna görüntüsü var ve koltuğun boş kalmasını Tanrı'ya yalvarıyorum.

Jeremy rezervasyon

yaptırmalıydı. Kristen yaptırırdı.

Küfür ediyorum, sonra telefonumu açıp pazartesi günü işe başlayacak yeni asistanıma bebek partisi hediyesi ayarlaması için bir e-posta gönderiyorum. Kristen benim katılmamı beklemeyecektir.

Ayakkabılarımı çıkarıp düzgünce yerleştiriyorum, sonra kulaklıklarımı takıp sakladığım bir iş podcast'ini başlatıyorum. Ayrıca, bu *"kimse benimle konuşmasın" diye* bağırıyor.

Tam rahatlamışken, solumda bulanık bir renk ve kaos belirdiğinde bir an durup tekrar baktım.

Hayır.

Hayır... Tanrım. Hayır.

Kızıl saçlarla çevrili kocaman bir gülümsemeyle karşılanıyorum. Genç kadın, yıllar önce çöpe atılması gereken soluk yeşil kapüşonlu ceketini çıkarıp, korkunç çizgili atkısı, yıpranmış sırt çantası ve Bose kulaklıklarıyla birlikte koltuğuna atıyor.

"Merhaba!"

Tanrım.

Sanki Londra'daki lanet bir otobüse taşınmışım gibi hissediyorum. Yüzümdeki dehşet belli olmalı ki, kadının gülümsemesi hızla kayboluyor.

Gözlerimi kaçırıyorum.

Dokuz saat. Konuşmaya başlamayacağım. Ben New Yorkluyum. Tanrım. Burası tam bir cehennem.

Jetimin bakımını yapan şirketi kovuyorum. Telefonumu kaydırarak

kendime bir e-posta daha gönderiyorum.

Plonk.

Genç kadın oturduğunda tüm uçak hareket ediyor gibi hissediyorum ve başım dönüyor.

Gülümsemesi geri geldi.

"Merhaba, ben Emily." Uygun olandan daha fazla eğiliyor, gülümsemesi o kadar büyük ki neredeyse kendi posta kodu var. "Emily Harper."

"Merhaba." Gözlerimi kaçırıyorum.

İstemediğim halde, mavi gözlerinin ne kadar çarpıcı olduğunu fark etmeden edemiyorum. Şok edici kırmızı saçlarıyla birleştiğinde, o çok güzel.

Cildi - tekrar bakıyorum - doğal bir bronzlukta, bu kızıl saçlı biri için alışılmadık bir şey ve dürüst olmak gerekirse, biraz ilgimi çekiyor.

Ama Emily Harper, normalde tanışacağım ya da ortak noktamız olabilecek biri değil. Belli ki o, bir üst seviyeye terfi etmiş ve bu benim en kötü kabusum olabilir.

Benim hayatta kalma içgüdüm bundan çok daha güçlü. Dokuz saatlik sohbet mi? Hayır, teşekkürler. Gözlerimi kapatıp podcast'ime odaklanıyorum.

Odaklanamıyorum.

Bir gözümü açıyorum. Tahminimce, Emily yirmi dört yaşından büyük değildir. Az önce *muhtemelen* Marks & Spencer marka paltosunu çıkarırken, seksi kıvrımlarını ve bir avuçtan fazla göğüslerini gördüm.

Garip bir şekilde çekici buluyorum ve bu beni şaşırtıyor.

"Yükseltildim. İnanabiliyor musun?" diye soruyor Emily.

Tabii ki yükseltildin.

Hala meme uçlarının koyu mu yoksa pembe mi olduğunu merak ederken, ona dönüp küçük bir gülümseme atıyorum ve gereksiz yere kulaklığı kulağıma takıyorum.

"Oh, pardon!" Elini kaldırıyor ve kaos başlıyor.

Uçuş görevlisinin ona uzattığı şampanya kadehi yere düşer ve Emily koltuğundan fırlar.

Lanet olsun.

"Siktir! Oh, lanet olsun. Üzgünüm. Siktir." Emily ağlayarak şarabı silkeliyor ve kollarını sallayarak durumu daha da kötüleştiriyor.

Tanrım.

"Dur, ben alayım." Tepsiyi almaya çalışır ama tepsi sallanır.

Tanrım.

"Dur." Uçuş görevlisi şişeyi yakalar ve bir adım geri atar. "Havlu getireyim. Lütfen koltuğuna otur."

Biri Emily'ye peçete uzatır ve o da onlarla sohbet etmeye başlar. Ben ise gözlerimi kapatıp onun başka bir yere oturmasını dilerim.

"Neyse ki koltuk ıslanmadı."

Bu yüzden dua etmekle uğraşmıyorum.

Kalkıştan otuz dakika sonra Emily'yi öldürmeye hazırım. Koltuğunda kıvrılmış, koridorun karşısındaki, ailesinin evinden yirmi dakika uzaklıkta yaşayan biriyle konuşuyor. Onlar, babasının kuzeninin, donanım mağazasında çalışan kardeşini tanıyorlar.

Lütfen beni vurun.

Her neyse, Lyall ve karısı yakın zamanda evlenmişler — Lyall'ın kim olduğunu hatırlamıyorum ve açıkçası umursamıyorum — ve ilk çocuklarını bekliyorlar.

Keşke bunların hiçbirini bilmesem.

"Bu harika. Anneme söylemeliyim," diyor Emily. "Evli

misin?" diye soruyor yolcu.

"Ben mi? Hayır. Bekarım ve kaygısızım. Dünyayı geziyorum," diyor, sonra sesinin yaklaştığını duyuyorum. "Peki ya sen?"

Gözlerimi kırpıp başımı

çeviriyorum. "Ne?"

Aptalca bir şekilde kulaklıklarımı çıkarıyorum. Zaten piyasa değişikliklerini tartışan podcast'in sabit ses tonu üzerinde yapılan sohbeti dinlemek sinir bozucuydu.

Çoğu insan uçakta sohbetini bitirip sessizce oturur. Emily öyle değil. Birinci sınıfta dolaşıp herkese kendini tanıtsa şaşırmam.

"Biz sadece..."

"Duydum," diye sertçe cevap veriyorum.

Lyall'ın hayatını anlatmasına gerek yok. O adam hakkında, bir yabancıyı tanımak için gerekenden çok daha fazlasını biliyorum.

"Sanırım nişanlısınız." Emily gülümser, mavi gözleri parlar.

Hemen sinirleniyorum.

Otuzlu yaşların ortasında bir erkek olarak, ya evli olduğum varsayılıyor ya da neden evli olmadığım soruluyor.

"Yanılıyorsunuz." Viski bardağımı sonuna kadar içip, uçuş görevlisinin çabuk gelmesini umuyorum.

Sonra arabasının bize doğru geldiğini fark ettim ve kabin lezzetli kokularla doldu.

Güzel.

Yemek normalde insanları uykulu ve... sessiz yapar.

Arkamı döndüğümde, Emily'nin gözlerindeki gülümseme kaybolmuş ve ben de yaptığım yorumdan pişmanlık duyuyorum. Bakışlarımız kesişiyor ve gözlerinde beni rahatsız eden bir güvensizlik var.

Bundan hoşlanmıyorum.

O lanet gülümsemenin yüzüne geri dönmesini istiyorum.

"Hiç evlenmedim. Asla da evlenmeyeceğim." Onun güzel yüz hatlarını, dolgun dudaklarını ve pembe yanaklarını inceliyorum.

Eğer dağınık saçlarını tarayıp, tasarımcı elbisesi ve seksi topuklu ayakkabılar giyseydi, Emily Harper'ın çok çekici görüneceğini hayal edebiliyorum.

Yemeklerimiz önümüze konuyor ve ben de önümüzdeki birkaç saat boyunca Emily'nin *hayranlık dolu seslerini* dinlemeye razı oluyorum. Güzel peçeteden bile etkileniyor.

Tanrım.

"Sık sık birinci sınıfta uçar mısın?" diye

soruyor. "Hayır."

"Ben de."

Sonra bir çatal dolusu somonu ağzına tıkıştırıyor ve etrafına bakınıyor, hayatta olmaktan o kadar heyecanlı görünüyor ki, bu kadar mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmeden edemiyorum.

Yalancı.

O dudakların senin sikini sarmasının nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin?

Madem bu otuz bin fitlik cehennemde sıkışıp kalacağım, en azından tadını çıkarayım bari.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EMILY

Yeni hayatım böyle başlıyorsa, bu harika.

Birinci sınıfa yükseltildim ve bacaklarımı uzatmak için bolca yerim var. Uçuş görevlisi, bir düğmeye basmam gerektiğini ve koltuğun yatağa dönüşeceğini söyledi.

Vay canına!

Hala süveterimde hissedebildiğim şampanya ile ilgili küçük bir olay dışında, her şey harika gitti.

Sağımdaki yakışıklı beyefendi pek konuşkan değil, ama sanırım sadece uçmayı sevmiyor. Ya da belki sadece süper modellerle konuşuyordur, çünkü adam gerçekten çok yakışıklı.

İtiraf ediyorum, onu gördüğüm anda nefesim kesildi ve gerildim. O andan beri konuşmayı kesmedim.

O gülümsediğinde - bir nevi - tüm vücudum titrediğini hissettim. Kaslı omuzlarını saran yumuşak mavi gömleğiyle benim ligimin çok dışında biri ve onu tamamen göremesem de, gözlerim pantolonuna kaydı ve, şey, bu tamamen uygunsuz ama yemin ederim ki en büyük pakete sahip.

Ve teslimattan bahsetmiyorum.

Umarım yakında uykuya dalar da fotoğrafını çekip Lexi'ye gönderebilirim. #HenryCavillsBrother etiketini ekliyorum çünkü kare çenesi ve koyu dalgalı saçları arasında bir akrabalık olması gerekiyor.

Tabii ki bu adam Amerikalı.

"Hey, bana adını söylemedin." Sanki benimle sohbet etmek istemiş gibi, aniden ağzımdan kaçıverdi.

İlgi göstermedi.

Yeşil gözleri bana doğru kayıyor ve sinirli mi yoksa eğlenmiş mi olduğunu anlayamıyorum. Ancak dudaklarında küçük, karanlık bir sırıtış var ve bu sırıtış çok seksi.

"Bastian." Neredeyse mırıldanır gibi.

Bastian.

Şimdiye kadar duyduğum en seksi isim!

Tanrım, bu uçuş bitmeden alevler içinde kalacağım. Hayatımda hiç bir erkeğe bu kadar çekici gelmemiştim. Yüzüm kızardı ve konuşmayı durduramıyorum.

"Bastian," diye tekrarlıyorum ve gülümsemesi genişliyor.

"Bir daha söyle," diye emrediyor ve *tanrım,* sesindeki hakimiyeti bacaklarımın arasında hissediyorum.

Dizlerimin birleştiği yerden

bahsetmiyorum. "Adın ne?"

O başını salladığında, yanaklarım daha da kızarır ve olabildiğince seksi bir şekilde, "Bast--an" derim.

Tanrım. Londra aksanlı, gürültücü bir kuzgun gibi konuşuyorum.

Bastian boğazından kaba bir homurtu çıkarır ve yemeğine geri döner.

Ne oldu az önce? Flört mü

ettik?

Boş tabağıma bakıyorum ve hissettiğim çekiciliğin karşılıklı olup olmadığını merak ediyorum. Kesinlikle hayır. Aramızda bir kimya var mı?

Tepsilerimiz kaldırılır ve kabin ışıkları kısılır. Etrafımızdaki yolcular kulaklıklarını takar ve film izlemeye başlar, okumaya başlar ya da sadece gözlerini kapatıp biraz uyumaya başlar.

Sonra Bastian'ın beni izlediğini fark

ettim. Gülümsedim.

O da baştan çıkarıcı bir şekilde bana bakıyor ve ağzım gergin bir şekilde titriyor. Ne yapmalıyım?

"Yani, kocan yok, erkek arkadaşın yok mu?" diye

sorar Bastian. Kafamı sallarım.

"Ya sen?"

Kahretsin.

Bastian sırıtıyor. "Erkek arkadaşım yok."

"Kız arkadaşın yok demek istedim. Kahretsin, özür dilerim." Kafamı sallayıp gözlerimi kapatıyorum, aptal gibi konuştuğumu biliyorum.

"Şaka yapıyordum. New York'ta ne yapıyorsun?" Vücudu hafifçe bana doğru döner.

Dalga mı geçiyordu?

Bastian alay eden bir adama benzemiyor. Daha çok, bir kadının giysilerini yırtıp atan ve ona ne kadar erkek olduğunu gösteren türden bir adam.

Ya da belki de bu benim aşırı aktif ve umutlu hayal gücümdür.

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Önümüzde uzun bir uçuş olduğu için muhtemelen sadece sohbet ediyor. Bu bir randevu değil.

Topla kendini Emily.

"Çalışıyorum," diyorum. "Bir işe başvurdum ve işi aldım. İnanamadım. Bir anlık hevesle yaptım, bu yüzden tamamen beklenmedik bir şey." Harika, şimdi sanki hayat planım yokmuş gibi konuşuyorum ve ayrıca konuşmayı ve aşırı açıklama yapmayı bırakamıyorum. "Ama Londra Met'ten sanat lisansım var..."

Kaşları kalkıyor.

"Üniversite, yani. Londra Metropolitan Üniversitesi. Sanırım siz onlara kolej diyorsunuz."

"Öyle." Erkeksi sesi vücudumda dalgalanıyor ve meme uçlarım sertleşiyor.

Tanrım, bunu nasıl yapıyor?

"Koleje gittin mi?"

Tanrım. Tabii ki gitti. Ne aptalım.

Bastian, az önce doldurulmuş içkisini kaldırır ve başını sallar. "Harvard."

Yutkunurum.

Görüyorsun. Sıradan bir üniversite değil, dünyanın en ünlü üniversitelerinden biri.

"Ne hoş."

Gülümsüyor, bardağını masaya koyuyor ve kabini gözden geçiriyor, sonra bana dönüyor. Bu adamın kontrolü ve özgüveni vücudumdaki tüm oksijeni emiyor gibi ve nefes alabilmek için onun konuşmasını bekliyorum.

Yükseltilmek piyango kazanmak gibi hissettirdi, ama kalp atışlarım sakinleşmiyor. Uyuyabilmem imkansız.

Koltuk altlarım terliyor ve dökülen şampanyanın yapışkanlığı beni rahatsız etmeye başlıyor, bu yüzden emniyet kemerimi çözüp süveterimi çıkarıyorum.

Koltuğa yaslanıp rahatlarken, birdenbire zayıf olmayan vücudumun farkına varıyorum ve bluzumu çekiyorum.

Bastian'ın gözleri dekolteme kayıyor ve sonra benimkilere yükseliyor. Gözlerinde her kadının anlayabileceği bir ateş var.

Benden etkilenmiş.

"İçecek ister misiniz?" diye soruyor uçuş görevlisi, ikimiz arasında bakışlarını gezdirerek, ve yemin ederim ki o da biliyor.

"Şampanya," diyor Bastian kararlı bir şekilde. "Emily'nin yeni işini kutluyoruz." işini kutluyoruz."

Öyle mi?

"Ve devam et." "Oh, ah, evet."

Yani, uyuyamıyorsam ve bu yakışıklı adam benimle şampanya içmek istiyorsa şampanya içmek istiyorsa, ben de hayır diyemem.

İKİ SAAT SONRA, koltuğumda kıkırdayarak kıvrılmış durumdayım, Bastian'a odaklanmak için vücudumu ona doğru çevirmişim. Üçüncü kadehimi içiyorum. Aramızdaki büyük ve sinir bozucu engel tuğla duvar gibi geliyor, ama dirseğimi ona dayayarak, altı yaşındayken peynirli çörek çaldıktan sonra annemin beni Borough Market'te nasıl kovaladığını anlatıyorum.

"O bir bisküvi gibi bir şey, değil mi?" Bastian bir

yudum alıyor. "Onlara kurabiye demiyor musunuz?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Çikolatalı çörek gibi mi?"

"İğrenç."

"Kafam karıştı." Gülüyor.

Tanrım, o çok yakışıklı.

"Tamam, baştan alalım. Bisküvi, çikolata kaplı yuvarlak bir şey." diye açıklıyorum.

"Hayır, bisküvi tavuk ve sosla yenir." "Tamam, bu

iğrenç." Kusacakmış gibi ses çıkarırım.

Bastian telefonunu çıkarır ve biz de onunla birlikte eğilip internette arama yaparız. Sonra görüntüler aradaki farkları netleştirdiğinde gülüyoruz.

"Vay canına, biz iki farklı dil konuşuyoruz." diye gülümsüyorum.

Bastian telefonunu bırakır ve yüzünü kaldırır, gözlerimiz buluşana kadar hafifçe döner. Sırıtışı kaybolur ve titremeye neden olan yeşil gözleri göğüslerime düşer.

"Kokun..."

"Sadece şampuan." İçimden küfür ediyorum.

Konuşmayı kes.

Onun ne yapmasına izin vereyim? Uçakta beni öpecek mi? Buna karşı değilim, ama kesinlikle yapmaz.

Değil mi?

Uçakta sevişen insanlar olduğunu duymuştum

ama... Dostum, çok fazla şampanya içtim.

Kabin karanlık, tek ışık kaynağı onun loş telefon ekranı.

"İçeceklerinizi doldurayım mı?"

Git buradan bayan. Özel bir an yaşıyoruz.

Bastian bardağımı alıp kaldırıyor, doldururken benden gözlerini ayırmıyor.

Ben.

Emily Harper.

Ve ona benzeyen Henry Cavill.

Yüksek sesle yutkunuyorum.

Gözleri kısa bir süreliğine uçuş görevlisine doğru kayar. "Teşekkürler ."

Sonra bana geri verir.

O uzaklaşınca, bir yudum alıyorum ve sıvının verdiği güvenle "Şu anda ne oluyor?" diye soruyorum.

"Biliyorsun," diye boğuk bir sesle konuşur.

Daha önce, Bastian kollarını sıvadı ve kaslı ön kollarını, çok pahalı görünen bir Piguet kol saatini ve bir dövmeyi ortaya çıkardı. Kendi kolonyası hafif ama benim bütçemin dışında olduğunu ima ediyor.

Güzel olduğumu biliyorum, ama muhteşem değilim. Birkaç yıl önce kabul ettiğim kıvrımlarım var, çünkü yemeği çok seviyorum. Şişman değilim, sadece zayıf değilim. Şöyle söyleyeyim: kimse beni koşucu olmakla suçlayamaz.

Makyaj yapmadım, saçlarım dağınık — kıvırcık saçların laneti — ve gece uçuşunda rahat giyinmişim. Tayt, bluz, kazak — ki onu çıkardım — ve uzun kalın çoraplar.

Bu gece benimle ilgili seksi hiçbir şey

yok. Bunu kabul edebilirim.

Öyleyse neden Bastian, beynimi sikmek istermiş gibi bana bakıyor? Çünkü öyle. Ben bakire değilim. Bir erkeğin seks yapmak istediğini anlarım.

Şu anda ne oluyor? Biliyorsun.

Evet, biliyorum ve şimdi ona aptalca bakmak yerine bir cevap vermem gerekiyor.

Yutkunuyorum. "Diyelim ki yapacağım?"

Bu, gerçekte olduğumdan çok daha cesurca

geldi. Belki de değişmişimdir.

Ben artık Londra'dan gelen, kıvrımlı ve biraz garip Emily değilim. Artık birinci sınıfta uçan ve neredeyse New York'ta yaşayan, biraz sarhoş Emily'yim.

Belki de şimdi benim için canlanma ve cinsel açıdan özgür bir kadın

olma zamanıdır. Ya da Bastian hayatımın aşkı olabilir.

Bu düşünceye neredeyse burun kıvırıyorum.

"O zaman, *Londra'dan Emily*, içkini bitir ve üç dakika sonra uçağın önünde benimle buluş."

Ağzım açık kalır.

Bastian koltuğundan kalkar ve bana ateşli bir bakış atar. Gözlerim vücudunu aşağıya doğru kayar — onu ayakta gördüğüm ilk andır.

Vay canına.

O, tahmin ettiğimden daha uzun ve daha geniş omuzlu. Onun koridorda yürüyüşünü izlerken, iyi dikilmiş takım elbise pantolonunun içindeki sıkı, yuvarlak kalçalarını fark ettim ve gömleğinin altında sırt kaslarının dalgalandığını gördüğüme yemin edebilirim.

Yutkunuyorum, etrafa bakınıyorum, birinin bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekliyorum. Şaka.

Üç dakika sonra uçağın önünde buluşalım.

Cesaretlenmek için şarabımdan büyük bir yudum alıyorum ve saniyeleri geri sayıyorum sanki bir aptal gibi.

Burada kalabilirdim, ama Lexi beni öldürürdü.

Kahretsin, bu fırsatı kaçırırsam kendimi öldürürüm.

Uçakta tek gecelik bir ilişki. Sanırım birlikte uyanacağız, bu da garip olacak ve diğer insanlar ne yaptığımızı anlayabilir...

Siktir et.

Umursamayacak kadar sarhoşum.

Ayağa kalkıyorum, cebimden dudak kremini çıkarıp dudaklarıma sürüyorum. Kabini gözden geçirirken ağzım kuruyor, ama ayaklarım yürümeye başlıyor.

Bu nasıl olacak? Bastian...

iri.

Uçağın ön tarafına geldiğimde, uçuş görevlisi bana bir bakış attı, sonra başka yere baktı.

Tanrım, o biliyor.

Bir kapı açılır ve ben içeri girerken Bastian bana o karanlık, yaramaz gülümsemesini atar.

Sonra baş başa kalıyoruz.

Tereddüt etmeden, büyük avucunu boynumun arkasına kaydırır ve ağzını ağzıma yapıştırır.

Aman Tanrım.

Mutlulukla onun ellerinde erirken içimde bir ateş patlar.

SEBASTIAN

JESUS, EMILY bal ve günah gibi tadı var.

Saatlerdir onu öpmek istiyordum. Onda açıklayamadığım bir şey var. Belki de çarpıcı mavi gözleri ve koyu kırmızı bukleleri olabilir, ama bence göğüsleri. Lanet olsun, muhteşemler.

Sikim bir saattir fermuarımın üzerine acı verici bir şekilde baskı yapıyor ve yemin ederim ki külotumda ön sıvı var.

Emily'nin dizlerinin üzerine çökmesini ve ağzını sikimle doldurmasını istiyorum.

Onun dekoltesinden geçip ona inci kolye takacak kadar yer yok, ama bir yolunu bulabilirsem, kesinlikle yaparım.

Öldürecek zamanımız var.

Ne kadar deneyimli olduğunu bilmiyorum — benden açıkça daha genç — ama öpücüğünde bir açlık var ve bu benim hayalarımı sıkıştırıyor. Uzun süre dayanamayacağım.

Ağzını bırakıp dilimi alt dudağına sürtüyorum, sonra onu ısırıyorum

.

"Otur." Arkasında bulunan kapalı tuvaleti işaret ediyorum.

Emily hemen söyleneni yapıyor.

İtaatkar. Güzel.

"Ya biri gelirse?" diye soruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Önümüzdeki on dakika içinde gelen tek kişi benim, tatlım."
sırıtarak fermuarımı açarım.

Emily'nin gözleri aşağıya kayar ve ağzı, büyük penisimi fark edince açılır.

Kalın ve uzundur.

"Lojistik olarak halledebilirsek, sen de öyle olacaksın."

Gözlerini kaldırıp dudaklarını yaladığında, inilti çıkarırım. Tanrım, sikmek istiyorum, ama tam bir rıza olduğundan emin olmak istiyorum.

"Hayır diyebilirsin. Ama Emily, gerçekten bana oral seks yapmanı istiyorum." Penisimi okşuyorum ve o da elini benimkinin üzerine koyuyor. Cildinin yumuşaklığı içimi elektriksel bir heyecanla dolduruyor.

Lanet olsun, keşke özel yatak odasındaki jetimde olsaydık da onu yere yatırıp zamanımı amını yalayarak ve onu dizlerinin üzerinde sikerek geçirebilseydim.

Ve onun seveceğini tahmin edebileceğim yaklaşık on

pozisyon daha var. İtaatkar kadınlar benim kriptonitimdir.

Genelde bu kadar kıvrımlı kızlardan hoşlanmam, ama Emily'de, tanrım, o kadar kadınsı ve seksi ki.

"Bluzunu aç."

Düğmelerini açarken sürekli benim sikime bakıyor ve sonra muhteşem, örtülü göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Tanrım, evet!

Birini aşağı çekip meme ucunu çimdikliyorum.

"Tanrım." Emily inliyor.

Aslında fazla vaktimiz yok çünkü biri kapıyı çalabilir.

"Bacaklarını aç." Yaklaşıyorum ve göğüslerini okşarken sikimi onun sıcak ağzına sokuyorum. Dili sikimin üzerinde kayarken, inleyen benim. "Siktir, evet. Emily."

Neden bunu daha önce yapmadık?

Uçak sallanıyor, hafif türbülans bizi sarsıyor, ama ben onu sabit tutuyorum ve başını tutuyorum. Benim sikim ileri geri kayarken, o mavi gözler benimkilere bakıyor, ağzını dolduruyor ve boğazını gıdıklıyor.

Hevesle beni çalıştırıyor, bir anlığına taşaklarımı avuçlayarak daha da aşağı kaymama izin veriyor.

Bir dakika içinde çok sert bir şekilde boşalacağım.

Ticari uçakla uçmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi

ki? Duvara avucumu dayayıp boynumu geriye doğru eğiyorum.

"Evet, ağzınla sik beni, Emily." Homurdanıyorum ve daha hızlı itiyorum.

Elleri kalçalarımı kavrar ve aşağıya baktığımda, son damla spermimin onun yalayan diline döküldüğünü görürüm. Göğüsleri açık, sikim dilinde duran şehvetli bir kadın görürüm.

Tanrım.

Ne uçuş ama.

Birkaç küçük havlu alıp birini Emily'ye veriyorum, sikimi temizleyip yerine koyuyorum.

"Bunu beklemiyordum." Garip bir şekilde gülüyor.

Onu yakalayıp tekrar öpüyorum, dilinde kendimin tadını alıyorum. "Henüz bitmedi."

“Birisi birisi gidiyor kapıyı kapıyı O nefesini etrafına etrafıma bana gergin bir şekilde bakar, ama ben çoktan lojistik planımı yapmaya başlamışımdır.

Neyse ki, siyah bir tayt giyiyor, bu da işimi kolaylaştırıyor.

"Ağzımı amına koymak istiyorum, ama çok büyüğüm." Diye hırıltıyla söylüyorum, elimi bel bandının altına kaydırarak.

O nefesini kesiyor ve ben

donup kalıyorum.

"Konuş benimle."

"Ben... sorun yok. Bu çok çılgınca."

Dudaklarım yukarı kalkarken, külotunun altında yolculuğuma devam ediyorum ve onun ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde inliyorum.

"Siktir, tadını almak istiyorum."

Klitorisini yalarken, bacakları titremeye başlayınca onu tutmak zorunda

kalırım. "Kahretsin, kendimi utandıracağım ve on saniye içinde

boşalacağım."

Gülümsüyorum, onun gerçekliğini seviyorum. Genelde tanıştığım ve sikiştiğim kadınlardan çok farklı...

Daha derine kayarak, iki parmağımı kullanarak etini okşadım ve sonra içeri bastırdım. Çok dardı, bu da benim sikimi tekrar uyandırdı.

Emily kollarımı tutuyor, ben bu küçük alanda nasıl sevişebileceğimizi hesaplarken nefes nefese kalıyor.

Bu mümkün değil. Boyum 1,93 metre ve kilom 109.
Kas.

Sıkı taytların engellemesine rağmen daha sert ve daha hızlı pompalarken, küçük İngiliz yolcumun titremeye başladığını hissediyorum ve dudaklarım gururlu bir gülümsemeye geriliyor. Ağzını ağzıma kaldırıyorum, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum ve o orgazm olmaya başlarken birlikte inliyoruz.

Daha fazlasını istiyorum.

Bu kadını sikmem lazım.

Haftaya buluşacağız, böylece onun içine derinlemesine girebilecek ve benim adımı haykırarak tamamen parçalanışını izleyebileceğim. Dudaklarımdan onun sıvısının tadını yalarken.

Bu tür bir kimyayı boşa harcamazsın.

Aslında, Emily kadar yoğun bir şekilde bir kadını sikmek istediğimi hatırlamıyorum.

"Gel, tatlım," diye fısıldıyorum ağzına.

"Bastian," diye bağırır ve parmaklarımın arasında parçalanır.

Sonra göğsüme yığılır.

Tanrım.

Şu anda, Emily Harper'ı sikebilmek için bu uçaktaki herkesi indirmek için on milyon dolar öderdim.

Jeremy'ye bonus çeki bile gönderebilirim.

BÖLÜM BEŞ

EMILY

Tanrım, kendimi berbat hissediyorum. Akşamdan kalmayım ve uyuyamıyorum. Denemediğimden değil.

Bütün günü New York'taki dairemi düzenlemekle geçirdim ve jet lag beni mahvediyor.

Televizyonun önünde mikrodalgada ısıtılmış akşam yemeğimi yiyordum, ama programın ortasında televizyon bozuldu, ben de YouTube'da bir video açtım. O sırada yemek soğumuştu, ben de vazgeçtim.

Teknik olarak, uçakta birkaç saat uyudum, uyandığımda ağzım kurumuş, amım ağrıyordu ve boğazımın arkasında Bastian'ın menisinin tadı vardı.

Tanrım.

Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Tek pişmanlığım onu çıplak görmemiş olmak. Penisler güzellik açısından sınıflandırılabilseydi, yemin ederim ki onunki GQ dergisinin kapağında olurdu.

Bunu söylemek garip olabilir, ama gerçekten çok güzeldi. Ve büyüktü, ve... *Bağlanma.*

Bastian, beni şaşırtarak, uçuşun son saatlerinde ve sonrasında tam bir beyefendi gibi davrandı. Hala düşünceliydi - ki bunu seksi buluyorum - ama kahvaltı için uyanmamı sağladı ve her zaman içecek bir şeyler içmemi sağladı.

İkimiz de daha fazla alkol almadık.

"Nasıl başın ağrımıyor?" diye sordum, inişten sonra havaalanında yürürken.

"Metabolizmam hızlıdır ve biraz elektrolit aldım," dedi Bastian, çantasını omuzlarına kaldırarak. "Nerede kalıyorsun?"

"Oh." Sorusuna şaşırarak kızardım. Sanki ilgileniyormuş gibi geldi. Ayrılacağımızı ve her şeyin biteceğini düşünmüştüm. Bu yüzden, "Manhattan'da" diye belirsiz bir cevap verdim.

Valizimi işaret ettiğimde Bastian onu kaldırdı, başını salladı ve sonra inledi. "Tanrım, bütün evini mi paketledin?"

Kıkırdadım.

Bu kadar düşünceli bir adam için çok komikti.

Bastian bana sahte bir kaş çatarak, beni dışarıya yönlendirdi ve orada lüks görünümlü siyah bir SUV park edilmişti.

Bir adam ona "*Hoş geldiniz efendim*" diyerek selam verdi ve valizlerini aldı.

"Bin" diye emretti Bastian.

"Çok otoriter birisin." Yüzümü kaldırdım ve sabahın erken saatlerinde ışıkta çenesinin üzerinde uzayan sakalları gördüğümde neredeyse mırıldandım.

Çok seksi.

Benden bir boy uzunluğunda olan Bastian'ın iri yapısı üzerimde yükseliyordu ve beni titretmişti. Onun yanında kendimi çok kadınsı ve minik hissediyordum.

Kaşlarını kaldırarak sabırsızlığını gösterdi.

Onu kızdırmak için, "Senin cinsel tacizci olmadığını nereden bileceğim?"

diye sordum. "Tanrı aşkına, Emily." Bastian beni SUV'ye itti.

"Üzgünüm, bu muhtemelen uygunsuzdu."

"Evet." Bana sinirli bir bakış attı, sonra telefonunu uzattı. "Numaranı buraya yaz."

Oh.

"Gerçekten mi?"

Araç kaldırımdan uzaklaşmaya başladığında, sanki Amerika Birleşik Devletleri'nde evine dönmüş gibi mutlu bir şekilde içini çekti.

"Bitmemiş bir işimiz var." Bastian alnımdaki saçları eliyle kenara itti ve ben yazmayı bitirince telefonu benden aldı.

Ne demek istediğini sormaya çok gergindim. Fiziksel olarak mı? Yoksa çıkmak mı istiyordu?

Bu yüzden sormadım.

Beni daireme bıraktı ve şimdi yatakta yatıyorum, akşamdan kalma, jet lag'den muzdarip ve onun hakkında tamamen kafam karışık.

Lexi ile konuştuğumuzda bunu ona söylemedim tabii.

Aslında, Bastian'ı bir ara uyurken bulduğumda onun bir selfie'sini çektim. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Telefonumu kaldırıp bir fotoğraf çektim ve gözleri kapalı kaldı.

Daha önce kontrol ettiğimde, Lexi'ye dairemdeki fotoğraflarla birlikte göndermek için yeterince iyiydi.

"Vay canına, bu kim?" diye sordu, hemen beni aradıktan sonra. "Mile High

Club'a katıldığım biri."

"Hadi oradan!" diye haykırdı. Ben

kıkırdadım.

"Evet. Adı Bastian. Tanrım, çok yakışıklı, Lexi. Öldürücü,
Henry Cavill kadar yakışıklı."

"Uçakta onunla yattın mı?"

"Şey, oral seks ve parmaklama falan. Daha fazla detaya gerek

yok." "Var. Baştan başla," diye talep etti Lexi.

En iyi arkadaşımın filtreleri yoktu ve hiçbir şey onu etkilemiyordu.

Gülerek, ona her şeyi anlattım, sınıflandırıldığım andan dizlerimin üzerine çöktüğüm ana kadar. "Diyelim ki o benim boğazıma boşaldı ve sonra sıra bana geldi."

"Tanrım, bana hiç böyle şeyler olmaz." Lexi iç geçirdi. "Sen

hiç uçağa binmedin ki."

"Paris'e trenle gittim. Trenlerde tuvalet var," diye haykırdı ve sanırım buna karşı çıkamazdım. "Onu tekrar görecek misin?"

Bilmiyordum.

Bu milyon dolarlık bir soruydu. Telefon numaramı onun telefonuna kaydettikten sonra, o telefonu cebine koydu ve daireme kadar olan yol oldukça sessiz geçti. Uzun uçuş ve susuzluktan kafam bulanık olmasaydı, kendimi garip hissedebilirdim.

Bunun yerine, otoyolda hızla ilerlerken New York'un manzarasını seyrediyordum. Amerika'da olduğum için çok heyecanlıydım, Bastian'a tamamen odaklanamıyordum.

Buna ek olarak, adresimi bulmam, yönümü ayarlamam ve ev sahibinin bana verdiği şifreyi hatırlamam gerekiyordu.

New York'ta sabahın erken saatleriydi, bu da pazartesi günü yeni işime başlamadan önce neredeyse iki tam günüm olduğunu anlamına geliyordu.

Arabayı durdurduğumuzda, Bastian'ın şoförü bagajdan çantalarımı çıkardı ve biz arabadan inerken kaldırıma koydu.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedim ve o, sıradan görünümlü binaya bir göz attı.

"Emin misin?"

"Tabii ki." Onun lüks bir çatı katına gittiğini bildiğimden, elimi sallayarak onu uğurladım. "Sadece uyuyacağım."

Bu, gerçeklerden çok uzaktı. Biyolojik saatimi hızla sıfırlamam, sonra market alışverişi yapmam, yeni ofisime yürüyerek gitmem ne kadar süreceğini hesaplamam ve geç kalmamak için bir dizi ev gereksinimini satın almam gerekiyordu. Çarşaf, havlu ve dairemde bulunmayan diğer şeyler gibi. Liste belirsizdi. Bunu önceden planlamamıştım, bu yüzden çok az olan birikimlerimi kullanıyordum.

Bu açıkça zengin ve başarılı adamın, kapıyı açtığımda beni karşılayacak şeyi görmesini istemiyordum.

Neyse ki Bastian başını salladı, eğildi, kalçamı sıkıca kavrayarak yanağıma bir öpücük kondurdu ve şimdiye kadar duyduğum en seksi ve en boğuk ses tonuyla fısıldadı. "Seninle iletişime geçeceğim."

Yemin ederim, sadece sesinden hamile kalabilirdin.

"Sanırım," diye cevap verdim Lexi'ye. "Numaramı aldı."

"Tanrım Em, zengin bir Amerikalı iş adamıyla evlenip bir daha eve dönmeyebilirsin. Bu da babana dersini verir."

Hmmm.

Aslında öğretmezdi. Sadece hayatta kalmak için bir erkeğe ihtiyacım olduğunu söylerdi. Böyle bir şeyin olması imkansızdı. Hayatımda başarılı ve tatmin edici bir kariyer yapmaya kararlıydım ve bir gün zengin bir adamla tanışsam bile, bunun hiçbir anlamı olmazdı.

Öncelikle, bu yeni işte en az iki yıl çalışmam gerekiyordu. Ancak o zaman babam geri adım atardı.

Sanırım.

Bu arada Bastian'la vakit geçirmek eğlenceli olurdu, muhtemelen sadece seksi bir eğlence, ve kim bilir, belki arkadaşları da vardır.

Onun bir ilişki istediğini hiç sanmıyordum, bu da benim için sorun değildi. Yeni bir ülkeye ve yeni bir işe alışıyordum.

Daha sonra biriyle çıkardım.

Onun da dediği gibi, aramızda bitmemiş bir iş vardı ve ben de onun o muhteşem sikini içimde hissetmek için en az onun kadar hevesliydim.

Lexi ile görüşmeyi bitirdikten sonra uyumaya çalıştım, ama uyuyamadım.

İşe başlamama bir gün kaldı, bu yüzden Central Park'ı ve zamanım olursa Met'i ziyaret edeceğim. Sonra pazartesi sabahı için iş kıyafetlerimi hazırlayacağım.

Patronumla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Umarım iyi biridir.

İki yıl. Sadece iki yıl boyunca Bay Remington için çalışmam gerekiyor, sonra eve dönüp babama *"Sana söylemiştim"* diyebilirim.

Umarım iyi anlaşırız.

ALTINCI BÖLÜM

SEBASTIAN

"Günaydın, Bay Remington," resepsiyondaki Donna, lobiyi geçerken beni selamlıyor.

"Günaydın." Başımı sallayıp yürümeye devam ediyorum.

Asansörde düğmeye basıyorum, yöneticiler için özel bir asansörümüz olduğu için minnettarım. Her gün bir düzine *"günaydın"* dinlemek zorunda kalsaydım, muhtemelen deli olurdum.

Kimse bana diğerlerinden daha iyi selam verdiği veya sabahları gülümsediği için zam almıyor. Çalışanlarımın beni görmezden gelmesini tercih ederim.

Tabii ki onlara bir soru sormadığım sürece.

İnsan, patron olarak çalışanlarından bunu isteyebileceğini düşünür. Görünüşe göre, bu "uygun değil".

Kapı kapanır ve ben içimden gülerek homurdanırım.

En üst kata çıkarken e-postalarımı kontrol ediyorum ve Khalid veya Rashid Al-Mansour'dan e-posta görmeyince dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bu hiç iyi değil.

Çıkarken, yönetici katından geniş köşe ofisime doğru büyük adımlarla yürüdüm. Manhattan'ın milyar dolarlık manzarasına şöyle bir göz attım, çantamı sandalyemin üzerine bıraktım ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

"Gelmişsin." Victor kapımda belirir.

"Evet." Dizüstü bilgisayarımı bağlayıp çantamı yere bırakırken CFO'ma bakma zahmetine girmiyorum.

Victor masamın diğer tarafında durur ve bir elini cebine sokar, diğer eliyle ise bir bardağı dudaklarına götürür.

"Londra'daki diğer toplantıların nasıl geçti?"

Ben İngiltere'ye giderken Victor Dubai'den eve uçtu. Seyahatimdeki en önemli olayın eve dönüş uçuşu olduğunu ona kesinlikle söylemeyeceğim.

"Jetim orada kaldı."

"Ne? Yani ticari uçakla mı uçtun?" Kahvesini boğazına kaçırıp öksürüyor.

"Evet." Ben gülüyorum, o ise sanki Rusça falan konuşmuşum gibi bana bakıyor. "Zavallı yolcular." Victor öksürürken gülüyor.

Hiç bilmiyorsun, Victor.

"Evet, neyse, her şey yolunda gitti. Khalid'den hala haber almadım."

Victor beni takip ederek, ona henüz geri dönmediğim raporu hatırlatırken, ben yönetici yemek salonuna doğru yürüyorum.

"Şeyhin ortadan kaybolması hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu sonunda, endişeli bir ses tonuyla.

Dubai'de bu konuyu açtığımda, çok fazla içmişti ve omuz silkmıştı. Şimdi ise açıkça durumu anlamaya çalışıyor. Endişelenmemeye çalışıyorum. Bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir şey olabilir.

Ama şeyhten yarım milyar dolar bekliyoruz. Remington Obsidian'ın yanı sıra en büyük yatırımcı o ve proje bu aşamada başarısız olursa, bu bizim en büyük başarısızlığımız olacak.

Ben başarısız olmam.

Biz ülkedeki en başarılı lüks gayrimenkul geliştirme şirketiyiz.

"Khalid'in ortadan kaybolması endişe verici, evet. Ama o zamandan beri sessizliği daha da endişe verici."

Victor, ben yeşil çayımı hazırlarken sessizce bekliyor. Çay poşetini çöpe atıyorum —sert çay sevmem— ve dönüp kıçımı tezgaha dayıyorum. "Bu iyi değil,"

diye katılıyor.

"Bizimle hiçbir ilgisi olmayabilir, ya da olabilir." Sıcak sıvıyı yudumluyorum.

İkimiz de uzun bir süre sessiz kalırız, düşünürüz, açıkça o akşamı tekrar gözden geçiririz.

"Onun karılarından biriyle yatmadın, değil mi?"

Ona karanlık bir bakış attım, tezgahtan kalktım ve ofisime geri döndüm.

"Seb, şaka yapıyordum."

Kapıdan geçerken dönüp bakmadan "Sebastian" diyorum.

Seb'den nefret ediyorum. Adımın kısaltılmasından nefret ediyorum. Emily'ye adımın Bastian olduğunu neden söylediğimi bilmiyorum. Uçuş sırasında beni görmezden gelmesini umarken ağzımdan öyle çıkıverdi. Tanınmış bir ismi tanıdığı için kim olduğumu ona söylemek istemiyordum.

En çok onun ağzından hoşlanacağımı kim bilebilirdi ki? Konudan

saptım... Victor'a geri dönelim.

Biz arkadaş değiliz, bu yüzden onun bana takma ad kullanması çok uygunsuz ancak bunu çok sık yapıyor. Victor, işe alım sürecinde bana şiddetle tavsiye edilen bir Harvard mezunuydu.

Harika bir iş çıkardı, bu yüzden hala işine devam ediyor. Ama sınırlar söz konusu olduğunda? Victor'un sınırları yok. Onları, bir paket boya kalemi ve boyama kitabı olan üç yaşındaki bir çocuk gibi aşıyor.

Son zamanlarda içgüdülerim harekete geçti. Sadece burada orada tuhaf yorumlar yapıyor. Ortak toplantılarında uygunsuz zamanlarda konuşuyor.

Benim işimi istediğini hissediyorum.

Victor, hisselerini erken, gerçekten çok erken satan hissedarlardan biriydi. Birkaç yıl önce, yeni bir hisse paketi için pazarlık yapmaya çalıştı. Ben hayır dedim ve o zamandan beri bana iki kez daha sordu.

Hayır.

"Satın al," diye cevap verdim. "Organizasyonda ikinci en yüksek maaşı sen alıyorsun. Diğerleri gibi sen de satın al."

"Mesele çalışanlarına değer vermek, Sebastian. Remington Obsidian'a çok büyük bir değer katıyorum. Lanet olası pazarlığı yap."

Vay canına.

"Bana bir daha küfür edersen," diye onu karanlık bir bakışla uyardım. "Kendine lanet bir çıkış çeki yazarsın."

"Bu bir hayır değildi." Victor sandalyesini geri itti, gülümsedi ve dışarı çıktı. dışarı çıktı.

Son altı aydır bu düşünce aklımın bir köşesinde duruyordu, ama
O haklı. O gerçekten değer katıyor. Ama benzersiz bir şey değil. Başka biri de onun işini yapabilir.

Her zaman kendi işimi kurmak istediğim ve birkaç risk almak için biraz sermayem olduğu gerçeğinin yanı sıra, bir çalışan olmak istemediğimi biliyordum. Ben bile yerime başka biri geçebilirdi.

Herkes öyle.

Şu anda bile, başka biri pazar lideri konumumuzu ele geçirebilir.

Alçakgönüllü olmak, herhangi bir iş hamlesi kadar önemli bir stratejidir. Victor bu konuda bir iki şey öğrenebilir.

Onu takımda tuttum, bunun sadece geçici bir dönem olduğunu ve isterse kendi şirketini kuracağını umarak. Bunu yapmasını desteklerdim
—finansal olarak değil—ve sonra onun yerine birini alırdım. Ama CFO'yu değiştirmek çok zor bir iş ve eğer yapmak zorunda kalmazsam, büyüme planlarımıza odaklanabilmek için yapmamayı tercih ederim.

Ve Crown Plaza'nın geliştirilmesi.

Çayımı masanın üzerine bırakıp oturdum. "Hayır, karılarından hiçbiriyle yatmadım. Ama..."

"Oh, Tanrım." Victor başını sallar, ama gözlerinde bir eğlence vardır, bu da beni şaşırtır.

"Kızlarından biri akşam yemeğinde benim aletimi tuttu."

Kahvesini yudumlarken boğulur. "Ne?!" Elimi

kaldırırım. "Davetsiz."

Victor inler. "Kimse gördü mü?"

Koltuğuma yaslanıp sorusunu düşünürüm. Bilmiyorum. Görmüş olabilirler. Hızlı tepki verdim, elini tutup kucağına geri koydum, ama biri bu hareketi görmüşse, şüpheli görünebilirdi.

Şeyhin kızına, karısına veya herhangi bir kadına dokunulmaz. Siktir.

Başka seçeneğim var mıydı? Masada bana mastürbasyon yapmasına izin veremezdim.

"Sonra Khalid kısa süre sonra ortadan

kayboldu mu?" Başımı salladım.

On beş dakika içinde.

Victor'un görmezden gelmeye çalıştığım tabloyu çizmesinden nefret ediyorum. Zamanlama tesadüf olamaz ve birkaç gündür ondan haber almamış olmamız iyiye işaret değil.

"Bay Remington," insan kaynakları müdürüm Julie kapıda belirir.

"Selam Julie," Victor mırıldanır ve onun irkildiğini görürüm.

"Bay Sanderson." Gülümsüyor, ama bu gülümseme son derece sahte. "Yeni asistanınız yaklaşık on dakika içinde burada olacak, bu yüzden onunla birkaç dakika görüşüp beklentilerinizi konuşabilirsiniz diye düşündüm."

Bu çok kolay. Onlardan işlerini yapmalarını, aklımı okumalarını ve günde on iki saat çalışmalarını bekliyorum. Tıpkı Kristen'ın yaptığı gibi.

Görünüşe göre, bu çok fazla bir şey.

"Tamam." Başımı sallıyorum ve Julie, ben Victor'a sert bir bakış atarken ortadan kayboluyor.

"Ne? Sadece merhaba dedim." O gülüyor. "Sözleşmelerimizde flört kuralları yok."

Bunu pişmanlık duyuyorum. Julie, Victor'un yanında rahatsız oluyor ve onu suçlamıyorum. Benim bir kız kardeşim var ve biri ona böyle hissettirseydi, onu karanlık bir sokakta yumruğumla tanıştırırdım.

"Sana beş kez hayır dedi," diye hatırlatıyorum ona. "Artık bu tacize sınırda."

"Üç kez."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ben alfa erkeğim." Victor, sanki eylemlerinin hiçbir sonucu olmayacakmış gibi beni görmezden gelerek pencereye doğru yürüdü.

Bu adam beni giderek daha fazla sinirlendiriyor.

"İş yerinde tacizle suçlanmana bir konuşma kaldı, o yüzden bırak artık. Şimdi gidip Al-Mansour'lar hakkında ne öğrenebileceğine bak. Otuz gün içinde o paraya ihtiyacımız var, yoksa boku yedik."

"Kızını taciz ettiğini düşünürse, anlaşma bozulur." Victor başını sallar, döner ve gözlerimin içine bakar. "Ama bunu düzeltmeye çalışacağım."

Onun bu sorunu çözmeye çalışmasını izlerken iki şey düşünüyorum: Birincisi, kim sikişmek der ki? İkincisi, neden bu konuda biraz mutlu görünüyor?

Şu anda onu kovmanın zamanı değil, ama bu fikir aklımdan geçmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Crown Plaza projesi, kariyerimdeki en önemli yatırım. Sadece ana finansör Khalid Al-Mansour'un durumu belirsiz değil, aynı zamanda proje alanında toplumsal protestolar da var.

Projeyle ilgili herhangi bir açıklama yapılmadığı için bu durum olağandışı. Bu nedenle, bir sızıntı olduğunu varsayıyorum. İlgili kişi sayısı çok fazla olduğu için izini sürmesi zor bir sızıntı.

Her yeni proje kamuoyunda dirençle karşılanır, ancak bu seferki normalden daha yüksek sesli. İki milyar dolarlık karma kullanımlı kulede apartmanlar ve mağazaların yanı sıra lüks bir butik otel ve iki kulüp yer alacak. Sakinler, bunun mahallelerine ve parklarına ne gibi etkileri olacağı konusunda memnun değiller.

Bu hafta ekiplerimle bir araya gelerek durumu değerlendireceğiz, ancak imar iznini aldığımızda, ne olursa olsun devam edeceğiz.

Bu yüzden Manhattan'a aceleyle dönmek zorunda kaldım. Onay gecikti ve sesler yüksek. Aksi takdirde, jetimin tamir edilmesini beklerdim.

Üzgün değilim.

Son iki gecemi Emily'nin ağzını ve ıslak amının tadını düşünerek geçirdim.

Söylediğimde ciddiydim, aramızda bitmemiş bir iş var.

Onu bütün bir akşam, hatta bütün bir hafta sonu boyunca sikmek niyetindeyim.

Sadece, sert sikimi okşarken onu penthouse'umdaki birkaç mobilyanın üzerine eğilmiş olarak hayal ettiğimi söyleyelim. Fantezi gerçeklikten çok daha iyi olabilir, ancak bu durumda ben malın tadına baktım ve buna değeceğini biliyorum.

Emily birinci sınıfta kaosun ortasında ortaya çıktığı andan itibaren, bizim tamamen zıt karakterler olduğumuz belliydi. Yine de, birkaç dakika içinde gözlerimi ondan ayıramadım.

O bir mıknatıs gibiydi.

Şefime penthouse'umda bize akşam yemeği hazırlamasını söyleyeceğim, sonra da ders dışı etkinliklere dalacağız.

Emily, New York'ta yeni bir hayata başlıyor. Otuzlu yaşlarındaki bir erkekle çıkmakla ilgilenmiyor ve ben de bir ilişkiyle ilgilenmiyorum.

Onun amına ilgi duyuyorum ve bu arada, benim sikimi gördüğünde gözlerinin parladığını gördüm, başladığımız işi bitirmek istediğini biliyorum.

Emily gibi bir kız yüzük ve beyaz bir düğün ister. Siktir et. Bunun nereye varacağını gördüm.

Altı fit toprak altında.

Ya da kız kardeşim gibi, boşanmış ve her hafta sonu çocuklarını teslim eden biri. Catherine'in beş yıl önce kocasından ayrılması, evlilik konusunda benim için bir başka çivi oldu.

Jack bunu zor yoldan öğrendi. Ben daha akıllı olma lüksüne sahibim.

Tık tık.

Düşüncelerime dalmışken, on yedi kez okuduğum e-postadan başımı kaldırıyorum.

Julie, kırmızı saçlı, baştan çıkarıcı kıvrımları olan ve solgun, şaşkın bir ifadeyle duran genç bir kadının yanında kapıda duruyor.

Hayır.

Hayatta olmaz.

"Bay Remington, bu Emily Harper. Yeni kişisel asistanınız."

Hay sıçayım.

YEDİNCİ BÖLÜM

EMILY

Hayır

Tanrım, hayır, bu olamaz.

Bastian'ın ofisinin kapısında dururken yüzümden kanın çekildiğini hissediyorum. O da benim kadar şok olmuş görünüyor. Ama benden daha iyi poker yüzü var.

Bastian, Bay Remington. Yeni

patronum.

New York'ta milyonlarca erkek varken, Amerika'ya giden uçakta tek bir erkeğin yanına oturmak zorunda kaldım... ve 30 bin fit yükseklikte onun sikini emdim.

İstatistikçi değilim, ama bunun olma ihtimalinin son derece düşük olduğuna bahse girerim. Google'da aratırdım, ama o kadar utanıyorum ki, tarayıcımın bile ne yaptığımı bilmesini istemiyorum.

Belki de bu, hayata dönüp cinsel olarak özgür bir kadın olma zamanımdır.

Kahretsin.

Bunun şimdiye kadarki en kötü karar olduğunu söylemek yanlış olmaz. Babamın kollarını kavuşturup bana başını salladığını neredeyse görebiliyorum.

İşimi kaybedeceğim.

Daha başlamadan işimi kaybedebilecek tek kişi benim.

Bastian, yaptıklarımızdan ve *işimizi bitirmemiz* için yaptığı davetten sonra benim için çalışmama izin vermez.

Sonunda ağzımı kapatıyorum ve onun bu durumu nasıl ele alacağını merak ediyorum. Benden dalgalar halinde yayılan utanç belli olmalı.

Bastian kızgın görünüyor ve onu suçlamıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, o kalmamı istese bile, günde yirmi kez gözlerine bakıp, kalın penisini görmeden ve boğazıma girerken nabız gibi atan damarlarını hissetmeden durabileceğimi sanmıyorum. Ya da parmakları içimde pompalarken gözlerinin ruhumu delip geçmesini.

ruhumun derinliklerine işlediği. Vücudum orgazmla titrerken gururla sırıtışı.

Bu çok kötü.

Gerçekten,
gerçekten kötü.

Julie beni ofisin içine doğru yönlendirip
vermeye Bastian'a... Kahretsin, Bay Remington'a
özet özeti becerilerimin ve ve geçmişimin özeti.

Hiç de etkileyici değiller.

Terli ellerim siyah eteğimin kenarlarından aşağı kayıyor ve Bastian'ın bakışları boğazımdaki hareketi takip ederken yutkunuyorum.

Gözleri benimkilere çevrildi.

Oh, lanet olsun. Heyecan ve gerginliğin karışımıyla titrediğimi hissediyorum. Hayatımın en tuhaf hissi bu.

Tanıştığımızı itiraf edecek mi?

"Emily Cumartesi günü New York'a uçtu, bu yüzden hala jet lag etkisi altında. Bugün ona karşı nazik ol," diyor Julie.

Tanrım, nazik davranma ve uçuştan bahsetme.

Bastian aniden ayağa kalkıyor; soğuk bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sonra Julie'ye sesleniyor. "Teşekkürler Julie. Bizi yalnız bırakabilirsin. Emil... Bayan Harper ile yalnız konuşacağım."

Benimle mi konuşacak?

Kalbim deli gibi atıyor, beni kovacağını biliyorum.

Bu korkunç. Küçük dairemi kurduktan sonra yaklaşık iki haftalık birikimim kaldı. Maddi yıkım bir yana, kuyruğumu kıstırıp eve dönmek tam da babamın beklediği şey olacak.

Ne yapacağım?

Harika işler yapabileceğimi biliyorum, sadece doğru ortama ve bana inanan bir patrona ihtiyacım var. Ama *ne yazık ki*, şans eseri, yeni patronumla ve onun güzel penisiyle tanıştım.

Dudaklarım titriyor, ama Julie veda ederken zorla gülümsüyorum.

"İyi günler. Giriş yaparken veya dosyaları bulurken sorun yaşarsan beni ara. Masandaki devir teslim belgelerini unutma."

Yutkunarak başımı sallıyorum. "Evet, teşekkürler."

Onlara ihtiyacım olmayacak.

On dakika içinde kapıdan dışarı çıkarılacağım.

Julie'nin topuklu ayakkabıları lüks halının üzerinde yumuşak bir ses çıkararak uzaklaşırken, Bastian ve ben birbirimize bakıyoruz.

Sonra kapı kapanır.

"Tanrım." O, elini saçlarında gezdirerek küfrediyor ve arkasını dönüyor.

Omuzlarım çöküyor.

Duruma rağmen, onu hala inanılmaz derecede çekici bulmaktan kendimi alamıyorum. Kolları sıyrılmış ve saçlarını karıştırması, öfkeli yeşil gözlerini vahşi ve seksi gösteriyor.

Kendine gel Emily.

"Biliyor muydun?" diye suçlar beni Bastian.

"Hayır!" diye bağırıyorum, beni böyle bir şeyle suçlamasına şaşırmışım. "Nasıl bilebilirdim ki? Rastgele yükseltildim."

O, sanki şöyle mırıldanarak volta atmaya başlar: "Evet, doğru, jetimde olmalıydım. Lanet olası Jeremy."

Özel jeti mi var?

Jeremy kim?

Geniş ofise göz gezdiriyorum ve şokum geçmeye başlayınca birkaç noktayı daha birleştiriyorum. Bastian, uçakta tanıştığım zengin bir adam değil, o... vay canına. Adı binanın üzerinde yazıyor.

Remington.

Remington Obsidian Holdings.

O, ülkedeki en zengin adamlardan biri. "Bastian,

özür dilerim..."

"Bay Remington." diye keser ve kanımın donduğunu hissederim. "Bay Remington. Ya da Sebastian. Bana Bay Remington deseniz daha iyi olur."

Aramızdaki mesafeyi kapatır, önümde uygun bir mesafede durur ve ellerini beline koyar.

Azarlanıyormuşum gibi hissediyorum ve bu beni biraz rahatsız ediyor. O benim patronum olabilir — burada çalıştığım sürece — ama biz

uçuşta yaşananlardan ikisi de sorumlu. "Üzgünüm,

Bay Remington."

Neden sanki her şey benim hatammış gibi davranıyor? Benim haberim mi vardı? Ne pislik adam. Sanki her şeyi ben planlamışım gibi. Açıkçası, ne yüzsüz adam.

İşimi kaybedeceğim. Bu durumun bana ne gibi bir faydası olabileceğini düşünemiyorum.

Bana Bay Remington deseniz daha iyi olur.

Zihnimde gözlerimi devirdim.

Ona işini sıkı ve çok güzel kıçına sokmasını söylemek istesem de, bu işe ihtiyacım var. Neredeyse iflas etmek üzereyim ve Amerika Birleşik Devletleri'nde çalışmaya devam etmek için ne gerekiyorsa yapacağım, böylece eve gidip babamla yüzleşmek zorunda kalmayacağım.

Neredeyse her şeyi.

"Bu çok büyük bir karışıklık." Sebastian başını sallar ve halıya bakarken ensesini ovuşturur.

Bu kadar seksi görünmeyi keser misin artık!

"Katılıyorum."

O yeşil gözler benimkilere doğru kalkar, kaşlarını çatarak, sanki benim görüşümün hiçbir önemi yokmuş gibi. Konuşmak bile onu rahatsız etmiş.

"Dinle, Emily. Bir asistan lazım. Senin yerini alacak birini bulmak haftalar sürer, o yüzden şimdilik bu işi senin yapmanı istiyorum. Yapabilir misin? Ve... gizli kalabilir misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ofiste dolaşıp, hafta sonu Londra'dan gelen gece uçağında Bay Remington'a oral seks yapan Emily olarak kendimi tanıtacağımı mı sanıyorsun?"

Gözleri şaşkınlıkla parladı, ama aynı zamanda... bu

arzu mu? Sonra gözlerini kırptı ve bu duygu kayboldu.

"Bu senin için bir şaka mı?" diye sordu.

"Hayır. Sadece bir noktaya değinmek istedim. Bu benim için de kötü, biliyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturdum. "Bu iş için dünyanın öbür ucuna uçtum ve şimdi *sen* benim patronumsun."

Sebastian, artık abartılı hale gelen dekolteme bakıyor, ben de kollarımı açıp ellerimi belime koyarak onun duruşunu taklit ediyorum. Birbirimize sertçe bakıyoruz.

"Peki o zaman, belki..."

"Sebastian, olanları bir kez daha benim üstüme yıkarsan, ben..."

"Ne yapacaksın?" O bana yaklaşır ve ben çenemi kaldırmak

zorunda kalırım. Yüksek sesle yutarım.

"İstifa mı edeceksin?" Sebastian kaşlarını kaldırır.

"Lütfen et." Hayır.

Bu işe ihtiyacım var.

Bakışları dudaklarımın üzerinde dolaşıyor ve ben gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum. Tanrım, o kadar seksi ki nefes alamıyorum.

İçim titriyor, bana dokunmasını ve beni ne kadar iyi hissettirebileceğini hatırlatmasını diliyorum.

Ama şu anda ondan nefret ediyorum.

Tepkisi haksız ve kaba.

Eğer istifa edersem ya da beni kovarsa, depozitomu kaybedeceğim ve bir sonraki uçağa binip eve dönmek zorunda kalacağım, bu yüzden gururumu yutuyorum ve bu durumu düzeltmeye çalışıyorum.

"Asistanına ihtiyacın olduğunu söylememiş miydin?" Çenemi daha da yukarı kaldırıyorum, ellerimde oyun hamuru gibi olan bu güçlü adama meydan okuyorum... ya da birkaç gün önce
—sadece birkaç gün önce.

Gözleri, vücudumda aşağı aşağı kayarken, sonra tekrar yukarı çıkarken yanıyor. Bastian başını sallayarak inliyor ve masasının arkasına geçiyor. Kalbim çarparken, beni bir süre daha inceledikten sonra, koltuğunun arkasına bir kolunu dayıyor.

Bana bir şans ver. Lütfen.

"Veririm. Önemli bir projenin ortasındayız. Kristen, senin öncülün, kötü bir zamanda ayrıldı. Sıkı ve uzun saatler çalışıp iş yükünün halledilmesini sağlayacak birine ihtiyacım var. Verimli bir şekilde."

"Bunu yapabilirim." Umutla blazerimi çekiştiriyorum. Dudaklarıma bir gülümseme yayılırken ekliyorum, "Vegas'ta olanlar ve tüm o şeyler..."

Sebastia'nın bakışları kararır.

"Doğru. Evet. Verimlilik ve sağduyu. Anladım."

Beni bir süre daha izledi. "Emily, olanları bir kelime bile ağzından kaçırırsan, kovulur ve dava edilirsin. Hiçbir ayrıcalık yok çünkü

—

Senin sikini yaladım.

"Anladım."

"Ve her zaman profesyonelce davranmalısın." Bu ne

cüret!

"Sen de öyle." diye karşılık veriyorum, gözlerinin anlamadığını söylemeden. O odaya girdiğimden beri gözleri vücudumda dolaşıyor.

"Dikkatli olun Bayan Harper. Bu, aşmamanız gereken bir sınır. Bu binanın tepesinde ve maaş çekinizde kimin adının yazdığını unutmayın."

Büyük yönetici koltuğuna oturur, ben cevabımı zorla geri çekerken beni neredeyse kovar gibi.

Bu kesinlikle tanıştığım adam değil.

"Altı hafta. Sonra Julie'ye işe yaramadığını ve senin yerine başkasını alabileceğini söyleyeceğim." Sebastian bir kalem alır ve sabırsızlıkla masasına birkaç kez vurur.

Ağzım açık kalır.

"Bu... adil değil."

Kaşları kalkar. "Emily, olanları gerçekten görmezden gelebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

Yutkunuy

orum.

"Ben

yapabiliri

m."

Öfkeli bakışları beni delip geçiyor ve neden bana güvenemediğini anlamıyorum.

"Yapabilirim! Bana bir şans ver." Ellerimi uzatırım. "Bu küçük ve önemsiz bir andı. Önemli bir şey değil. Gerçekten. Senin şimdiye kadarki en iyi asistanın olabilirim."

Sebastian'ın yüzüne bir gölge düşer ve neredeyse kapanır, ifadesini okuyamam.

"Tamam. O zaman işe koyul."

Vay canına.

Ne pislik herif.

"Teşekkürler." Zorla gülümsedim, ofisinden çıktım ve masama oturdum, yenilmiş hissediyordum.

Peki. Ona bir saniye bile inanmıyorum. Sebastian gitmemi istiyor ve beni değiştireceğini hissediyorum, ama tartışmak istemedim.

Değerimi kanıtlayacağım.

Elbette o kadar olgun ki, bir kez sarhoş olup kaçtığımı unutacaktır.

Ben asla unutmayacağım, ama bunu söylemeyecektim!

Yeni bir ülkede heyecan verici bir işin ilk günü olması gereken gün, kanlı bir felakete dönüştü.

Kristen'ın bıraktığı notları alıp bilgisayara giriş yaptım ve Sebastian'ın takvimini incelemeye başladım.

Bunu yapabilirim.

BÖLÜM SEKİZ

SEBASTIAN

Gerçekten olanları görmezden gelebileceğimizi mi düşünüyorsun?

Ben yapabilirim! Bu önemsiz ve küçük bir andı. Büyük bir şey değil. Gerçekten.

Bu doğru mu lan?

Tanrım.

Ve minik mi? Hiç sanmıyorum, tatlım!

Tepki vermemeye çalışıyorum, ama masasına koşup onu lanet koltuğundan kaldırmak, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmak, o lezzetli göğüslerinden birini avuçlamak ve nefes alamayana kadar onu öpmek istiyorum.

Bakalım bunu ne kadar unutulmaz bulacak! Emily

gitmek zorunda.

BÖLÜM DOKUZ

EMILY

Julie sabahın ortasında gelir ve beni ofiste gezdirir, bir sürü insanla tanıştırır. O kadar stresliyim ki kimsenin adını hatırlamıyorum.

Çoğu kişi İngiliz aksanım hakkında yorum yapıyor ve çok sevimli olduğunu söylüyor.

"Tuvaletler buradan, ve... oh, işte Terri." Julie gülümsüyor. "O da kişisel asistanlardan biri, sana yerleşmene yardımcı olabilir."

Bir arkadaşım olsa iyi olur. Kimseyle bir şey paylaşabileceğimden değil. Bu akşam Lexi ile konuşmak için sabırsızlanıyorum.

"Merhaba!" Terri dostça bir gülümsemeyle beni selamlıyor. "Hoş

geldin." Rahatlamaya başlıyorum.

Kötü bir başlangıçtı, ama birkaç arkadaş edinebilir ve
Sebastian'a olanları geride bırakabileceğimi gösterebilirsem, belki kalabilirim.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

"Oh, harika, sen İngilizsin," diyor Terri. "Hadi aşağı inelim. Sana kafeyi ve sigara içenlerin gittiği avluyu göstereyim."

"Sizi kızlar, size bırakıyorum." Julie telefonuna cevap verip bize el salladı.

"Sigara içmiyorum ama her şeyi görmek istiyorum." Onu koridorda takip

ettim.
koridordan aşağıya doğru.

"Ben de sigara içmem, ama burası takılmak için harika bir yer." Terri gülümser ve beni iki katı birbirine bağlayan geniş bir merdivenden aşağıya götürür. "İngiltere'nin neresindensin?"

"Londra."

“Aksanın çok havalı. Arkadaşlarım seni çok sevecekler. Cuma günü bizimle çıkmalısın. Kulüplere gider misin?”

"Papa Katolik mi?" diye alay ediyorum, çok parti seven biri olmasam da, iyi bir dans ve birkaç içkiyi severim.

"Son duyduğumda öyleydi," Terri gülüyor.

"Bilgin olsun, ben uyuşturucu kullanmam. Benim tarzım değil."

Kullananları yargılamıyorum ama ben hiç kullanmadım ve ihtiyacım olan son şey, böyle bir şeye bulaşmak ya da kullananlarla takılmak. Bu, Sebastian'a beni kovmak için daha fazla neden verir.

Algı falan filan.

"Kızım, aynen öyle. Siktir et o boku." Terri asansörün düğmesine basarken, ben sessizce iç çekiyorum. "Hukuk fakültesinin yarısını bitirdim ve beyin hücrelerimi mahvetmeye niyetim yok."

Harika. Ben hala hayatımda ne yapmak istediğimi bilmezken, bir başka kariyer odaklı insan daha. Benim dışımda herkes kariyerini planlamış gibi görünüyor. Ya da belki de bu, kafamın içindeki babamdır.

Hayatı akışına bırakamazsın, Emily. Bir hedefin var mı ki?

Evet, var. Onun yargılayıcı tavırlarından uzaklaşmak.

"Harika. Avukat." Gülümsüyorum. "Ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

Terri beni lobiden geçirip binanın arkasından dışarı çıkarıyor.
"Asistan olmak hala harika. Faturaları ödüyor ve hasta olan anneme
."

"Oh. Üzgünüm." Yeni tanıştığımız için daha fazla kurcalamak istemediğimden, "Kimin için çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"CFO. Bay Sanderson. Victor," diye cevaplar Terri. "Hukuk ekibinde çalışmayı umuyordum, ama onların asistanı yok. Sadece stajyerleri var."

Ona sempatik bir gülümseme attım; finans ekibinde çalışmaktan çok daha uygun olacağını hayal ederek.

"O iyi biri mi?" diye soruyorum, diğer üst düzey yöneticilerin nasıl olduğunu merak ederek.
Umarım Bastian'dan daha arkadaş canlısıdırlar — lanet olsun, Sebastian demek istedim.

Genellikle CEO, bir şirketin kültürünü iyi yansıtır ve şu ana kadar bana onların dostça davranacaklarına inanmam için hiçbir neden vermedi.

Bunun için iyi bir nedeni olmasına rağmen.

Julie ve Terri iyi insanlar, muhtemelen sadece Sebastian öyledir.

"Victor... nasıl söylesem?" Terri mırıldanıyor ve parmaklarını dudaklarına dokunduruyor. "O otoriter ve eleştirel. Biraz da kendini beğenmiş. Ayrıca Julie'ye aşık ve bu çok ürkütücü, bu yüzden hepimiz Bay Remington'ın onu kovmasını bekliyoruz."

Oh.

"Sence kovacak mı?"

Omuz silkiyor. "Emin değilim. Şirketin ilk gününden beri burada, bu yüzden muhtemelen kovmaz."

"Julie şikayet etti mi?"

Terri yine omuz silkiyor. "Emin değilim. Sadece ofis dedikodusu. Kör değilsen, bunu kaçırman imkansız."

İkimiz de hafifçe güldük, sonra Terri beni birkaç sigara içenle tanıştırdı.

Onlar benim henüz hiç bilmediğim şeyler hakkında sohbet ederken ben dalıp gittim. Aklıma bir şey geldi. Terri ile arkadaş olursak, ona Manhattan'da başka bir iş bulma konusunda danışabilirim.

Sebastian'ın altı haftalık planına geri dönmeyeceğine güvenmek benim için mümkün değil. Yedek bir plana ihtiyacım var. New York'ta kalacak param yok ve kuyruğumu kıstırıp eve dönmeyi reddediyorum.

Ayrıca ona verdiğim sözü tutacağım ve uçakta tanıştığımızdan bahsetmeyeceğim.

Bu benim de işime yarar.

Plan A: Gerçekten iyi iş çıkar ve umarım beni takdir eder.

Plan B (Plan A'yı uygularken): Beni kovması ihtimaline karşı başka bir iş bulmak.

.

ONUN

SEBASTIAN

"Ne demek fonlarını çekiyorlar?" diye bağırıyorum, Victor ertesi gün ofisimin kapısını kapatırken. "Açık bırak!"

Yönetim katında sadece üst düzey ekibim ve Emily var.

Emily.

Tanrım. New York'a dönüş uçağında "cinsel ilişkiye" girdiğim kız. Ne büyük bir hataydı bu.

Dünyadaki onca insan arasından, yeni asistanımı parmakladım.

Burada çalışmaya devam edemez.

Bu çok açık.

Julie onun yerine birini bulmak zorunda kalacak, ama Emily'nin neden uygun olmadığını açıklayacak iyi bir neden bulacak zihinsel kapasitem yok.

Uygun.

Şimdiye kadar harika bir iş çıkardı.

Şu anda umurumda değil. Az önce 500 milyon doların elimden kayıp gittiği ve bu sorunu çözmezsem Crown Plaza projesinin mecazi olarak çökme riskiyle karşı karşıya olduğu söylendi.

Victor kollarını kavuşturur. "Rashid'den para transferinin askıya alındığına dair bir mesaj aldım."

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçer.

"Nedenini sordun mu?"

Victor başını sallar ve yanılmıyorsam, bu durumdan çok mutlu görünüyor. Kollarını açar, kanepeye doğru yürür ve oturur. Bacaklarını açıp kolunu kanepenin arkasına dayayarak parmaklarıyla masayı tıklatmasını izlerim.

Son zamanlarda neden beni bu kadar sinirlendiriyor?

"Görülmüşsün. Onun kızıyla," diyor Victor. Gözüm kan

çanağına dönüyor.

"Onun lanet kızıyla birlikte değildim! *O benim* aletimi tuttu."

Victor omuz silkiyor. "Onlar Ortadoğulu. Bu bir kültür meselesi. Khalid'in Amerika'da eğitim gördüğü için çoğu kişiden daha batılı olduğunu biliyorsun. Bu yüzden kızlarının da işe dahil olmasını istiyor. Ama Rashid, şeyhin senin, alıntı yapıyorum, Amerikan tarzını suistimal ettiğin için kızgın olduğunu söyledi."

Siktir.

"Pardon? İş ortağının kızını becermek Amerikan tarzı değil." Masamın etrafında dolaşıp koyu renk saçlarımı elime alıp taradım. "Rashid'e olanları anlattın mı?"

"Tabii ki hayır, Sebastian. Bu durumu daha da kötüleştirirdi. Al-Mansour'un kızını sana cinsel tacizde bulunmakla suçlamak mı? Tanrım."

Haklısın.

"Ne yani? Onun bana mastürbasyon yapmasına izin verip sessiz kalmalı mıydım?"

"Bu, beklediğim bir konuşma değildi," diyor baş hukuk müşavirim Brandon gülerek. Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemesi kayboluyor. "Ne oldu?"

"Khalid finansmanını çekti," diye mırıldandım.

O da durumu anlamaya çalışır. "Kızını becerdin mi?"

Tanrım.

Evli olmayabilirim ve evet, kadınlarla yeterince ilişkim oldu, ama kesinlikle Manhattan'ın playboy'u değilim. Bu unvan, eşleriyle tanışmadan önce Fletcher ve Hunter Dufort'a aitti.

Şimdi ise muhtemelen en iyi arkadaşlarımdan biri olan Colt. "Hayır, kızıyla yatmadım." diye terslerim. "O..."

Gözlerim açık kapıya kayar. Emily'nin bunu duyması en son istediğim şey. Neden? Başka biriyle olduğumu düşünmesini istemediğim için mi? Yoksa kendimi yasal olarak korumak için mi?

Bu soru beni şaşırttı.

Sanki bir ilişkimiz varmış gibi değil.

Tam tersine.

Emily'nin hayatımdan çıkması gerekiyor. Bir kez daha o lanet göğüslerine bakarsam bir kez daha bakarsam, kendime tokat atacağım.

Ben ona profesyonel davranmasını söylüyorum ama o tam tersini yapıyor. Toplantılar sırasında dalıp giderken, onu sıkı elbiseleriyle mükemmel bir İngiliz asistan gibi oturup notlar alırken izliyorum.

Her erkeğin ıslak rüyası.

"Khalid'in kızlarından biri akşam yemeğinde masanın altında benim aletimi tuttu. Hemen elini çektim ama görüldüm ve hareketim yanlış anlaşıldı." Brandon'a anlatıyorum. "Hepsi bu. Olan tek şey bu. Adını bile bilmiyorum."

O küfür ediyor.

Victor'a dönüyorum. "Bunu düzeltmeliyiz."

Parmaklarını birleştirip dirseklerini dizlerine dayadı. "Özür dilemen gerekecek."

Brandon neredeyse felç geçirecek. "Hayır, özür dilemeyecek. Bu suçunu kabul etmek olur. Sebastian, özür dileme."

"Özür dilemeyecektim."

Victor minderlere yaslanıp ellerini havaya kaldırır. "O zaman ne öneriyorsun?"

İkimiz de dikkatimizi Brandon'a çevririz, ben ellerimi ceplerime sokar ve kıçımı masanın üzerine koyarım.

O, odada dolaşıp şehri seyrederek zamanını boşa harcıyor. Dışarısı kararmaya başladı, günün sonuna gelmiştik.

"Makul şüpheyi kanıtlamamız gerekiyor. Senin böyle bir şeyi yapmayı aklından bile geçiremeyeceğini. Sebastian onunla iyi bir ilişkisi var, bu yüzden burada daha çok itibarını korumakla ilgili. Olayı gören kişi yanılmış olmalı."

"Plan bu mu?"

"Evet. Öylece gelip 'Ben yapmadım' diyemezsin. Onları bu sonuca kendileri ulaştırmalıyız."

Kahretsin, haklı.

Ama bunu nasıl yapacağız?

"Evli olsaydın daha kolay olurdu." Yüksek sesle düşünmeye devam ediyor.

Hayır, teşekkürler.

Düşüncelerimi kendime saklıyorum çünkü Jack'in hikayesini anlatmak benim yapacağım bir şey değil. Asla. Evlilik hakkındaki düşüncelerimi paylaşmak ve kız kardeşimin ağlamasını görmek bile, neredeyse onun çocuklarının babasını öldürmeme neden olacaktı.

Sevdiğim insanları korurum.

Catherine benim ablam olabilir, ama o hala bana ait.

Aileme veya arkadaşlarıma duyduğum güveni ve sevgiyi bir kadına duyabileceğimi hayal edemiyorum. Sandy bunu yaptı. Etrafımdaki dünya da bunu pekiştirdi. Bu yüzden, bunu yapmayacağıma karar verdim.

"Ama o öyle değil. Medeni durumu burada ve dünyada iyi biliniyor. Bekar milyarder, falan filan."

Bu doğru. Medya, çıktığımı iddia ettiği kadınlarla ara sıra fotoğraflarım çekiliyor. Ama bunun ötesine geçmiyor çünkü ben kimseyle çıkmıyorum.

Ve asla evlenmeyeceğim.

"Sıradaki fikir." Brandon'a bakıyorum.

“Aşık bir erkek asla aldatmaz ve bizim de bunu yansıtmamız gerekir.”

Gülüyorum çünkü benim birine aşık olmam ve herkesi buna inandırmam fikri bir şaka gibi.

"Yarım milyar dolar, Sebastian. Bunu kıçından mı uyduruyorsun?" Brandon başını sallar. "Buna ne kadar yatırım yapıldığını biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum." Ayağa kalkarım. "Tüm itibarım. İki milyar dolarlık kendi paramız."

Bu, şimdiye kadar üstlendiğimiz en büyük proje. İki bloktan geçiyor ve Hell's Kitchen'da binlerce insanın yaşam ve çalışma şeklini değiştirecek.

Tüm sektör bizi izliyor. "Sakin olun

çocuklar." Victor sırıtıyor.

Brandon'ın tepki olarak bir anlığına gözlerini kısmasını izliyorum. Bu sadece Ben. Victor tam bir pislik.

Acaba iş mi arıyor diye merak ediyorum ve birdenbire öyle olmasını umuyorum.

Önemli bir dönemde CFO'mu kaybetmek kabus gibi olurdu, ama bana üç ay önceden haber vermesi gerekiyor. Bununla başa çıkabilirim.

"Teoride iyi bir fikir, ama ben aşık değilim Brandon. Bu sahte bir şey değil." Masamın etrafından dolaşıp telefonumu alıyorum.

Mahvolduk.

"Onları ABD'ye davet et. Durumu düzeltmek için bir fırsat iste ve Khalid'i nişanlınla tanıştır. O reddetmez. Bu kabalık olarak algılanır. Ve sanırım ilgisini çekecektir."

Ben de öyle.

Ben kimle evleniyorum lan?

Brandon kollarını kavuşturur. "Dene. Sonra sana bir gelin buluruz."

Victor'a bakarım.

"Yarım milyar dolar," diye hatırlatır bana.

Kahretsin.

Ne büyük bir felaket.

Onlar ayrıldığında, bu çılgın plana katılmayacağıma neredeyse eminim. Projeyi başka kim finanse edebilir diye düşünmeye başlarım. Bunu yapacaksam takvimimi boşaltmam gerekecek.

Emily'nin masasına doğru yönelirim.

Bana kasten bakmıyor, ama yine de kırmızı eteği ve kabarık kollu siyah bluzunu fark ediyorum. Kadınsı ve seksi kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Neredeyse iki gündür görmezden gelmeye çalıştığım kıvrımlar.

Etrafımda dolaşan yarı çıplak halim, başarısızlığımın kanıtı.

Onunla e-posta yoluyla iletişim kuruyorum, onu meşgul tutup ofisimden uzak tutmak için gereksiz görevler gönderiyorum. Yine de çenesini dik tutarak içeri giriyor, masama bir şeyler bırakıyor, sonra topuklarını döndürüp çıkıyor.

Ona kalabileceğini söyledim, ama her iş gününü ereksiyonla geçirmem mümkün değil. Birisi mutlaka fark edecektir.

"Bir saat içinde Khalid Al-Mansour'u telefona bağla." diyorum ona, sonra masasındaki ağrı kesicilere bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Hasta mısın?"

"Ne?" Gözleri bana, sonra da ilaçlara kaydı. "Oh. Hayır, efendim." Yalan söylüyor.

Onun hasta ya da acı çekiyor olması hoşuma gitmiyor. Ama bana "efendim" demesi hoşuma gidiyor.

"Eve gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır, Bay Remington."

Tanrım.

Penisim kalınlaşıyor, külotuma baskı yapıyor.

Emily'nin burada çalışamaymasının sebebi tam da bu. Aklımda hemen onu masamın altında, kalın sikimi emip, benim boşaldığımda ipeksi bluzuna damlayan spermlerime "efendim" diye seslendiğini hayal ediyorum.

Bununla da bitmezdi.

Onu masamın üzerine yatırıp bacaklarını açmak isterdim, böylece nefes nefese kalana kadar pembe amını yalayabilirdim.

Tanrım, ben e-postalarımı gönderirken onun içine bir vibratör soktuğumu hayal et.

Siktir git.

Dönüp ofisime geri dönüyorum. "Peki."

YİRMİ DAKİKA SONRA, Emily ofisime doğru eğilir. "Şeyh

Al-Mansour sizi arıyor. Efendim." "Teşekkürler." Son

yorumunu görmezden gelerek başımı kaldırırım. Bunun

beni deli ettiğini bildiğine yemin ederim.

Kapıda duran siluetine bakışlarımı daraltarak, daha dik oturuyorum. Tanrım, bu kıyafetle ofisteki erkeklerin yarısının dikkatini dağıtacak.

Bunun için onu kovabilirim.

"Emily, lanet olası bluzunu ilikle."

Emrediyorum. Gözleri aşağıya düşüyor, sonra

şaşkınlıkla tekrar yukarıya bakıyor.

"Ne?" Emily düğmesiyle oynar. "Bu en üstteki düğme. Hiçbir şey göstermiyorum."

Evet, gösteriyor.

Bu kabul edilemez. İşyerimde erkeklerin ona sarkıntılık etmesine ya da... bu tür şeylere izin vermeyeceğim.

Boşuna çabalıyor.

Ayağa kalktım. "Göğüslerin

görünüyor." "Dekoltemi

kastediyorsun." Kahretsin.

"Hayır, göremiyorsun. Neredeyse hiçbir şey görünmüyor. Aman Tanrım, Sebastian, bu konuyu konuşmayacağım."

Pazartesi gününden beri ilk kez benim ilk adımı kullandı ve bunu duymak hoşuma gitti.

Emily'nin yanakları koyu pembeye dönüyor ve ona dokunma isteği beni ele geçiriyor. Ayaklarımın odayı geçmesini engelleyemiyorum ve farkına varmadan onun önünde duruyorum.

"Yarın daha uygun bir şey giymelisin."

Gözleri öfkeyle bana doğru parlıyor ve *Tanrım,* onu ofisime çekip duvara yaslayıp dudaklarındaki kırmızı ruju öpmek istiyorum.

"Hazır başlamışken, kırmızı ruj da sürme."

Ellerini beline koyar. "Kıyafet kurallarında böyle bir şey yazıyor mu?"

"Güncelliyoruz."

İnsan kaynaklarına e-posta gönderip bu gece güncellemesini

yaptıracağım. Acilen.

"O zaman şu anda kuralları ihlal etmiyorum," diye cevaplar. "Beni sevmediğin için Beni kovmayacak mısın, Sebastian? Emily dönüp masasına

doğru büyük adımlarla yürür.

Lanet olsun bu kadına. Onu takip etmememin tek nedeni, telefonumun çalması ve Khalid'i beklettiğimi fark etmemdir.

"Khalid," diyorum, sanki sikim granit gibi sertleşmemiş ve kişisel asistanımı sikmek için can atmamış gibi.

"Sebastian. New York nasıl?" Sanki yarım milyar dolarlık bir anlaşmayı bozmamış gibi, derin aksanıyla sorar.

Deri koltuğuma yerleşip, arkama dönerek Büyük Elma'ya bakıyorum, oyuna hazırım. Herkesin birbirine yalan söylediği iş görüşmelerinin gelgitleri.

"Hala soğuk ama bahar yakında gelecek. Buraya gelmeyeli ne kadar oldu?"

"Çok uzun zaman oldu," diye itiraf ediyor.

Biz yabancı değiliz. Şeyh başka projelere yatırım yapmış ve büyük kazanç elde etmiştir. Önceki sohbetlerimizde, Brown Üniversitesi'nde okurken Amerika Birleşik Devletleri'nde geçirdiği zamanın ne kadar keyifli olduğunu anlatmıştı.

"Neden buraya gelmiyorsun? Hayırseverlik için para toplamak amacıyla bir etkinlik düzenliyoruz," diyorum ona.

Brandon'ın fikri çılgınca, ama haklı.

Başka bir kadına dokunabileceğime dair makul bir şüphe olduğunu kanıtlamak, onu Crown Plaza projesine bir kez daha yatırım yapmaya ikna edebilir.

"Nişanlım ve ben, sizi misafirimiz olarak ağırlamaktan onur duyarız."

Ne halt ediyorum ben?

"Nişanlım," diyor Khalid ve sesinde inanamama hissediyorum.

"Evet."

Ekibim bir hafta içinde bir hayır etkinliği düzenleyebilir, ama o sürede bir nişanlı uydurup çıkaramam.

Zengiyim.

Sağlıklıyım.

Yakışıklıyım... Forbes dergisinde yazılmış... ve New York sosyete hayatındaki konumum nedeniyle benimle evlenmek isteyen uzun bir kadın listesi var.

Ama bu oyuna devam edip, ileride bir sonuçla karşılaşmamak mümkün mü?

Hayır. Hiçbirine güvenmezdim. "Bu

gizemli kadın kim?"

"Bizim konumumuzdaki erkekler için durumun nasıl olduğunu biliyorsun, Khalid. ilişkimizi gizli tuttuk ve nişanımız açıklanmadan önce son anların tadını çıkarıyoruz."

Tanrım, bu konuda çok iyiyim.

Dikkatli olmam lazım. O, kolayca kandırabileceğin bir adam değil. Akıllı ve keskin zekalı.

Brandon'ın canına okuyacağım.

Şu andan etkinlik gününe kadar pek çok şey ters gidebilir.

"Şey, şimdi meraklandım ve Amerika Birleşik Devletleri'ni ziyaret etmek istiyorum. Evet, davetini kabul ediyorum."

Rashid ve ekibinin birkaç üyesiyle birlikte seyahat edeceğini, Pazar günü varacaklarını ve asistanının benim asistanımla iletişime geçeceğini söyledi.

"Gelecekteki eşinle tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Kahretsin.

Pazar gününe kadar bir gelin bulmam gerekiyor.

Yarım saat boyunca duvara baktıktan sonra, e-postamı açıp Emily'ye bir mesaj gönderiyorum. Artık penisim nihayet sakinleştiğine göre, oraya bir daha gitmeyeceğim.

Sevgili Emily,

Lütfen Dufort Hotel ile iletişime geç ve Khalid ve ekibi için en üst kattaki penthouse süiti rezerve et.

Teşekkürler,

Sebastian

Yaklaşık on dakika sonra cevap veriyor.

Sevgili Sebastian,

Rezervasyon yapıldı ve şeyhin ekibine e-posta gönderdim. Cevaplarında nişanlınızın adını sordular...

Emily

Hay aksi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

EMILY

Nişanlı mı? Sebastian nişanlı mı?!

Bu ne cüret!

Tanışmamızdan sonra benim için çalışmamı istememesine şaşmamalı. Eminim beni bir daha görmek istememiştir. Telefon numaramı istemesinin tamamen saçmalık olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Tanrım, ne kadar aptalım.

Hayır... o bir pislik.

Nişanlısının yeni asistanıyla tanışmak için ofise gelmemesine şaşırdım. Ya da belki de sadece parası ve statüsü için onunla evleniyordur.

Ve güzel bir aleti var.

Bu işte bir haftadır çalışıyorum ve Sebastian Remington'ın gücünün ve etkisinin ne kadar büyük olduğunu fark etmeye başladım.

Ne kadar çok şey öğrenirsem, Londra'dan gelen bir kızı tuvalete davet ederek ne yapmaya çalıştığını o kadar çok merak ediyorum. Şimdi de evleneceğini öğrendim.

Ne pislik adam.

Her gün yaptığım işlerden biri, üst düzey ekibinin gönderdiği tüm raporları derlemek ve özetini tek bir belgede paylaşmak. Bu sayede Crown Plaza projesine ve tüm zorluklarına oldukça aşina olmaya başladım.

Yani, projeye karşı çıkan protestocular.

Ve tabii ki, fonunu çeken şeyh. Sanırım bu yüzden gelecek haftaki etkinliğe davet edildi - ki bu etkinlik bu haftaya kadar hiç var olmamıştı. Pazarlama departmanındaki kızların Sebastian'ın onlardan imkansızı yapmalarını istediğinden şikayet ettiklerini duydum.

Ama yapıyorlar.

Benim ilgimi çeken protestolar. Yeşil alanların yok edilmesinden ve mahalledeki çocukların

oynayacakları bir yer kalmayacak olmasından hoşlanmıyorlar. Ebeveynler, kısıtlı boş zamanlarında bir parka ulaşmak için daha uzak mesafeler kat etmek zorunda kalacaklar.

Bunu, bölgenin mevcut aile kültürünü yok edecek büyük ve çirkin bir gelişme olarak nitelendiriyorlar. Planlanan çok sayıda bar ve restoranın istenmeyen insanları ve davranışları çekeceğini düşünüyorlar.

Şikayetleri bana makul geliyor. Sebastian

umursamıyor mu?

Geliştirici olarak, inşa ettiği bölgelerde yaşayan insanlar üzerindeki etkileri dikkate almak gibi bir sorumluluğu olduğu kesin... ama yine de, nişanlısını aldatan bir adamın ahlaklı bir adam olması pek olası değil.

Bunu bildiğimi açıkça belirttikten sonra, Sebastian son iki gündür benden uzak duruyor. Buna sevindim.

Bu akşam, resepsiyondan Terri ve Donna ile cuma içkisine çıkacağım. Onlara hiçbir ayrıntıyı anlatmayacağım.

Zihinsel not: Ağzını sıkı tut.

Ancak dün gece Lexi ile FaceTime'da konuştuk ve ona her şeyi anlattım.

"Ne... ne? Uçaktaki adam senin patronun. Nişanlı.
Tanrım!" Lexi nefesini tuttu. "En baştan başla."

Telefonu dizime dayadım, nefes aldım ve nefesimi verdim, sonra tam da öyle yaptım.

"Lexi, yüzümü görmeliydin. Onunkini de! İlk gün patronumun ofisine girdim ve o oradaydı. Lanet olası CEO. Sebastian. Bastian değil." Ona dramatik bir şekilde anlattım. "İnsan kaynakları müdürü odadan çıkınca, çıldırmaya başladı ve onun için çalışamayacağımı söyledi. Sanki her şey benim hatammış gibi."

"Yani, eminim rahatsız edici bir durumdur. Peki ya nişanlısı? Senin numaranı aldı."

Evet, o tren çoktan kaçmıştı.

"Sadece işimi korumaya çalışıyorum. O bunu çok zorlaştırıyor, ama bunun beni kovmasına ve babamın haklı olduğunu kanıtlamasına izin vermeyeceğim."

"Tanrım, hayır."

“Bluzumun çok açık olduğunu düşündüğü için ofis için yeni bir kıyafet kuralı uydurdu!”

Sessizlik.

"Öyle miydi?" diye sordu Lexi.

"Hayır! Normal bir bluzdu. Düğmeleri iliklenmişti. Onun ürkütücü gözleri, bluzumu dik dik bakmaya çalışıyordu. Bu benim suçum değil."

Yine sessizleşir.

"Bence senden hoşlanıyor, Em."

Pfft.

"Belli ki. Bana sikini yalatmıştı," diye mırıldandım. "Ama eminim nişanlısını da seviyordur. İğrenç herif. Pislik."

"Göt herif."

İşte bu yüzden en iyi arkadaşıma ihtiyacım vardı. Sebastian hakkında kötü konuşmak ve kendimi daha iyi hissetmek için.

"Yeni bir iş bulmam gerektiği çok açık ve bunu bir an önce yapmalıyım. Babam bunu öğrenirse ne derdi, tahmin edebiliyor musun?"

Lexi kıkırdadı. "Üzgünüm ama birinci sınıfta patronun olacak bir adama oral seks yaptığını öğrenmesi biraz komik."

Dehşete kapılıp nefesimi tuttum, ama sonunda ikimiz de aptallar gibi kahkahalar atmaya başladık.

Bitmemiş bir işimiz var.

Sebastian'ın sözleri şimdi aklıma geliyor ve evde onu bekleyen bir kadın olduğunu bilirken neden böyle bir şey söylediğini merak ediyorum. Mutlu değilse neden onunla evlendi?

Sanırım bu, sadakatsizliğin kurbanlarının sonsuza dek sorduğu milyon dolarlık soru.

En kötüsü, hala Sebastian'a aptalca ilgi duyuyorum. Açıkçası o dünyadaki en korkunç insan, ama pahalı ceketini giyip yanımdan geçerken gözlerim onun sıkı kalçalarına takılıyor. Mükemmel ütülenmiş gömleklerinin kalın pazılarını sarması ve geniş göğsünü gerginleştirmesi de göz ardı edilemez.

Birden fazla kez, çıplakken nasıl göründüğünü merak ettim ve sonra onun vücuduna olan takıntımı dağıtmak için ağzıma çikolata tıkıştırdım.

Sadece vücuduna.

Kesinlikle kişiliği ya da ahlakı değil.

"Emily!" Sebastian ofisinden seslenerek beni gerçeğe geri döndürüyor.

Ayağa kalkıyorum, ellerimle eteğimi düzeltiyorum ve on adım kadar yürüyerek kapısına varıyorum.

Acele etmeden.

"Evet, efendim," diye cevap veriyorum, ona zar zor bakarak. Bu boşuna bir çaba çünkü o bana bakmıyor bile.

"Finans departmanından rapor gelmedi. Saat on bir oldu bile."

Kaşlarımı çatıyorum. "Göndermiştim."

Bunları her gün titizlikle yapıyorum ve Victor Sanderson'ın bilgilerini eklediğimi biliyorum. Düzenlilik benim güçlü yanımdır ve detaylara çok dikkat ederim.

"Bugün sadece bir sayfa vardı. Belki de gözden kaçırmışsındır."

Sebastian sonunda bana bakar ve gözleri vücudumda gezer. Titremeye karşı koyarım ve sertleşen meme uçlarımın giydiğim elbisenin içinden görünmemesi için dua ederim.

Çarşamba gecesi satın aldım çünkü yuvarlak yakası tüm dekoltemi kapatıyor ve sözde yeni kıyafet kurallarına uyuyor.

Sıkıcı, siyah, seksi olmayan, standart bir şirket elbisesi. Hatta

dizlerimin hemen üzerinde bitiyor.

Sebastian kıyafetimi değerlendirmeyi bitirdiğinde, gözlerinde ateş var gözlerinde bir ateş belirir ve ben kapı pervazına tutunurum. Alt dudağını diliyle yalar ve sandalyesini geri iter.

Ne oluyor?

"Kapıyı kapat," diyor, ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak. Dönüp

kapıyı arkamdan kapatıyorum ve masama koşuyorum.

Bir saniye sonra, kapı açılır.

"Emily! Senin içindeyken demek istedim," diye bağırır, birini öldürmeye hazır bir aksiyon kahramanı gibi orada durur.

Muhtemelen beni.

Oh. Kahretsin.

Gözlerimi kırpıp donakalırım.

"Tanrım." Sebastian alnını ovuşturur. "Emily, lütfen ofisime gel. Konuşmamız gerek."

İşte başlıyoruz.

Beni kovacak.

Geri dönüp onu takip ederek içeri giriyorum. O, sırtı bana dönük ve başı eğik bir şekilde duruyor.

"Sebastian, özür dilerim. Bir dahaki sefere finans raporunu işaretleyebilirim, böylece bulması daha kolay olur. Eğer bu benim iş kıyafetlerimle ilgiliyse, bu elbiseyi aldım çünkü bulabildiğim en az açık olan şeydi... kağıt torba hariç."

Benden birkaç adım uzaklıkta dönüp bana öfkeyle bakar. "Fark etmez, Emily. Yine de seninle yatmak istiyorum."

Ağzım açık kalır.

SEBASTIAN

Benim demek istediğim o değildi.

Ama sen öyle düşündün.

Bütün hafta boyunca bunu düşündüm ve Emily'ye olan ilgimi görmezden gelmeye çalıştım ama bu his geçmiyor.

Dün gece bir randevuya çıkmaya bile çalıştım, ama Marissa'yı almam gereken saatten bir saat önce iptal ettim. Sahte nişanlı olarak mükemmel olurdu. Ailesi benim ailemi tanıyor ve birkaç kez birlikte toplum içinde görülmüşlüğümüz var. Sorun yaratacak bir flört geçmişi yok ve medya bunu haber yaparsa büyük ilgi görür.

Babası nişanlanması için ona baskı yapıyor, bu yüzden kabul etme ihtimali var.

Ama ben bunu yapamazdım.

Yaklaşık dört yıl önce birlikte yatmıştık ve keyifli, biraz sapkın seksin ötesinde, ilgimi kaybettim.

Marissa farklı hissediyordu.

Buna aşk diyemem, ama o bir ilişki istiyordu, ya da belki de sadece benimle bir ilişki içinde *olma* statüsünü. Her neyse, ben sessizce geri çekildim ve ona başka bir şey sunamayacağımı belli ettim. Marissa mesajı çabucak anladı ve iyi ilişkilerimizi sürdürdük, zaman zaman etkinliklerde görüşüyoruz.

Ondan benim için adım atmasını istemek, bir tür karşılık gerektirecekti. Muhtemelen benim penisim. Bu, benim yapmak istediğim bir şey değil.

Artık değil.

Bir şey değişti ve o şey Emily.

Onu görmezden gelmeye çalıştıkça, ofiste dolaşıp seksi İngiliz aksanıyla meslektaşlarıyla sohbet ederken başarısız oldukça, onu daha çok istiyorum.

Yoksa ondan daha fazlasını mı istiyorum?

Düşüncelerim pisleşirken, zaman kazanmak için bileğimdeki Rolex'i ayarlıyorum. Üzgün değilim. Bunlar, sahip olduğum en pis arzular. Tanrım, elbisesini ortadan ikiye yırtıp, meme ucunu ısırırken göğüslerini sıkmak istiyorum. Sonra masamdaki pislikleri süpürüp, bana kendini açmasını talep etmek istiyorum. Sonunda amını yalayabilir, yaramaz PA amını tadabilirim.

Ama tek düşünebildiğim şey, sikimi Emily'nin içine sokmak. Tek bir güçlü itişle. Onu o kadar iyi doldurduğum için, oksijen almak için nefes nefese kalırken tatlı dudaklarının açıldığını şimdiden hayal edebiliyorum.

Yapacağım.

Ne kadar dar olduğunu biliyorum. Ne yazık ki, bugün bu mümkün değil.

Şimdi Emily bana bakıyor, uygunsuz açıklamamla boğuşuyor.

Önemli değil, yine de seni sikmek istiyorum.

Sözlerimi geri alamam ve almak istediğimden de emin değilim. "Sen... Kafam karıştı." Sonunda konuşuyor.

Ben de. O benim tipim değil ve neden onu asistanım yerine kişisel seks kölem yapmak istediğimi bilmiyorum.

İkisi de olabilir.

Hayır. Olmaz.

O çok genç ve işini yapmasına ihtiyacım var. Ben Crown Plaza projesine odaklanırken, onun dekoltesine değil. Ama ona bakmadığım zamanlarda bile onu düşünüyorum.

Onu beceremem.

Aramızdaki kimyayı görmezden gelemem.

Ve onu kovmak istemiyorum.

Bu yüzden ona başka bir pozisyon bulmam gerekiyor. Belki o zaman sonunda onu sikebilirim. Ancak, başka bir fikir daha var ki bu kesinlikle çılgınca. Hemen reddetmem gereken bir fikir, ama zaten reddetmeyeceğimi biliyorum.

Hiç de bile.

"Kıyafetin güzel, Emily." Dişlerimi gıcırdatarak, dudaklarına bakarak, lanet bir eroin bağımlısı gibi onu tatmak ihtiyacıyla söylüyorum.

Tom Ford pantolonumun içinde sikim uzadıkça vücudum titriyor ve acaba bunu fark edip bana yardım teklif edecek mi diye merak ediyorum.

Hayır, yapma.

"Ama sen beni istiyorsun..."

"Seni sikmek istediğimi söyledim. Bu, yapacağım anlamına gelmez." İkimizden de rahatsız olarak düzeltiyorum.

"Sebastian," diye bağırır Emily, beni o kadar şaşırtır ki kaşlarım havaya kalkar. "Bırak da bitireyim. Beni gitmemi istediğini söyleyecektim."

Hayır

Onun gitmesini istemiyorum. Bu benim lanet olası sorunumun yarısı. Onun bu binadan çıkıp bir daha onu görmeyeceğim düşüncesi... Yapamıyorum. Ve bunu açıklamayacağım.

Kollarımı çekip, kol düğmelerimi düzeltiyorum. "İşini yapmanı istiyorum. Buna şunlar da dahil," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum, elbisesinin yakasının daha düşük *olmasını* diliyorum, böylece göğüs dekoltesini gizlice seyredebilirim. "Pazar günü iş yemeğine benimle birlikte gelmeni. Şeyh ile."

O şaşırır.

"Oh, ah. Bu benim iş tanımımda mı var?"

Eğilip, aramızdaki mesafe tehlikeli derecede azalırken, sesim sertleşir. "Bu binanın tepesinde benim adımı gördün mü?"

Emily başını sallar.

"Bu, patronun ben olduğum anlamına gelir. İş tanımlarını ben yazarım."

Yine başını sallar ve ben, aramızdaki elektriksel gerilimden etkilenerek kızaran ve zar zor nefes alan, sevimli görünüşünden nefret ederim.

"İş tanımını değiştirebilirim ve istersem" *—konuşmayı kes*
—"seni masamın altında diz çökertirdim" *—lanet olası konuşmayı kes*

—"iyi bir asistan gibi sikimi yalatırdım."

Siktir.

Söylemek istediğim bu değildi. Dikleşip yüzümü ovuşturdum.

.

Emily yutkundu, sonra küçük yaramaz, "Bence bu
yasadışı olur."

Bir kahkaha kaçıyor ve o da dudaklarının köşesini kaldırarak beni daha da şaşırtıyor. Kendimi durduramadan, elimi uzatıp başparmağımla alt dudağını okşuyorum.

Düzensiz bir nefes alır.

"Bir elbise al. Seksi bir şey. Remington hesabına yazdır," diyorum, Emily dokunuşuma yaslanırken zonklayan sikimi görmezden gelerek. Gözleri kapanıyor ve onu kollarıma alıp bedenime çekmemek, masamı temizleyip onu çığlık atana kadar sikmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Bu Sandy olsaydı, bunu bir erkeği şantajlamak için kullanırdı. Aptal olma.

Uzaklaşıyorum.

Emily gözlerini açtığında uzun kirpikleri titrer. "Evet, efendim."

Tanrım, lanet olsun. O kadar

güçlü değilim. "Git."

Emily başını sallar, dönüp kapıdan dışarı koşar.

Tanrım, neredeyse peşinden koşacaktım.

BİR SAAT SONRA, Emily'den bir e-posta alıyorum.

Sayın Bay Remington

Nişanlınız neden sizinle birlikte etkinliğe katılmıyor?

Saygılarımla

Emily

E-postaya çok uzun süre baktım, ona verecek bir cevabım yoktu. Neden onu şeyhle akşam yemeğine davet ettiğimi, daha da önemlisi, sahte nişanlım olarak davet ettiğimi anlamıyorum, ama öyle yapmışım.

Bu tam bir felaket olabilir.

Restorana vardığımızda ona söyleyeceğim. Ona *gerçekten* benimle evlenmesini istemiyorum. Emily'nin sadece gülümsemesi ve benden hoşlanıyormuş gibi görünmesi gerekiyor. Kimyamızın uyumlu olduğuna güveniyorum.

Dikkatli olması gerekecek. Neyse ki, imzaladığı gizlilik anlaşması bunu kapsıyor. Yani, bir bakıma, o mükemmel kişi.

Açıkça birbirimizi sikmek istiyoruz.

Ve o tek kelime bile edemez.

Sevgili Emily,

Bu e-posta, bu işte gördüğün veya duyduğun her şeyin gizli kalması gerektiğini hatırlatmak için gönderilmiştir.

Saygılarımla,

~~*Sebastian*~~

Bay Remington

Saate bir göz attığımda, randevum olduğunu hatırlıyorum. Arkadaşlarla. Cuma gecesi ve her zamanki gibi Manhattan'ın Soho semtindeki Colt'un kulübü The Obsidian Club'da buluşacağız. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp sandalyemi geri çekiyorum ve ceketimi alıyorum. Sonra kapıdan çıkıyorum. Hızla klavyeye basan Emily'nin yanından geçiyorum.

"İyi akşamlar, Emily."

Onun cevabını beklerken asansör düğmesine

basıyorum. "Sebastian." Sesi yumuşak.

Dönüyorum, gözlerimiz buluşuyor ve o bebek mavisi gözlerin içindeki kırılganlık göğsüme çarpıyor, mesafeyi kapatma ihtiyacına direnirken içim sıkışıyor.

Aniden, uçakta tanıştığım kıkırdayan kızı görüyorum. Onu öpebilmek için kasten sarhoş olduğum kızı. Tereddüt etmeden dizlerinin üzerine çöküp koltuğuna kıvrılan, gözleri kapanana kadar beni izleyen kızı.

Sonra sıra bana geldi.

Uzun kirpiklerini, yıpranmış taytını ve bir kenarı zarar görmüş süslü manikürünü inceledim. Saatlerce kaşındığını izlediğim manikür. Pembe saç bağı bileğine sıkıca sarılmış, iz bırakmıştı. Onu uyurken saatlerce çektim ve çevirdim. Neden yaptığımı bilmiyorum.

Asansör kapısı açıldığında onu görmezden gelerek masasına doğru yürüdüm. "O biliyor mu?" diye sordu Emily.

Hâlâ benim nişanlı olduğumu sanıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, yalan söylemeden. Teknik olarak. "Seni saat yedide alacağım." Asansör kapısı açılır ve ona sıcak bir gülümseme atarım.

"Merhaba, Bay Remington." Terri yanımdan geçip gider. "Eek, Manhattan'daki ilk cuma geceniz için çok heyecanlıyım."

Asansöre binerken, Emily'nin yüzünün aydınlandığını görüyorum. Sandalyesinde dönüp, el çantasını kaparak yukarı fırlıyor.

Kapılar kapanırken dişlerimi sıkıyorum, bu gece kulüplere gideceğini biliyorum. Ne olacağını çok iyi biliyorum. Bu şehirdeki milyonlarca erkek onu evlerine götürmek isteyecek.

Siktir.

Ve Emily benim nişanlı olduğumu sanıyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

EMILY

Bu adamın küstahlığı had safhada.

İçkimi yudumlarken, resepsiyondan Terri ve Donna ile birkaç Remington çalışanı da aynı şeyi yaparken yerinde dans ediyorum.

Biraz sarhoşum.

Buna da çok ihtiyacım vardı, çünkü Terri'ye neredeyse her şeyi on kez anlatmıştım.

Bana dokundu.

Beni sikmek istediğini söyledi.

Başka biriyle nişanlı olmasına rağmen, bu pazar günü onunla akşam yemeğine çıkmamı istedi.

Bu doğru değil!

"Sebastian ile çalışmak nasıl?" Berbat.

Onun ofisinde çıplak soyunup beni becermesi için yalvarmak istiyorum. Cehenneme gideceğim çünkü ona oral seks yaptım ve şimdi nişanlı olduğunu biliyorum, ama bu ona olan ilgimi değiştirmiyor.

Neyse ki vibratörümü yanıma aldım çünkü o adamın bugün yaptıklarından daha fazlasını yapmasına kesinlikle izin vermeyeceğim. Belki de sadece alt dudağımdan dolayıdır ama yemin ederim ki orgazma *çok* yaklaştım.

"Harika. O çok profesyonel," diyorum onun

yerine. Tanrım, yalanlar dilimden dökülüyor.

"Neden bekar olduğunu bilmiyorum." Donna pipetini emerek votkasını bitirir ve bardağının dibindeki buzları çalkalar. "Zengin, başarılı ve çok seksi."

Bekar mı?

Yani kimse onun nişanlı olduğunu bilmiyor mu?

Bu tuhaf mı? "Donna!" Terri gülüyor. "O bizim

patronumuz."

"Evet, işyerinde yaşanan aşk hikayelerini okudum ve onun beni kırtasiye dolabına çekip elbisemi yırtmasına seve seve izin verirdim." Donna kalçalarını sallıyor ve ben de kimse duymadığına şükrederek bir inilti çıkarıyorum.

Cinimi bir dikişte içiyorum.

"Victor'la bunu yapmak istemem için hiçbir risk yok."

Terri'nin şakasına hepimiz güleriz, çünkü Victor ortalama bir yakışıklılıkta olsa da biraz pisliğin tekidir.

Kendimi tutamıyorum. "Yani Sebastian bekar. Evli değil mi?"

İkisi de başlarını sallar.

İlginç.

"O... flört ediyor mu?" Yarı ilgileniyormuş gibi, rahat bir şekilde soruyorum.

İkisi birbirlerine bakıp bir kez daha başlarını salladılar.

"Yani, bu şehirdeki çoğu milyarder gibi o da kadınlarla fotoğraflandı. Dedikodu köşeleri onu biriyle ilişkilendirmeye çalışıyor, ama hepsi bu kadar. Dedikodu." Donna onaylıyor. "Ama gerçekte değil. Onun bir itibarı yok, anlarsın ya?"

"Oh, bu iyi. Yani, benim için önemli değil ama her hafta bir sürü kadın ortaya çıkmayacağını bilmek güzel."

"Bay Remington özel hayatını çok gizli tutar." Terri paylaşıyor. "Bayanlar,

akşamınız nasıl geçiyor?" Son on dakikadır bizi izleyen takım elbiseli bir

grubun üyesi olan uzun boylu sarışın bir adam soruyor.

bizi on dakikadır izleyen takım elbiseli bir grubun üyesi, soruyor.

Hepsi bize katılır.

"Hepimiz hamileyiz. Yürümeye devam edin." Terri onlara cesurca bir bakış

atar. Üç erkeğin bu kadar hızlı ortadan kaybolduğunu hiç görmemiştim.

Gülerek ona sorgulayan bir bakış atıyorum.

"Tüccarlar. Wall Street. Onlarla takılmayın." Birayı kaldırıp uzun bir yudum alır, sonra yüzünün önüne kaldırıp kıkırdar. "Açıkça o kadar akıllı değiller."

Kıkırdayarak gülerim.

"Evet, banka hesapları egoları kadar büyük." Donna arkama yaslanır ve boş bardağını barın üzerinde kaydırır. "Bu şarkıyı seviyorum. Hadi dans edelim."

Elimi çeker ve Terri içkimi aldığında gülerek onun beni dans pistine sürüklemesine izin veririm. Birkaç saniye içinde etrafımız erkeklerle çevrilir. Saçımdan tokayı çıkarır ve rahatlayarak kollarımı havaya kaldırırım.

New York'taki hayatımın böyle olacağını düşünmüştüm. Eğlenceli ve özgür.

Sonraki birkaç saat boyunca, bir sürü yakışıklı Amerikalı erkekle dans edip flört ediyoruz ve Sebastian'ı *neredeyse* unutuyorum.

Ama onu bir düzine kez gördüğümü sanıyorum.

Her geniş göğüs beni iki kez bakmaya zorluyor. Koyu renkli, hafif kıvırcık saçlı her erkek beni bir mikro saniye durduruyor. Kare çene hattı bile bacaklarımın arasında tatminsiz bir ağrı yaratıyor.

"Tanrım, aksanın çok seksi," diyor bir adam kalçalarımı kavrayarak. "Çıkalım mı?"

Bunun ne anlama geldiğini

biliyorum. Sevişelim mi?

Onunla beş dakikadan az süredir dans ediyorum.

Cazip gelen teklif karşısında gözlerimi kısıyorum. Sebastian'ı unutabilir ve onu sadece patronum olarak görebilirsem, belki işim güvende olur.

Ona bir erkek arkadaşım olduğunu söylerim ve eminim bu geceki gibi şeyler söylemeyi bırakır. Külotumu ıslatan şeyler.

Gözümün ucuyla Terri ve Donna'nın ayrıldıklarını belirtmek için el salladıklarını görüyorum.

"Gitmem gerek." Onun kollarından kurtulup kızların yanına

koşuyorum. "Onu seviyorsan kal," diyor Donna.

"Hayır." Onlara el sallayarak hayır diyorum. "O sevimli ama..."

Biri bize çarparak beni bir bahane uydurmaktan kurtarır.

Sebastian'ın nişanlısı olmasına rağmen onunla yatmak ve pazar günü onunla yüzleşmek bana yanlış geliyor.

Yarın uyuyup, Central Park'ta koşuya çıkıp, pazar günkü akşam yemeği için bir elbise ve ayakkabı almayı planlıyorum.

Eğer benimle çalışamayacağına karar verirse ne yapacağımı düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bir şekilde kendimi değerli göstererek durumu tersine çevirebilirim.

Eğer olmazsa, Londra'ya dönüş bileti alacağım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SEBASTIAN

Mason içkisini masanın üzerine fırlatır ve küfürler savururken, diğerleri eğlenerek izler.

"Yani, uçağın bozulduğu için sinirlendiğin için bir yolcuyla yattın mı?"

Neredeyse öyle.

Ama o kadar basit değil. Emily adındaki o berbat kızın birinci sınıfta olmaması gerekirdi ve ben de işime odaklanırken sikim uykuya dalmış olmalıydı.

Ama öyle olmadı.

Ne oldu bilmiyorum. O küçük yaramaz, seksi mavi gözleri, İngiliz cazibesi ve o vahşi saçlarıyla beni büyüledi.

Tanrım, onu arkadan sikerken saçlarını tuttuğumu hayal et. Vahşi bir aslan gibi.

"Bak, o sarhoştu, sevimliydi ve susmak bilmiyordu, ben de... sikimi ağzına soktum."

Tanrım. Kulağıma bile kötü geliyor.

Şimdi daha da batırdım. Pazar gecesi onu randevuma davet ederken ne düşünüyordum ki?

Randevu mu? *Sahte nişanlını mı kastediyorsun?*

"Hikayemi bitirmedim." Viski bardağımı sonuna kadar içiyorum. "Devamı

var mı?" Drew kaşlarını kaldırıyor, eğleniyor.

"Pazartesi sabahı..." diye başlıyorum.

"Tanrım, hayır." Colt alnına vurur. "O hamile." Kaşlarımı

çatarım.

Bu sonuca nasıl vardın? Sorular sorarken, sen Harvard'a nasıl girdin?

"Dostum, o benim sikimi yaladı. Bebeklerin nasıl yapıldığını biliyor musun...?"

"Oh. İşi bitirdiğini sanmıştım. Boş ver. Devam et." Bakışları, kulübünden geçen ince sarışını takip ediyor.

"Seni dava mı ediyor?" Zander masadaki bardağını döndürür.

Zander, ya da Alexander Sterling — prestijli New York hukuk firması Sterling Obsidian & Associations'ın baş ortağı — bir avukattır. Sorusundan da anlaşıldığı üzere. Bazı büyük isimler ve markalar için stratejik hukuki zaferler ve akıllı yatırımlar sayesinde milyarlarca dolarlık bir servet edinmiştir.

"Hayır. Emily benim asistanımmış."

Hepsi kahkahalarla gülmeye başlar.

Aptallar.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki biraz acıma. Kesinlikle biraz alay. Ama hepsinin benim acımı bu kadar keyifle izlemesi değil.

Bu korkunç bir durum... ve onlar bunun yarısını bile bilmiyorlar.

"Siktir." Drew masaya vurur, omuzları titreyerek gülmeye devam eder.

Yakınımızda duran kişisel garsonumuza başımı salladım, o da on iki yıllık tek malt Macallan'ı alıp bize doğru geldi.

Zander ve Colt bardaklarını bir santim öne kaydırır ve garson onların da bardaklarını doldurur.

"Peki onu bıraktın mı?" Mason, kolunu kanepenin üzerinden uzatıp yavaşça bir yudum alırken sorar. "Her gün öğle yemeğinde sikimde seksi bir İngiliz kızı olmasını şikayet etmezdim."

Bu hafta her gün aklıma gelen düşünce olmasına rağmen, içimden bir ürperti geçer.

"Tanrım, nasıl oldu da hiçbiriniz dava edilmediniz?" Zander başını sallar.

Mason gözlerini devirir. "Karşılıklı rıza varsa cinsel taciz sayılmaz... baba."

"Bunu yargıca söyle ve beni hapishanede ziyaret etmemi bekleme." Zander bardağının dibinde buzunu karıştırır.

"Kimse hapse girmeyecek ve kimse öğle yemeğinde kimseyle sevişmeyecek," diyorum kararlı bir şekilde. "Özellikle ben."

Bugün ellerini kendine saklayamayan adam böyle diyor.

"Kendi adına konuş." Colt gülüyor.

Colt, New York sosyetesinin seçkinlerine hitap eden lüks bir bar olan The Obsidian Club'ın sahibidir. Sadece çok zenginler üyelik ücretini karşılayabilir ve bunun iyi bir nedeni vardır.

Barın arka tarafında, üzerinde parlak O ve C harfleri bulunan iki parlak siyah kapının ardında, bambaşka bir dünya var. Ekstra dört haneli giriş ücretini (sadece nakit) öderseniz, çoğu insanın hayretle bakacağı bir ortama adım atarsınız.

Yetişkinlerin temalı gösterilerin tadını çıkardığı ve en karanlık arzularını özgürce ifade edebildikleri bu seks kulübünde kıyafet giymek isteğe bağlıdır, hatta hoş karşılanmaz.

Her şey serbesttir.

Rıza kuralları belirlenmiştir, ancak o kapılardan içeri girdiğinizde, kendinizi neye bulaştırdığınızı bilirsiniz.

Colt'un bazı çalışanlarıyla öğle yemeklerini bizden çok daha fazla keyifle yediğinden hiç şüphem yok.

Sanırım bu yüzden bu kulübü kurdu. O her zaman sapkın şeylerden hoşlanmıştır.

Mason ise, hem devlet kurumları hem de özel kuruluşlar için güvenli veri çözümleri konusunda uzmanlaşmış, son teknoloji yapay zeka ve siber güvenlik şirketi Obsidian Nexus Technologies'i kurdu.

Drew, medyada da belirtildiği gibi, bir finans devi ve agresif şirket satın almaları ve yüksek riskli yatırımlarıyla tanınıyor. Obsidian Capital Partners, planın ilk aşamalarında Crown Plaza'yı değerlendirdi, ancak Drew, siyasi zorlukların arkadaşlığımızı etkileyebileceğini söyleyerek projeden çekildi.

İkimiz de bunun en iyi fikir olmadığı konusunda hemfikirdik.

"Tanrım. Yemin ederim, bana kabuslar yaşatıyorsun Colt. Birden fazla kez, mahkemede seni savunurken kendimi hayal ettim."

"Benim kıçım gayet iyi, Zander." Colt içkisini bir dikişte içip ayağa kalkar ve siyah pantolonunu düzeltir. "Kulübe gelip sana kalçalarımı gösterirken, sen de yeni gelenleri kontrol etmeye ne dersin?"

Bu sefer gülme sırası bende.

Kulübün o bölümüne diğerlerine göre daha az sık gidiyorum. Başlangıçta bu benim için yeni bir deneyimdi, ama New York küçük bir yer ve çok kalabalık. Besin zincirinin en tepesindekilerin sayısı ise daha da az. Bir gün toplantı masasının karşısında oturan bir adamla karşılaştığımda, onun Washington senatörlerinden birinden oral seks yaptığını gördüğümü hatırladım... Evet, bu benim için artık işe yaramıyordu.

Bilmemeyi tercih ederim.

Ayrıca röntgenci de değilim ve paylaşmaktan nefret ederim.

"Peki. Ama kıçını yüzümden uzak tut." Zander bana bir peçete fırlatır. "Asistanını kov, Sebastian. Bana güven." Sonra Colt'u kulüpte takip eder ve ikisi OC kapısından kaybolur.

Tanıdığım bir adamın, kollarında iki güzel kadınla onları takip ettiğini izlerken, Emily'nin ne yaptığını merak ediyorum.

Yirmi beş yaşında ve hayatında ilk kez yurtdışında yaşıyor. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Ama kiminle yaptığını bilmek istiyorum.

Onu arayıp ofise dönmesini talep etme dürtüsüyle mücadele ederken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Eminim bir raporu kaçırıyorum...

"Ne düşünüyorsan, yapma." Mason uyarıyor.

"Onu kovamam." Bir iç çekiyorum. "O biliyor olsun ya da olmasın, beni dava edebilir."

Zander'ın beni uyarmamasına şaşırdım.

"Aynen öyle. O yüzden sikini pantolonunda tut ve ona başka bir departman bul." Mason kolunu masaya dayayıp başını eğiyor. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Burun kıvırıyorum.

"Tanrım, Mason, o yirmi beş yaşında. Vücudu çok güzel ama cebinde neredeyse hiç parası yok."

Kendimi pislik gibi hissediyorum, ama hepimiz Jack'e ne olduğunu hatırlıyoruz. Hayatlarımızı birbirine bağlayan ve bizi birleştiren bu olayı asla unutmayacağız.

Sadece zengin kadınlarla çıkmıyoruz, onlar daha da kötü olabilirler, ama milyarderler olarak bu tür şeylere daha dikkatli olmak zorundayız. Arkadaşının altın avcısı bir kadın tarafından öldürüldüğünü öğrenmek insanın içini parçalar.

Mason başını sallayarak arkasına yaslanır. "Nasıl birinci sınıfta yer buldu?"

"Yükseltildi. Tanrım, Mase, o bir olay çıkardı." Kafamı sallayarak, şampanyanın uçuş görevlisinin üzerine sıçradığı anı hatırlayarak gülüyorum. Ve Emily'nin yeni *uçak arkadaşlarıyla* sohbet ederek tüm kabini uyanık tuttuğunu.

Onun sözleri, benim değil.

"Vay canına," diyor Drew ve iki adam birbirlerine

bakışıyor. Gülümsemem kayboluyor.

"*Vay canına* değil. Sadece komik bir durumdu. Fazla anlam yüklemeyin." Bu adamlar beni iyi tanıyor, bu yüzden geri adım atıyorum. "Emily, çok içtikten sonra benim aletimi yaladı, sonra pazartesi sabahı ofisime gelip asistanım olarak işe başladı. Durum çok karışık ve ben bunu düzeltmek niyetindeyim."

Pazar günü onu hayatımın en önemli iş yemeklerinden birine götürerek ve onu nişanlım olarak tanıtarak.

Drew ve Mason tekrar gülmeye başlarlar. "Tamam,

siktir et. Ben gidiyorum." Telefonuma uzanırım.

"Sebastian, komiklik yapma." Mason elini uzatarak beni durdurur. "Emily'yi seviyorsan, ona başka bir iş bul ve onunla çık. Genç olması sorun değil."

Hayır, sorun.

Onun beni kontrolsüz hissettirmesi hoşuma gitmiyor.

Şehrin her barını dolaşıp onu bulmak, ona elini süren her erkeği paramparça etmek istemem hoşuma gitmiyor.

Sanki ben Superman'im gibi.

"Yeni bir asistan arıyorum. Leigh geçen hafta istifa etti," diyor Mason.

İçimde bir heyecan

uyanıyor. Hayır.

Olmaz.

"Sorun değil. Emily iyi iş çıkarıyor. Dediğin gibi, sadece sikimi pantolonumun içinde tutmam lazım. Ki öyle yapacağım." Masaya birkaç not atıyorum. "Çarşamba gecesi bir gala var. Şeyh buraya geliyor. Hepinizin orada olmasını istiyorum."

"Programımı boşaltacağım," diyor Drew.

"Sormana gerek yok." Mason elimi sıkıyor ve ben de arkadaşlarımı bırakıp gecenin geri kalanının tadını çıkarmaya gidiyorum.

Bu gece biriyle yatmak iyi bir fikir olabilir. Emily ile aramızdaki gerginliği azaltır, ama dürüst olmak gerekirse, başka bir kadın düşüncesi bile sikimi kıpırdatamıyor.

Bu beni en çok rahatsız eden şey.

Şoförüme mesaj attım ve kulüpten çıktığımda araba kaldırımda bekliyordu.

"İyi akşamlar, Bay Remington."

"Tony," dedim ve arka koltuğa oturdum. "Eve mi

gidiyorsunuz?"

Emily'nin nerede olabileceğini merak ederek dişlerimi tekrar gıcırdatıyorum.

"Evet," diye cevap verdim uzun bir duraksamadan sonra ve ceketimi kucağıma koydum.

Onun üzerinde hiçbir hakkım yok ve pazar gecesinden itibaren nişanlım olacağını, ancak bunun gizli kalması gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum.

Planın birçok eksikliği var.

Ama bu fonu geri almam gerekiyor.

Araba uzaklaşıp gece trafiğine karışırken, telefonumu açıp Emily'nin numarasını aratıyorum. Eve kadar yol boyunca ona bakıyorum.

Penthouse daireme girip kanepeye uzandığımda, parmağım numaranın üzerinde duruyor.

Yapma, Sebastian.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EMILY

Yatağımda bağdaş kurup, telefonumu yastıklara dayayarak, Lexi beni Londra'daki yerel barımızda gezdirirken kıkırdayarak gülüyorum.

"Emily New York'ta, millet. Merhaba deyin," diye sesleniyor Lexi.

"Merhaba Emily!" Hiç tanımadığım insanlar bir ağızdan bağırıyor.

"Seni palyaço." Kıkırdayarak gülüyorum.

"Ee," diyor Lexi. "Sebastian'a aldattığı için pislik herif olduğunu söyledin mi?"

Hayır.

Söylemeliydim ve istifa etmeliydim, ama iş için dünyanın öbür ucuna uçtuğunda ve o senin patronunsa ve paran yoksa ve... Söylemeliydim.

Sarhoşum ama uyanığım ve uyuyamıyorum, bu yüzden en iyi arkadaşımı arayıp sohbet ettim. Terri ve Donna'ya güvenememek, ne kadar çok içersem o kadar zor geliyordu.

Aptalca bir şekilde, dans ederken bir adama "Patronuma aşığım. Aslında *aşık* değilim. Sadece *şehvet* duyuyorum. Zaten

onun aletini yaladım." Adam birkaç dakika sonra

ortadan kayboldu.

"Henüz değil. Lexi, ona hala ilgi duyduğum için kötü bir insan

mıyım?" Soruyu düşünerek dudaklarını büküyor.

"Hayır. Kimyayı durduramazsın, ama bence yeni bir iş aramaya başlamalısın." yeni bir iş aramaya başlamalısın."

Haklı.

Öyle olduğunu biliyorum. İş geçmişim ve Remington Obsidian'ın çalışma vizemi sponsor olduğu gerçeği göz önüne alındığında, bunun nasıl görüneceği konusunda hiçbir fikrim yok.

"Pazar akşamı bir yemeğe katılmamı istedi." diyorum ona. "Benden böyle bir şey bekleneceğini bilmiyordum."

Lexi gözlerini kırpıştırır, içkisini yudumlar ve sonra gözlerini kısar. "Bu şüpheli geliyor. Bu yemeğe başka kimler katılacak?"

Omuz silkiyorum.

"O ve onun aleti mi?" Lexi kaşlarını kaldırır.

Kahkahayı bastım, içtiğim su yatağıma sıçradı. "Lex, aman Tanrım."

İkimiz de başka bir arama geldiğinde ekran değişene kadar gülmeye devam ediyoruz.

Nefesimi tutarım, elim ağzıma gider.

Bay Remington. *Kahretsin.* Gece yarısı beni neden arıyor? "Lex, kapatmam lazım. Annem arıyor," diye yalan söylüyorum.

"Tamam, yarın konuşuruz." Telefonu kapatır.

İki kez daha nefes alıp veriyorum, sonra cevap tuşuna basıyorum. Sebastian'ın yüzü ekranda beliriyor.

"Emily." Somurtuyor, ama gözlerinde tanıdığım bir ateş var.

Hızla vücuduma bakıyorum. Üzerimde küçük bir pijama şortu ve dantelli, ince askılı bir bluz var. İnanılmaz derecede açık saçık.

Elimi göğsüme koyuyorum.

"Merhaba. Oh, özür dilerim."

Tanrım, neden özür diliyorum ki? İş yerinde değilim. Yatakta ne istersem giyebilirim. Bu adam... Lanet olsun, beni delirtiyor.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye cevaplar Sebastian, kravatını çıkarıp birkaç düğmesini açarak. Saçları dağınık ve birkaç kadeh içki içtiği belli. "O rapor hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Cuma gecesi saat 12'de beni aramaya mı karar verdin?

"Oh. Pazartesi sabahı tekrar ararım," diye cevap veriyorum, amım ağrımaya, ısınmaya ve şortumu ıslatmaya başlayınca ağzımın kenarını ısırıyorum.

Tanrım, onun bir ilişkisi olması, benim patronum olması ve başladığımız şeyi bitirememiz ne yazık.

"İyi. Bu önemli." Gözleri vücudumu tararken sesi kalınlaşır. "Tamam."

Sesim titrer.

"Emily," diye boğuk bir sesle söyler. "Evet," diye fısıldarım.

"Telefonu aşağı eğ." Sebastian, şimdiye kadar duyduğum en boğuk sesle emir verir.

Ne istediğini tam olarak bildiğimden keskin bir nefes alıyorum. Ekran kapanıyor, böylece örtülü amımı göremez.

"Hemen yap." diye homurdanır.

Lanet olsun.

Emrine uyuyorum, ekranı çapraz bacaklarımın ve aralarındaki sıcak, nemli boşluğun üzerine odaklanacak şekilde hareket ettiriyorum.

Yüzünün sadece bir kısmını görebiliyorum ve bunun yaramazca olduğunu biliyorum, ama şimdi cinsel organım zonkluyor.

"Kumaşı kaydır."

Tanrım.

Bunu durdurmam gerektiğini bilerek gözlerimi kapatıyorum. Ama yapmıyorum. Parmaklarım pamuklu pijama şortumun içinden kayıyor, şortumu aşağı çekip güzelce tıraşlanmış amımı ortaya çıkarıyorum.

"Siktir," diye küfrettiğini duyarım. "Tanrım."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, sırılsıklam oluyorum.

Sıvılarımı görebiliyor mu?

"Kendine dokun," diye emrediyor.

"Aman Tanrım," diye inleyerek parmaklarımı klitorisime götürdüm ve dairesel hareketler yapmaya başladım.

Onu düzgün göremediğim için mutluyum çünkü bunu yapmamalıyız.

"Onları amının içine bastır. Uçakta yaptığım gibi," diyor Sebastian ve fermuarını duyuyorum.

Bu olamaz. Ama tanrım, oluyor.

Yine de, bana söylediği gibi yapıyorum. "İki parmağını da."

İnleyerek, iki parmağımı içeri kaydırıyorum ve yastıklara yaslanıyorum.

"Emily," diye bir ses duyuyorum, sonra başımı kaldırıp bakıyorum ve gözlerimiz yeni açıyla buluşuyor. Arzu, panikle karışık bir şekilde içimi kaplıyor. "Devam et. Ekranı orada tut."

Hayır.

Tanrım.

Bu daha kötü.

"Daha hızlı." Artık amımı değil, yüzümü izlerken talimat veriyor. Kendi gerginliği ve hareketleri, onun da aynı şeyi yaptığını kanıtlıyor.

Birlikte mastürbasyon yapıyoruz, inleyerek, ta ki o bir homurtu çıkarana kadar, ve bu beni doruğa ulaştırıyor.

Göz kapaklarım kapanıyor ve orgazm beni sararken titriyorum. Gözlerimi açmayı reddederek, neredeyse kendimi incitecek kadar sıkı bir şekilde yorganı tutuyorum.

"İyi geceler Emily." diye

duyuyorum. Sonra arama

sona eriyor.

Kolum yana düşer, telefon yere düşer.

"Hay sıçayım."

Ne yapacağım ben?

Ertesi gün, dün gecenin anılarını silmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Sonra yarın gece onunla karşılaşacağım milyonlarca farklı senaryoyu kafamda canlandırıyorum.

Etkinlik için bir elbise bulmak zor oluyor, ya da belki de fazla düşünüyorum. Mükemmel bir elbiseye ihtiyacım var. Talimatlara uygun olarak seksi olan, ama aynı zamanda *nişanlını aldatmak için kullanamayacağım* bir elbise.

Ama ne yapabilirim? Gece geç saatlerde telefon seksi yapabilirim.

Bunu nasıl yapabildim? O benim nişanlım olsaydı, başka bir kadınla seks mesajlaşmasını istemezdim.

Ben dünyadaki en kötü insanım.

Terri'ye mesaj atarak hangi mağazaların Remington hesabı olduğunu öğrendim. Sebastian'ı aramayacaktım. Bu, yalan söyleyip annesine hediye alacağımı söylemem gerektiği anlamına geliyordu.

Yalan üstüne yalan.

Aynanın önünde durup, parlak siyah ve altın rengi, vücudu saran elbisenin üzerinden elimi gezdiriyorum. Çok fazla şey göstermeyen bir kapüşonlu yakası var ve baldırlarımın hemen üzerinde bitiyor, bu yüzden kurumsal bir etkinlik için mükemmel.

"Uygun ayakkabılar lütfen," dedim satış asistanına.

"Tercih ettiğiniz bir marka var mı?" diye sordu. "Louboutin? Manolo Blahnik's?"

Gözlerimin yerinden fırlamasını zorlukla

engelliyorum. "Tamam."

Bu mağazadaki hiçbir şey ucuz değil ve kadın bana elbise seçmeme yardım etmeye başladığında fiyat etiketlerine bakmayı bıraktım. Sebastian bu etkinlik için giyinmemi istiyorsa ve bu mağaza onun müşterisiyse, indirimli markaları görmek isteyemem.

Gülümser ve birkaç dakika sonra dört çiftle geri döner. Siyah, askılı bir çift seçeriz ve bana mükemmel uyum sağlayan bir çanta uzatır.

"Muhteşem." Dişlerini göstererek gülümsedi. "O çok şanslı bir adam."

"Oh, hayır," diye cevap veriyorum, sonra kendimi durduruyorum. "O benim patronum."

Kahretsin.

Gülümsemesi genişliyor. "Hepsi öyle değil mi,

canım?" Ne?

Çantayı alır. "Git üstünü değiştir, ben bunu şarj edeceğim."

Tanrım.

Ayakkabılarımı çıkarır, kızaran yüzümü saklar ve soyunma odasına geri dönerim.

Harika. Şimdi patronumla yattığımı düşünüyor. Eh, şaka sana, bayan. Kendimle yattım.

Vay

Kulağa gerçekten kötü geliyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

Emily'nin apartmanının önüne geldik ve ona bir mesaj gönderip son bir kez iptal etmeye çalıştım. Ama yapmadım.

Bu, hayatım boyunca aklıma gelen en kötü fikir. Birinci sınıfta bana oral seks yapan kadın benim asistanım, cuma gecesi saat 12'de onu aradım ve telefonda seks yaptık.

Daha kötüsü olabilir mi?

Evet, daha da kötü olabilir. Onu sahte nişanlım yapacağım.

Limuzinden inip kaldırımda bekliyorum. Emily aşağıda buluşacağımızı söyleyen bir mesaj attı, sanırım apartmanından utandığı için.

İkimiz de yatakta sevişmenin iyi bir fikir olmadığını biliyorduk, ben de kabul ettim.

Bir dakika sonra, dönüp neredeyse dilimi yutuyordum.

Tanrım, Meryem ve Yusuf.

"Hey," Emily, ben hala sesimi bulmaya çalışırken diyor.

Önümde durur ve gülümsemesi kaybolur. Yüzümdeki öfkeli ifadeye bakarak kaçmak üzereymiş gibi görünür.

Kızgın değilim.

Aklımı kaçırmak üzereyim.

Düşünmeden, elimle onun kalçasını kavradım ve eğilip yanağına öptüm.

Hayatım boyunca daha güzel bir kadın görmedim.

Onun çiçek kokusunu içime çekerek gözlerimi kapatıp doğruluyorum. "Çok güzelsin," diyorum boğuk bir sesle.

Güzel mi?

Ne kadar yetersiz bir ifade.

"Teşekkür ederim." Emily vücudumu baştan aşağı süzer. Gözlerinde arzu parlar, sonra gözlerini kırparak onu yok eder. "Sen de öyle."

Aniden ikimiz de cuma gecesini hatırlıyoruz.

"Emily..." diye başlıyorum ama o başını sallayarak elini göğsüme koyuyor.

Onu yakalıyorum, dokunuşunun sıcaklığını tadını çıkararak, ve bir adım öne çıkıyorum.

"Öyle bir şey olmadı. Lütfen. Ben asla öyle bir şey yapmam." Yanakları kızarır.

Siktir.

Ben de yapmam.

Ona telefonu kaldırmasını istememeliydim, ama onun çıplak amını görme ihtiyacı beni ele geçirdi. Bu kadın bana en çılgın şeyleri yaptırıyor.

Elini bırakıp çenesini tutup gözlerini gözlerime bakmaya zorluyorum. "Hayatımda hiç böyle bir şey yapmadım. Ama pişman değilim."

Bunu bilmesini istiyorum.

"Hiç mi?" diye sordu Emily. Onun özel olduğunu bilmesi hoşuma gidiyor, çünkü nedense öyle. Bunu anlamıyorum ve onu istemiyormuş gibi davranmak çok yorucu.

Kafamı salladım ve gözleri kaçtı. "Yine de,

nişanlın..."

"Hadi konuşalım." Onu limuzine götürdüm ve Tony kapıyı
arkamızdan.

Yakındaki lüks Dufort Otel'deki restorana giderken, Emily'ye dönüyorum ve günlerdir ilk kez vücudumun gevşediğini hissediyorum.

O burada.

Yanımda.

Yalnızız.

Parlak mavi gözleri benimkilere doğru kalkıyor.

"Nişanlanmadım," diye itiraf ediyorum ve ağzı açılıyor.

Kapat onu bebeğim, yoksa yaptıklarımdan sorumlu olmayacağım.

"Ne? Neden? O öğrendiği için mi? Aman Tanrım, Sebastian, üzgünüm."
Emily dehşete kapılmış görünüyor.

Bu kız.

Tanrım.

"Emily, ben nişanlı değilim. Hiç olmadım da." Kafası karışmış görünüyor ve artık gerçeği söylemenin zamanı geldi. "Varmamıza çok az kaldı, ama yardımına ihtiyacım var. Geçen haftaki toplantıda Khalid'in geliştirme projesine sağladığı finansmanı geri çektiğini duydun, değil mi?"

Başını salladı.

"Geçen hafta Dubai'deyken kızına asıldığımı düşünüyor," diyorum ve gözlerini kısınca ekliyorum, "ki bunu yapmadım ve asla yapmam. O..."

Sözümü kesiyorum.

Bu cümleyi bitirirsem, aramızdaki geçmiş iyiye işaret olmayacak. Kaşlarını kaldırdığında, onun bu oyuna razı olmasını istiyorsam tamamen dürüst olmam gerektiğini anlıyorum.

"O benim aletimi tuttu."

Emily'nin gözleri pantolonuma

düşer.

"Gözlerini kaldır, bebeğim," diyorum sertçe ve o itaat ediyor, gözleri

sulanıyor. Kontrolüm kayboluyor.

Yanağını avuçlayarak ona yaklaşırım. "Elini çektim ve o zamandan beri kimse sen onu seksi ağzınla kapladığından beri kimse ona

dokunmadı." Başparmağım dudaklarını okşadı,

dudakları açıldı.

"Ve her gün, her saniye bunu düşünmeden duramıyorum. Seksi kıyafetlerinle ofisime giriyorsun ve sonra telefonu açıp bana amını gösteriyorsun."

Kontrolüm kayboluyor. Emily

patlamak üzere görünüyor.

"Sebastian," diye mırıldanıyor, diğer elim uyluklarından yukarı kayarak elbisesinin yarıklarından içeri girerken.

Ağzımı ağzına yapıştırdığımda titrediğini hissediyorum ve dünya alevler içinde kalıyor.

Emily hareket ediyor, elim bacaklarının arasına kayıyor ve biz açgözlülükle birbirimizi yalıyoruz. İnlemeleri beni acilen ileriye itiyor ve parmaklarımı ince dantelin altına, cinsel organına sokuyorum.

"Sırılsıklamsın," diye ağzına doğru

homurdanıyorum. "İhtiyacım var..."

"Benim sikimi." Diye hırıltıyla söylüyorum ve o başını sallıyor.

Dillerimiz birbirine uzanır ve hevesle birbirine dolanır, vücudumuzun geri kalanının arzuladığı ihtiyacı gidermeye çalışır.

Aracın yavaşladığını hissediyorum ve küfrediyorum.

Ağzını bırakarak, başparmağımı elmacık kemiği üzerinde gezdirirken, külotunun altındaki meme ucunu daireler çizerek okşuyorum.

"Hoş mu?"

"Sebastian," diye yalvarır.

"Boşalmak ister misin?" Hızımı artırdım, elim meme ucunu okşadı, sıktı.

"Evet, tanrım, oh tanrım." O kıvrılır. "Lütfen."

Kıvrımlarının arasından kayarak parmaklarımı içinde ıslatıyorum, sonra klitorisine geri dönüyorum.

"Yakında bu amcığı sikeceğim. Şu anda, boşalman lazım, Emily." Ağzını yalıyorum. "İyi bir asistan gibi boşal."

"Siktir." Elimin etrafında parçalanır, ağzını ağzıma sıkıştırır.

"Aferin kızım." Dişlerimi gıcırdatarak elimi çekip parmaklarımı ağzıma götürdüm. Emily, parmaklarımı ağzıma sokup tatlı ve tuzlu sıvıları için inlememi izledi.

Yanımda eriyor.

Yüzünü kaldırırım. "Bu gece, benim nişanlım olmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin, bebeğim? Sonra, amcığının mutlu olmasını sağlayacağım."

O, tamamen dalgın bir şekilde başını sallar.

"Sadece söylediğim her şeyi yap ve bana deli gibi aşıkmışsın gibi davran."

Gözlerini kırpıştırırken, arabanın kapısı açılır ve Tony yan tarafta

durur. "Bekle. Ne?" Emily yeni uyanmış gibi görünüyor.

Maalesef bunun için vaktimiz yok.

Üst cebimden devasa mavi bir elmas yüzüğü çıkarıp onun parmağına takarım, sonra limuzinden iner ve elini tutarım.

Emily yüzüğe bakarak olduğu yerde donakaldı.

Bir iç çekip, ona uzanıp onu kucaklarım. "Gidelim." "Bu

şey gerçek mi?" diye ciyaklar.

"Evet." O yanımda ayağa kalktığında smokin ceketimi düzeltiyorum, sonra elini tutuyorum. "Bu yüzden bu gece güvenlik ekibi bizimle birlikte."

Tony direksiyona geri geçerken, Black Hawke Security'den Josh bizi binaya kadar takip eder.

"Sebastian." Aşağıya bakıyorum. Dişlerini sıkarak, "Seni öldüreceğim" diyor.

Vay canına.

Yüzük parmağında otuz saniye durdu ve hayatım şimdiden tehdit altında. Sanki hayat bana evliliğin bana göre olmadığını hatırlatıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, binaya girerken önüme bakarak. "Öldürmeyeceksin."

Çünkü o yüzük, ben buna izin vermeden çok önce parmağından çıkacak.

EMILY

Bir masalda mı yoksa kabusta mı yaşıyorum, bilmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ikisinin çılgın bir karışımı gibi geliyor,

çünkü bu delilik. Ben Sebastian'ın nişanlısıyım.

Bana en saçma açıklamayı yaptı, sonra başka bir akıl almaz orgazmla beni kör etti ve parmağıma kocaman mavi bir elmas taktı.

Bu gerçek olamaz.

Ama öyleyse neden bir güvenlik görevlisi beni takip ediyor?

Sebastian Remington gibi bir adam nişanlısının parmağına cam takmaz.

Sen onun gerçek nişanlısı

değilsin. Nişanlım demeyi

bırak.

Tanrım, bu gördüğüm en güzel şey. Bu doğru değil. Sebastian öyle. Binamdan çıkıp uzun boylu milyarderi görmek

Bana sırtını dönmüş duruşu, heyecan ve arzu karışımıyla titrememe neden oldu.

Sonra arkasını döndü.

Nefes almakta

zorlanıyordum.

Baştan aşağı özel dikim siyah takım elbise giymiş, saçları şık bir şekilde dağınık ve gümüş kol düğmeleriyle bana her her bir her sofistike Manhattan iş adamı gibi görünüyordu.

Ama beni baştan aşağı süzen keskin yeşil gözleri, omurgamda heyecan verici bir titremeye neden oldu.

Beni öpeceğini hiç beklemiyordum.

Onun beni tekrar öpeceğini hiç beklemiyordum, hele de öyle bir şekilde. Öpücük, sahiplenme duygusu ve uçakta paylaştığımızdan daha fazlasını içeriyordu.

Birikmiş gerginlik, sanırım.

O orgazm olmamı istediğinde, zevk beni sardı.

Bir dakika sonra, nişanlıymışız gibi davranmam gerektiğini söyledi, parmağıma bir yüzük taktı ve ben ne yaptığımı bilmiyordum.

"Sebastian," bir adam onu selamlayarak iki elini tuttu. Şeyh

Khalid Al-Mansour.

Birkaç gün önce Crown Plaza'nın gelişimini araştırırken onu Google'da aradım. geliştirme projesini araştırırken onu Google'da aradım. Projeyi hızlıca kavrayabilmek için mümkün olduğunca her şeyi bilmek istedim.

Değer katmanın bir yolunu bulmayı umarak, protestocular hakkında bazı düşüncelerim olduğunu fark ettim. Sonuçta, bu tür şeyler Londra'da da oluyor.

Amaç, işimi korumak.

Şimdi, yüzüğe bakarken, bunun birlikte çalışacağımız gelecek için ne anlama geldiğini merak ediyorum.

"Ah, bu senin gelinin olmalı," diyor şeyh, ellerimi tutup her iki yanağımı da öpüyor.

"Evet." Sebastian yanıma yaklaşır ve elini belimin altına koyar. "Bu Emily Harper."

Işıltı şeyhin dikkatini çeker ve o gülümser. "Bu Oppenheimer Mavi elmas mı?"

Sebastian'ın büyük, sıcak eli sırtıma bastırır ve ben yüzümü ona doğru kaldırırım.

O başını sallar. "Evet."

"Muhteşem," diyorum kendimi durduramadan ve gözleri tanımadığım bir şeyle parlıyor.

"Sevdiğim kadın için sadece en iyisi," diyor Sebastian, gözlerini Khalid'e çevirerek.

Aman Tanrım.

Onun sözleri içimde şok dalgaları yaratırken bacaklarımın titrediğini hissediyorum. Bu adam tarafından sevildiğini hayal et. O kadar güçlü bir duygu olurdu ki, hiçbir erkek bana bakmaya cesaret edemezdi. Dengemi sağlamak için koluna uzanıyorum ve hemen utanıyorum.

Kollarını belime doluyor.

Ne kadar aptalım. Sebastian, Güney Batı Londra'dan gelen bir sekretere asla ilgi duymaz. Bir milyarderin benimle evlenmesine en yakın olduğum an bu.

O zaman onun bir milyarder olduğunu düşünmediğimi fark ettim. Başarısı ve serveti her gün gözümün önünde, ama benim için o, dokuz saat boyunca yanımda oturup benimle flört eden yakışıklı bir adam.

Tıpkı diğer erkekler gibi.

Ama beni güldürdü. Vücudumu titretti.

Sonra bana hayatımda yaptığım en yaramaz şeyi yaptırdı. O uçuş görevlisi biliyordu, ama umurumda bile değildi.

Tanrım, nişanlı olmadığı için çok rahatladım.

Hala neler olduğunu anlamıyorum, ama tüm sorularım akşam yemeğinden sonraya kadar beklemek zorunda.

Kendimi toparlayıp Khalid'e gülümsüyorum. "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Müstakbel kocan seni sır olarak saklamış," diyor şüpheyle.

"O özel biridir," diyorum, yüzüğümün olduğu elimi Sebastian'ın göğsüne koyarak. Eli benim elimi kapattı, sonra kaldırdı ve parmak eklemlerimi öptü.

Tanrım.

Bu, dünya tarihindeki en sahte ilişki olabilir, ama o bunu gerçekmiş gibi göstermede çok başarılı. Bunu

bunu kendime hatırlatmam gerekecek.

Daha önceki orgazmımdan dolayı ıslak uyluklarım ağrıyorken, Sebastian elimi bırakır ve bizi önümüzdeki lüks özel odaya yönlendirir.

"Yemeğe ne dersiniz?"

İçeride, Khalid'in kardeşi Rashid ve ekibinin diğer üyeleri bekliyor. Remington Obsidian'ın birkaç yöneticisini tanıyorum ve Bay Sanderson'ı, Victor'u gördüğümde gözlerimi kırpıyorum.

Bu hileyi biliyor mu?

Elbette beni tanıyacak ve her şeyi mahvedecek. "Emily."

Göz kırparak eğilip yanağıma öpücük kondurur.

"Merhaba... Victor."

"Seni tekrar görmek çok güzel."

Seni Cuma öğleden sonra gördüm.

"Evet." Sebastian beni oturturken gülümsüyorum. "Nasıl..." Kahretsin, Sebastian'ın karısı ne sorardı? "Annen?"

Victor sırıttı ve bir garson, o oturduğunda peçetesini açtı. Belli ki tüm bu olanlardan eğleniyordu. Ve biliyordu.

Orgazmdan şikayetçi değilim ama Sebastian limuzinde geçirdiğimiz zamanı daha iyi değerlendirip bana daha iyi bilgi verebilirdi.

"O çok daha iyi, teşekkürler." Şarabını yudumlarken masanın diğer tarafındaki Sebastian'a bakıyor... Bu kıskançlık mı?

"Anneniz hasta mıydı?" diye sorar şeyh.

"Sadece soğuk algınlığı. Ciddi bir şey değil. Ama yaşlanıyor."

Sebastian ikimiz için sipariş verir ve yemeklerimizi beklerken sohbet devam eder. Elini masanın altında uyluğumun üzerinden kaydırdığında neredeyse zıplamaya başlıyorum.

Gözlerimi ona kaldırdım ve o bana göz kırptı.

Kızaran bir İngiliz kız gibi gözlerimi kaçırırım. Bu adam bedenim üzerinde çok büyük bir etkiye sahip. Bundan nefret ediyorum. Bundan hoşlanıyorum.

"Peki, ne zaman evleneceksin?" diye sorar Rashid ve bir kadeh şarap içtiğini görünce şaşırırım. Dürüst olmak gerekirse, Orta Doğu kültürü hakkında pek bir şey bilmiyorum ama içki içtiklerini sanmıyordum.

"Ben, ah..." Sebastian'a bakarak gülüyor ve kolunu sandalyemin arkasına koyuyor.

"Sıcak bir konu," diyor, sakin sakin. "Ailelerimiz bu yazın sonunda evlenmemizi istiyor, ama Emily bir yıl beklemek istiyor."

Konuşmak zorunda kalmamak için şarabımı yudumlarken başımı salladım.

"Sen İngilizsin," diyor Khalid ve yemin ederim ki buna inanmıyor.

Bu kadar rahatsız göründüğüm için mi? Daha fazla çabalamam lazım. Sebastian'a bakıp, sanki onu tüm kalbimle sevdiğim adammış gibi gülümsüyorum. "Öyleyim. Londra'da tanıştık ve ona ilk görüşte aşık oldum."

Göz bebeklerinin kenarlarında alevler parıldıyor, bu da beni şeyhe bakmaya zorluyor.

"O benim kalbimi çaldı ve beni Amerika Birleşik Devletleri'ne sürükledi. Annem bizim İngiliz kırsalında evlenmemizi istiyor."

"Benimki, Hamptons'ta." Sebastian, parmaklarını çıplak omzumda gezdirerek boğuk bir sesle konuşur.

Titreyerek başımı çevirdiğimde, ağzı tam da benim ağzıma değmek üzereydi.

Tanrım.

Küçük bir inilti kaçıyor ve bu tamamen kazara oluyor. O doğrulduğunda, o ateş hala orada ve şiddeti artıyor. Bu bana, bu geceden sonra beni becereceğine dair verdiği sözü hatırlatıyor ve uyluklarım kasılır.

Tanrım.

Kendimi neye bulaştırdım böyle?

ON ALTI. BÖLÜM

SEBASTIAN

Sonuna kadar her şey yolunda gitti.

Limuzin geceyi yarıp ilerlerken, Emily'nin parmağındaki mavi elmasa bakıyorum ve onu parmağına taktığımdan beri içimi kaplayan aynı duygu bir kez daha beni sarıyor.

Bu duyguyu tanımıyorum, ama ruhani bir insan olsaydım, bu eylemin kutsal bir yemin olup olmadığını sorgulardım. Hileye rağmen.

Onunla bir bağ hissediyorum.

Ya da belki bizi birbirimize bağlayan şey yalan mı?

Emily akşam boyunca rolünü iyi oynadı – çoğunlukla – ve bunalmış görünse de, bu onun tatlı İngiliz kişiliğini yansıtıyordu.

Tatlı ve seksi.

Ondan ellerimi çekemedim, bu yüzden onun benim müstakbel eşim olduğunu düşünmeleri iyi oldu. Ama Victor lanet olası gözlerini kendine saklamalı. Emily'den hoşlanıyor mu yoksa durumu komik mi buluyor, bilmiyorum. Ona birkaç kez sırıtarak baktı ve ben onu boğazlayacaktım.

Khalid, olması gerektiği gibi şüpheci.

Yemeğin sonunda, onu yeniden yatırım yapmaya ikna etmek için bir akşam yemeğinden çok daha fazlasının gerekeceğini anladım. Bu, Emily'yi yüzüğümü takmaktan çok daha fazlasını yapmaya ikna etmek anlamına geliyor.

Benimle birlikte yaşamaya

başlaması gerekiyor. Bunun da

artıları ve eksileri var.

Sahte müstakbel karımı sikmeyi ve birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmayı . Dezavantajı ise, bu küçük yaramaza olan bağımlılığımın artabileceği. Ayrıca, bunların hiçbirinin gerçek olmadığını ona açıkça anlatmam gerekiyor.

Hiçbiri.

Ve hiçbir hakkı yok.

Khalid, gelişmeyle ilgili açıkça sorular sordu ve bu da tartışmaları daha rahat bir ortamda sürdürmemizi sağladı. Ancak konuşma beklediğim yönde ilerlemedi.

Gelecekteki karım sayesinde.

"Protestocuların seslerini yükseltmesinden bu yana belediye başkanının projeye eskisi kadar destek vermediğini duydum." Khalid ana yemek sırasında böyle dedi. "Bunu kontrol edebileceğinden ne kadar eminsin?"

"Oldukça eminim," diye cevapladım, Atlantik somonumu keserken. "Bu bekleniyordu, ama şehirlerin gelişimi böyle olur. Bunu size söylememe gerek yok."

Şeyh başını salladı, sessizce *hak verdiğini belirtmek* için

başını eğdi. Konu burada bitmeliydi, ama bitmedi.

"Bazı argümanları geçerli," dedi Emily, herkesi şaşırtarak.
Victor da dahil olmak üzere herkes şaşırdı, çatalı ağzına giderken yarıda kaldı.

Şaşkın bakışlar değiştirdik.

Khalid eğleniyordu. "Düşüncelerini söyle bize, Emily."

Hayır, lütfen söyleme.

Ekip toplantısında notlar almasının dışında, projeye veya protestoculara ilgi duyduğunu bilmiyordum. Bir. Tek bir lanet toplantı.

"Burası bir aile mahallesi. Ebeveynler çocuklarını yetiştirmek için bu evlere yatırım yaptı. Güzel bir bölge. Bu proje farklı bir nüfus grubunu çekecek. Gece geç saatlerde yemek yiyen ve içki içenleri." Kendini fark etmiş gibi göründü ve bana hızlıca baktı, sonra hatasını fark ederek daha yumuşak bir sesle ekledi. "Onların bunu istemeyebileceğini anlıyorum."

Tanrım.

Victor sonunda çiğnemeye başladı, ben de eve döndüğümüzde ona işkence etmek için fikirler üretmeye başladım.

Öncelikle, cevap vermem gerekiyordu. Bu konuyu öylece bırakamazdım.

Şarabımı rahatça yudumlarken, Khalid'e eğlenceli bir *kadın, ha,* diye sırıtarak baktım. "Ulusal bir kreş yer arıyor, bu yüzden durumun o kadar da vahim olduğunu düşünmüyorum."

Elimi saçlarının üzerinde gezdirdim ve ona en küçümseyici gülümsememi attım. Ama içimden, birini ne kadar süre boğabilirsin diye merak ediyordum

Bu bilgi, Emily bir hafta boyunca benimle yaşayacaksa işime yarayabilir.

"Nişanlım çok iyi kalplidir. İnsanlar uyum sağlar. Topluluklar uyum sağlar. Ya da artık kendileri için doğru yer olmadığı için taşınırlar. Şehirler böyle büyümeye ve gelişmeye devam eder."

Ağzını kapattı, ama gözlerinde bir anlık sinirlilik gördüm.

"Emily aynı fikirde değil." Khalid eğlenerek içkisini yudumladı.

"Oh, hayır, bu bir gözlemdi." Emily başladı, sonra bana baktı. "Sadece düşünüyorum ki..."

"Emily bir yönetici," dedim, onun boynuna değil, bardağıma uzanıp hızlıca bir yudum aldım. "Onun yetenekleri başka yerde."

Benim sikimde, benim istediğim gibi boğazlayarak.

Victor öksürmeye başladı, göğsüne vurarak. "Siktir. Yanlış yere gitti."

Emily sessiz kaldı ve akşam yemeği sohbeti devam ettiğinde, aşağı baktım ve vahşi bir öfkeyle karşılaştım. Bir sonraki sefer çeneni kapalı tut, der gibi kaşımı kaldırdım. Bu bana geri tepti. Beş uzun saniye sonra, Emily dudaklarına bir gülümseme yapıştırdı, sonra tekrar şeyhe döndü.

"Londra'nın güneybatısında büyüdüm ve bir gelişmenin bir bölgeye etkisini biliyorum. Bu yıkıcı olabilir ve iyi bir yaşam isteyenleri daha az güvenli bölgelere itebilir. Eminim ki hiçbiriniz bunun vicdanınızda kalmasını istemezsiniz."

Siktir.

Onu hiç bu kadar eğlenmiş görmemiştim.

"Öyle mi?" Bana hızlıca bir bakış attı, sonra tekrar Emily'ye döndü. "Peki, ne öneriyorsun? *Yöneticinizin* ne diyeceğini duymak isterim."

Tanrım.

Bu çok yakındı.

Neyse ki, o onun cevabını beklemiyordu ve zor durumda kaldı. "Sebastian haklı. Ne dediğimi bilmiyorum. Eminim büyük bir başarı olacaktır."

Khalid güçlü ve zengin bir adam ve eğlenmiş olsa da, onun şüphelerinin, Emily'nin o seksi dudaklarını kapalı tutmasından daha fazla olduğunu biliyorum.

Bu yüzden kızgınım.

Ama ona hala ihtiyacım var.

Şimdi her zamankinden daha fazla, ve kendime kızgınım.

Emily'nin apartmanının önüne geldiğimizde, o sessizce oturuyor. Üzgün olduğunu biliyorum, ama bir kadının duyguları hakkında hiç bu kadar çok düşünmek zorunda kalmamıştım. Josh arabadan indiğinde, iç çekip vücudumu ona doğru çeviriyorum.

"Çok kaba ve aşağılayıcı davrandın." Emily dudaklarını büküyor. "Eğer böyle davranmaya devam edeceksen, artık senin sahte karın olmak istemiyorum."

Yüzüğü çıkarmaya başlar ve bu beni hemen öfkelendirir. Parmağını tutup yüzüğü geri takarım.

"Çıkarma." Mantıksız bir şekilde sinirlenerek homurdanırım, bunun Khalid veya Crown Plaza ile hiçbir ilgisi yoktur. "*Aslında* nişanlı değiliz, bu yüzden bunu sonlandıramazsın."

Daha iyi bir neden arıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Milyarder ya da şık bir iş adamı Sebastian Remington olmayabilirim, ama ben de duyguları olan bir kadınım. Üç dakikalık bir uyarı süresi içinde elimden geleni yaptım."

Kahretsin.

Gözlerim karanlık limuzinde dolaşır, sonra ona geri döner. Emily haklı. Kaçamasın diye onu kasten otobüsün altına attım. Orgazm planlı değildi, ama onu kesinlikle uysal bir ruh haline soktu. Hiçbir şekilde pişman olmadığım bir ruh hali.

Ama ben bir pisliktim.

"Üzgünüm. Şeyh seninle oynuyor ve bizi sınıyordu. Hasar kontrolü yapmam gerekiyordu ve sen kurban oldun."

Yüzünde acı belirir, ben de çenesini tutarım.

"Masada yarım milyar dolar var ve çok daha fazlası zaten yatırılmış durumda, Emily. Bunun bozulmasına izin veremem."

O da başını salladı.

"Dahası var," diyorum ve sorgulayan mavi gözleri benimkilere çevriliyor. "Bana taşınman gerekiyor."

"Ne? Yapamam. Ben burada yaşıyorum." Dehşete kapılmış görünüyor ve şimdi de ben kırılmış durumdayım.

Elmasa bakıyorum, sonra ona, sonra da sokakta bizi bekleyen Black Hawke Güvenlik görevlisine.

O şey, Emily'nin on ömür boyu kazanabileceğinden daha değerli.
Bu bir gerçek. Yargı değil.

"Seninle yaşayamam, Sebastian. Delirdin mi sen?" Emily başını tekrar tekrar sallıyor ve paniklemeye başladığını düşünüyorum. "Sen benim patronumsun."

"Ben bundan daha fazlasıyım. Tanrım, birkaç saat önce parmaklarım senin amının içindeydi." Gözleri pantolonuma düşerken sikim kalınlaşıyor.

Bu hiç yardımcı olmuyor, Emily.

"Bunun sahte olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı.

Aramızdaki kimya sahte değil ve o da bunu biliyor. Parmaklarımı külotunun içine sokabilirdim ve üç saniye içinde adını bile unuturdu.

Tüm durum berbat, ama bunu bizim için işe yarar hale getirebiliriz.

"Dinle, bu çok pahalı elması taktığın sürece, korumaya ihtiyacın var. Burada yaşayamazsın, güvenli değil."

Onu ödünç almak, bir gün geri ödemem gereken bir iyilikti. Kaybetmek mi? Düşünmek bile istemiyorum.

"Bir hafta, Emily. Misafir odam var," diyorum, ama ikimiz de onun benim yatağımda olacağını biliyoruz. Onu tekrar tattıktan sonra, onu sert sikimle doldurmam gerekiyor. Göğüsleri bana bastırırken ağzını ağzıma istiyorum.

Onun her şeyine ihtiyacım var.

Arabanın dışına bakıp onun durumunu düşünüyorum. Karşılığında hiçbir şey teklif etmedim ve bir iş adamı olarak bu benim için oldukça kötü bir davranış.

Zevk bir yana, onu buna zorladım, bu yüzden bunu düzeltmenin zamanı geldi. "Senden çok şey istiyorum. Üç aylık kiranı ödersem ve sonra başka bir iş bulmana yardım edeyim mi?" Kızıl saçlı bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hadi
Aramızdaki cinsel çekimi keyfini çıkaralım, şeyh Dubai'ye döndüğünde seni dairenize geri taşıyacağım ve beni hiç tanımamış gibi davranabilirsin."

Neden bu fikir bana doğru gelmiyor?

Ama

yapacağım.

Onun için.

Emily'nin teklifi düşünmesini izliyorum. Zengin bir aileden gelmiş olabilirim, ama üç aylık kirayı ödemek bile benim için bile dayanılmaz bir teklif olduğunu biliyorum.

Tek pazarlık edilemez konu, benim için çalışmaya devam edemeyeceği. Geçtiğimiz hafta cehennem gibiydi ve ona girip amını yaladıktan sonra - ki bu iki şeyi kesinlikle yapacağım - CEO ve asistan ilişkisine geri dönemeyiz.

"Bir hafta mı?" Emily dudaklarını ısırarak

sorar. "Bir hafta. En fazla."

Yüzünde küstah bir gülümsemeyle elini kaldırıyor. "Yüzüğü alabilir miyim?"

Hayır, olmaz.

"İyi denemeydi, seksi."

BİR SAAT SONRA, Emily misafir odalarımdan birinde valizini boşaltırken, ben pencereden dışarı bakıp Macallan'ımı yudumlarken, nasıl oldu da bir oda arkadaşım ve sahte nişanlım oldu diye merak ediyorum.

Ben, evlenmeye hiç niyeti olmayan ve bunu ölümden beter bir kader olarak gören bir adam.

"Hey."

Dönüp baktığımda Emily'nin önümde, bir çift uyku şortu ve şimdiye kadar gördüğüm en küçük tişörtle durduğunu görüyorum. Ağzında diş fırçası var.

"Yarın birlikte çalışacak mıyız?" Kaşlarımı

kaldırıyorum.

Parmağını kaldırıyor, mutfak lavabosuna koşuyor, tükürüyor, suyu açıyor, dişlerini fırçalıyor ve sonra koluyla ağzını siliyor.

Tanrım.

"Dedim ki, gidiyor muyuz..."

"Çevirdim." Altın rengi sıvının geri kalanını içip bardağı sehpaya bırakıyorum. "Ev kuralları. Mutfakta dişlerini fırçalamayacaksın

lanet mutfakta dişlerini fırçalamak yok. Banklara veya masalara ayak koymak yok." Kaşlarını çattı.

"Arkadaşlarını eve getirme."

"Vay canına." Emily tezgahın etrafında dolaşır ve diş fırçasındaki su cilalı ahşap zeminime damlar.

Neredeyse kalp krizi geçirecektim. Bunların maliyeti... Boş ver.

"Yüzük parmağında kalacak. Her zaman. Josh her yere seninle gelecek." "İşyerindeki herkese bunu nasıl açıklayacağım?"

İyi soru.

Cevap vermediğimde, Emily kocaman elması kaldırıp yüzüme yaklaştırır. "Bu pek de küçük sayılmaz."

"Neden bir şey söylemen gerekiyor ki?"

Emily iç çeker. "Çünkü... sen gerçekten bilmiyor bilmiyor musun? Kızlar bir bir nişan yüzüğü görürler ve sorarlar. Özellikle bu kadar büyük bir yüzükse."

"Onlara sahte olduğunu söyle." Omuz silkiyorum.

"Sahte gibi görünüyor." Emily ona bakarak başını sallar.

"Ama değil. Benimle birlikte ofise gideceksin, özel yönetici asansörüyle yukarı çıkacaksın. Sonra Josh gün boyunca seni takip edecek."

"Belki onlara cuma gecesi o adamla eve gittiğimi söylerim..." Kızarım.

"Ne erkeği?!"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

EMILY

Sebastian bir adım daha yaklaşır ve birkaç dakika içinde üçüncü kez gözleri meme uçlarıma takılır.

Kendimi örtmeliydim — limuzinde olanlara rağmen, ben onun nişanlısı değil, misafiriydim — bu yüzden sabah saat kaçta hazır olmam gerektiğini sormak için dışarı çıktım. Aynı saatte mi çıkmamız gerektiğini öğrenmek için. Ya da farklı saatlerde.

Sebastian'ı tanıyorsam, o erken kalkan biridir ve saat yedide evden çıkar. O saatte ben genellikle hala duşta durur ve bir güven fonu bebeği olmak isterim.

Aslında değil.

Şey, belki biraz.

"Hangi adam, Emily?" diye sordu, ellerini beline koyarak. "Sadece

dans ettiğim biri."

"Peki bu adam, sen telefonda bana kendini ifşa etmeden önce tatlı amcığına yaklaşmış mıydı?"

Nefesim kesildi.

Bu ne cüret!

Diş fırçamı yüzüne doğru uzattım. "Kendimi ifşa etmek mi? Kendimi ifşa etmek mi? Sen bana telefonu indirmemi emrettin ve... Bu konuyu tartışmayacağım, *Bay Remington.* Yatağıma gidiyorum."

Dönerek, Sebastian bileğimi yakalamadan önce yarım adım atarım ve sert göğsüne çarparım. Avuç içlerim - diş fırçası dahil - gömleğiyle kaplı göğüs kaslarına çarpar. Ve tanrım, harika bir his. Kaya gibi sert.

"Soruma cevap vermedin," diye homurdanıyor Sebastian, gözleri öfke ve başka bir sürü şeyle parıldıyor.

Çenemi kavrayarak, başımı eğdi ve cevabımı bekledi.

"Neden önemli ki?" Onu kızdırıyorum çünkü biraz dengesiz görünmesini ve başka bir erkekle birlikte olduğum için açıkça üzülmesini seviyorum.

Yarım hafta boyunca nişanlı olduğunu düşündükten sonra, ki bu bir yalandı, bu biraz intikam gibi geliyor.

Çenesinin etrafındaki kaslar gerilir ve aramızda penisinin sertleştiğini hissederim. Tanrım, vücudumun ona verdiği tepki çılgınca. Onun sadece *patronum* olduğunu söyleyebilirim, ama öyle değil. Bu adam benim sevgilim. Sert çenesi ve çelik yeşili gözleri beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kontrol ediyor.

Sebastian güç ve cinsellik yayıyor ve hayatına devam ederken kadınlar üzerinde yarattığı etkiyi fark etmiyor gibi görünüyor, ya da belki de umursamıyor.

Ama beni önemsiyor gibi görünüyor ve bu çok ilginç. Onu gören herkes, Londra'dan gelen sıradan bir kızda ne bulduğunu merak eder.

Ben de merak ediyorum.

Sebastian erkek mankenler gibi yakışıklı değil. Onunla ilgili, sınırlarını aşmamanızı uyaran bir tarafı var.

Kızdığında biraz korkutucu oluyor ve ben bunu çok seksi buluyorum. Ve ben onun arzusunun nesnesiyim.

Şimdilik.

Bu nişanın sahte olduğunu biliyorum. Beni bir an önce işinden çıkarmak istediğini biliyorum. Onu çılgına çevirdiğimi biliyorum.

Ama neden cuma gecesi biriyle yattığımı umursuyor?

"Önemli." Sebastian, parmaklarını boynumdaki saçlarımın arasına geçirerek sert bir sesle konuşur. "*Nişanlandığımız* sürece başka erkeklerle ilişkiye girmeyeceksin."

"Ama biz nişanlı *değiliz*," diye fısıldıyorum, şortumun arzuyla ıslandığını hissederek. Eli kalçamdan kayarak kıçıma doğru kayıyor ve bacağımı kaldırıyor.

"Burada yaşadığın sürece ve bu anlaşmamız geçerli olduğu sürece sen benimsin. Anladın mı, Emily?" Ağzı benimkinden bir santim uzakta ve parmakları ıslak merkezimi buluyor. "Tanrım."

Bekleyemeyerek parmak uçlarımda yükselirim, diş fırçamı düşürürüm ve o dudaklarını dudaklarıma bastırırken inlerim.

Tanrım.

Bu adamın beni mahvetmesine ihtiyacım var.

Gittiğimiz yolu neredeyse fark etmiyorum. Sebastian bacaklarımı beline doluyor ve beni yatak odasına taşıyor. Vücudum yatağa çarptığında zıplıyorum, sonra şortum bacaklarımdan aşağı çekildiğinde bir kez daha inliyorum.

"Üstünü çıkar," diye homurdanır ve gömleğini yırtarak açar.

Düğmeler uçuşurken, ben oturup ilk kez onun çıplak göğsüne bakıyorum.

Tanrım.

Doğal bronz tenli, şimdiye kadar gördüğüm en güzel göğüs kaslarına ve beni titretmeye yetecek bir altı pakete sahip. Göğsündeki küçük, koyu renkli tüyler onu daha da erkeksi gösteriyor.

"Üstünü, Emily."

Oh, lanet olsun. Ben üstümü çıkarmak için telaşlanırken, o takım elbisesinin pantolonunu çıkarıp gömleği, çorapları ve ayakkabıları attığı yere atıyor.

Onun büyük, dik penisini ve tüm ihtişamını sindiremeden, Sebastian bir avcı gibi yatağa tırmanıyor ve bacaklarımı açıyor.

"Uzan."

Oh tanrım.

Tereddüt etmeden, ağzını klitorisime kapatıyor, gözleri gözlerime kilitleniyor. Saf zevk içimi kaplarken dünya yok oluyor. Bunun bütün gece sürmesini umarak yorganı sıkıca tutuyorum.

"Tanrım, evet," diye haykırıyorum.

O, göğüslerimi avuçlar ve dilini daha önce hiç deneyimlemediğim şekilde kullanır. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. İçimi titreten arzunun dalgalarını hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

Kalçalarım kendi isteğiyle kalkıyor ve Sebastian vücudumun yanlarından tutarak beni, sanki yediği bir dilim karpuzmuşum gibi sabit tutuyor.

Çünkü beni yiyor. Hırsla.

Başka hiçbir cinsel deneyimin böyle olacağını sanmıyorum, bu yüzden kendimi bırakıyorum ve ilk orgazmım bir tsunami gibi içimi kaplıyor.

Çığlık atıyorum.

Tam anlamıyla çığlık atıyorum.

Parmakları içime girdiğinde hala çığlık atıyorum. Sebastian üzerime tırmanıyor ve gözlerim açılıyor.

"Bu tatlı amcığı sikeceğim ve sen çok sıkı olacaksın."

Gözleri yüzümü ve göğüslerimi okşadı, sonra meme uçlarımdan birini ağzına aldı ve sertçe emdi.

"Oh, lanet olsun." Omuzlarını tutuyorum. "Evet. Beni sik."

Yatakta bir hareketlenme, folyonun yırtılması ve lastiğin

kopması sesi duyulur. İyi. Kazalar olmamalı.

Sonra girişime bastırır ve elini boynumun altına kaydırır.

"Sikimi istediğini söyle, Emily."

"Lütfen, Sebastian. Seni istiyorum. İçime gir. Sikini istiyorum." Bir

homurtuyla kafası içeri girer ve ikimiz de aynı anda inleriz. Tanrım,

harika hissettiriyor.

"Beni daha fazla amının içine al."

Bir santim daha, sonra çekip biraz daha sertçe itiyor. Kalın ve uzun ve ben şimdiden dolmuş hissediyorum.

"Rahatla, nazik olmayacağım. Çok uzun süre bekledim."

Oh, lanet olsun.

Yüzlerimiz birbirine yakın ve o daha da derine dalarken dili ağzımı yalıyor. "Sikimi çok iyi alıyorsun."

Tanrım.

Zevkten öleceğim. Biliyorum. Kimse böyle bir coşkuyu hissedip hayatta kalamaz.

"Siktir, evet." Sebastian inliyor, gözlerini kapatıyor ve boynunu geriye doğru eğerek tamamen içeri giriyor.

Gözlerini açtığında dudaklarında bir gülümseme belirir, sonra biraz düzelir ve bacaklarımı omzunun üzerine alır.

Daha derine giriyor.

"Oh, lanet olsun. Bilmiyorum. Eğer... Oh, tanrım. Sebastian."

Yemin ederim, ağzımdan çıkacak, kendimi çok dolu hissediyorum.

"Rahatla." Gözleri yine benimkilere kilitlendi, hareket etmeye başladı. Önce yavaşça, sonra daha hızlı, nefesi erkeksi bir soluklanma gibiydi. "Tanrım, cennetteymişsin gibi hissediyorum."

Elimi yüzüne uzatıyorum, elim boynunda ve kaslı vücudunda kayıyor. Cennet yakın, ama benim için burası cennet. Her santimim daha fazlasını istiyor, yanıyor.

Sebastian bunu sağlıyor. Tam ikinci kez doruğa ulaşmak üzereyim diye düşünürken, çekiliyor ve beni ters çeviriyor.

"Dizlerinin üzerine çök, seksi şey." Sırtımı öper. "Şu seksi kıça bak. Bir gün bununla oynayacağım."

Başparmağı hassas deliğimi okşuyor ve ben sıçrıyorum.

O da sert bir kahkaha atıyor.

"Aferin kızım," diyor Sebastian, tekrar içime girerken. "Ne kadar iyi, sıkı bir kişisel asistan." Vay canına.

Bu sözler vücudumdan geçip, ateş g i b i doğrudan amıma ulaşır. Bir sonraki orgazmım patlar.

SEBASTIAN

Tanrım.

Emily orgazm olurken benim sikimi sıkıyor ve benim kontrolüm kopuyor.

Onu her gün arzuladıktan sonra bu kadar uzun süre nasıl dayandım, bilmiyorum. Amcığı cennetin tadı gibi, ama içine girdiğim anda yeni bir seviyeye ulaşıyorum.

O muhteşem derecede seksi ve sıkı.

Bana bu kadar uygun bir kadınla daha önce hiç sevişmediğimi sanıyorum. Sıçrayan göğüsleri ve sert meme uçlarıyla, sanki şehrin en iyi oyun parkındaymışım gibi.

Onun kendini tuttuğunu, benim boşalmamı beklediğini biliyordum, ama ona izin vermeyecektim. Ancak, "*ne kadar iyi ve sıkı bir kişisel asistan*" diye homurdandım ve o beni o kadar sıkı kavradı ki, vücudum titredi ve onunla birlikte patladım.

Kızım kirli konuşmayı sever.

Hala vücuduna sarılmış haldeyken, yanındaki beyaz çarşafa avucumu vurup boynunu öptüm.

"İyi misin?"

"Hayır," diye ciyakladı Emily.

Gülümserim, içinden çıkarım ve prezervatifi çıkarırım. Emily yana doğru yuvarlanırken onu tutarım, yüzünü avuçlarım ve nazikçe öperim. "Hemen dönerim."

Prezervatifi tuvalete atıp duşu açıyorum, sonra ana yatak odasına dönüp onu kucağıma alıyorum. Su üzerimize akarken kollarımda gevşek ve uysal duruyor.

Onun vücudunu yıkarken, genişlemiş mavi gözleri bana her baktığında gülümsüyorum. Sanki ben bir tanrıymışım gibi.

Buna alışabilirim.

Alışmayacağım, ama

alışabilirim.

Mavi elmaslarla süslü eli göğsümün üst kısmına konduğunda ve benim eğilip onu öpmemi beklediğinde, kendime dikkatli olmam gerektiğini hatırlatıyorum.

Bu çok doğal geliyor. Çok

güzel.

İlişkiler söz konusu olduğunda her zaman tetikteyim. Herkesin Sandy gibi olmadığını biliyorum, ama milyarder olduğunuzda, bu konuda dikkatli olmanız gerekir.

Emily, Sandy

değil. Ben de Jack

değilim.

Ama Catherine'in kocası da öyle değildi. Ona korkunç şeyler yaptı, onu aldattı ve çocukları evde bırakarak onu dışarıda kilitledi.

Yemin ederim, o gün neredeyse hapse giriyordum.

Babam beni ikna etti ve polisi aradık. Onu. Hala nefes alırken.

Tabii ki aile toplantılarına gelmiyor.

Emily ile aramızda ciddi bir kimya var ve nişanlı bir çift olarak birlikte yaşayacağımız için sınırlar bulanıklaşabilir. Zaten öyle hissediyorum ve benim için öyleyse, onun için de öyle olacaktır.

Emily daha önce eşyalarını yerleştirirken, maaş müdürüme üç aylık kirayı Emily'nin hesabına yatırmasını söyledim, böylece sabah parayı elinde bulacak.

Bu anlaşmanın benim tarafıma düşen kısmını yerine getirmem ve ona ödeme yapmam önemli, çünkü bu bir iş anlaşması olduğunu netleştiriyor.

Şimdi ona bir iş bulmam gerekiyor.

Mason yeni bir kişisel asistana ihtiyacı olduğunu söyledi. Emily Remington Obsidian'dan ayrıldığında en iyi arkadaşlarımdan biri için çalışmasını gerçekten istiyor muyum?

Ve hayatımdan çıkıp gitmesini.

Duşu kapatıp havluyu alıyorum ve onu havluyla sarıyorum. "Ben yapabilirim." Emily duştan çıkıyor.

Onu takip ediyorum, arkasında duruyorum, aynada ikimizi izliyorum. Benden daha kısa, çeneme zar zor ulaşıyor. Kızıl saçları ıslak ve dağınık, mavi gözleri ise doygun görünüyor.

O kadar güzel ki dayanamıyorum.

Dönerek, o küçük ellerini tekrar göğsüme koyuyor. "Teşekkür ederim." "Ne için?" diye sertçe soruyorum.

Başını sallayarak başka yere bakar ama ben yüzünü tutarım. "Söyle bana."

"Aptalca bir şey. Ama" Emily gözlerime bakıyor, "bu geceye kadar hayatımda hiç bu kadar güzel ve seksi hissetmemiştim. O yüzden teşekkür ederim."

Tanrım.

Ağzım onun ağzını ele geçirir ve düşündüğümü söylemem, ama bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünüyorsa, yanılıyor.

Bunu tekrar yapacağız.

Şeyh ayrılmadan önce mümkün olduğunca çok kez... umarım projeyi tekrar finanse etmeye karar verir.

Şu anda, aslında umurumda bile değil.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

EMILY

Sebastian sabahları çok huysuz oluyor. İlk başta değil. Uyandığımda, bana sarılmış, yüzünü boynuma gömmüştü.

Eli göğsümdeydi. Hem şaşırtıcı

hem de hoştu.

Bir erkeğin yatağında uyanmayalı yıllar oldu. Son ilişkim üç yıl önce sona erdi ve o zamandan beri ya erkeği kovdum ya da ben gittim.

Uyku önemlidir.

Misafir odasına gitmeye niyetliydim, ama kapıya doğru birkaç adım attığımda, Sebastian beni kaldırdı ve yatağına taşıdı. Sonra arkamdan yatağa girdi ve ışığı kapattı.

Bu sabah, huysuz ayı uykudan uyanmaya başladığında, elleri vücudumda dolaştı ve ben tahrik oldum.

"Oh hayır. İyileşmem lazım." Kollarında kıvrandım.

Sebastian beni öptü, uzun bir süre uykulu gözlerle gözlerime baktı, sonra aniden ve uyarı yapmadan yataktan atladı ve üzerimdeki battaniyeyi çekti.

"Tamam. Duş alıp giyinelim. Kahvaltıda ne istersin?"

Tanrım.

Sıfırdan yüze çıktı. "Şey..."

"Hadi." Ben yatağın ucuna kadar onu kovalarken, yorganı ellerimden kaptı ve çıplak kıçımın havada olduğunu fark ettim.

"Sebastian!" diye bağırdım.

"Otuz dakika Emily," diye bağırdı ve tamamen çıplak bir şekilde banyoya girdi. Ben de aklı başında herhangi bir kadının yapacağı şeyi yaptım. Onun muhteşem kıçının kayboluşunu izledim.

Tanrım, vücudu bir şaheser.

Şimdi mutfak tezgahında oturmuş, kahve içermeyen yeşil bir şey içip kaşlarımı çatıyorum.

"Kahve içmiyor musun?"

Sebastian başını salladı ve kendi içkisini yudumlarken telefonunu aldı. ″

"Hiç mi?"

"Hayır. Sağlığa zararlı."

"Ben cesetlerle dolu bir şehir görmüyorum. Sen neden bahsediyorsun?" diye sızlanıyorum. "Burada yaşayacaksam, kendi kahvemi kendim almam gerekecek."

Giyinmeyi bitirdiğimde, paranın yatırıldığına dair bir banka uyarısı aldım. Sanırım Sebastian kadar güçlüyseniz, işler hızlı ilerliyor.

Hayatımda hiç bu kadar param olmamıştı, ama Amerika'da kalacaksam, çılgınca para harcayamam.

Cazip, ama hayır.

Bana yeni bir iş bulacağına da söz verdi, ama bunu o bile garanti edemez. Bu para bana biraz zaman kazandıracak, böylece İngiltere'ye geri dönüp babamla yüzleşmek zorunda kalmayacağım.

Bu oyuna katılmamın tek nedenlerinden biri de bu.

Elimdeki devasa, muhteşem mavi elmasa bakıyorum. Ayrıca, o da var. Ağızları açık bırakan bir güzelliği var.

"Ofiste bir tane satın alabilirsin," diye cevaplar Sebastian, telefonunu kaydırarak. "Kokusuna dayanamıyorum."

Yine dramatik bir şekilde nefesimi kesiyorum. "Kutsal şeye saygısızlık."

"Tamam, drama kuzgunu, gidelim." Bardağını yıkayıp bulaşık makinesine koyar.

Benimkini kaldırıyorum, sadece birkaç yudum içtiğimi fark ediyorum ve onu gücendirecek miyim diye düşünüyorum. İçmeliyim...

Evet, bu olmayacak.

Adanın etrafını dolaşıp, onun mırıldanmasını görmezden gelerek, topaklanmış suyu lavaboya döküyorum ve ardından bardağı yıkıyorum.

Bir hafta.

En azından o da mükemmel değil. Endişelenmeye başlamıştım.

Ceketlerimizi ve çantalarımızı alıp, Josh'un bizi beklediği aşağı kata iniyoruz.

"Günaydın Tony. Josh."

Sebastian, SUV'nin arkasına binmemi bekliyor. Kapı kapanıyor ve hepimiz içeri girdikten sonra trafiğe çıkıyoruz.

"Herkese ne söyleyeceğimiz konusunda anlaşamadık." Yüzüğü kaldırıyorum.

"Nişanlandığımızı değil. Medyaya yansırsa, tüm ülkeye yayılır," diyor Sebastian. "Ama onu çıkaramazsın. Çok değerli ve Khalid onu takmadığını görürse, her şey mahvolabilir."

Bunu bana zaten beş kez söyledi.

"Bir sürü kadın nişan yüzüğünü çıkarıyor," diye hatırlatıyorum ona.

Gözlerini devirdi. "Peki Emily. O zaman kaybedersen, kırk beş milyon doları geri ödeyebilir misin?"

Tanrı aşkına.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak.

"Hayır mı? İyi. O zaman o lanet şeyi takmaya devam et." Telefonum annemin zil sesiyle çalmaya başlar.

"Kahretsin." Telefonumu çantamdan çıkarırım ve çok şaşkın olduğum için cevap veririm. "Merhaba anne."

"Merhaba canım. Amerika Birleşik Devletleri nasıl?"

"Sadece Amerika diyemez misin?" Sebastian bana sinirli bir bakış atarken alnımı ovuşturuyorum.

Huysuz.

"Umarım saati doğru tutturmuşumdur."

"İşe gidiyorum, fazla vaktim yok. Ama her şey yolunda.
Sen ve babam nasılsınız?"

"Babanı bilirsin. Burası hala soğuk. Soğuktan nefret eder," diyor annem.

"Hala işini kaybetmedi mi?" Babam arka planda bağırıyor ve yüzüm utanç ve öfkeyle kızarıyor. Sebastian'a bir bakış atıyorum. Konuşmayı duyup duymadığını bilmiyorum.

"Hayır," diye annem ters bir şekilde cevap verir. "İşini kaybetmedin, değil mi Em?"

Kahretsin.

Bu sefer Sebastian başını çevirir ama sonra başka yere bakar.

Utanç içindeyim.

"Hayır," diye çabucak cevap veriyorum. "Dinle, gitmem gerek. İş yerindeyim. Seni... şey... hafta içinde ararım."

Telefonu çantama geri koyup onun bir şey söylemesini bekledim.

Söylemedi.

Hiçbir şey duyamadığı için mi, yoksa gururumu korumak için mi, bilmiyorum.

Remington Obsidian binasının önüne geldiğimizde Tony ve Josh arabadan atlarlar. Sebastian dönüp çenemi tutup beni ateşli ve sert bir şekilde öperek beni şaşırtır.

"Bugün iyi bir asistan ol, seksi kız."

Siktir.

Bir çift külot daha gitti.

Onu binaya kadar takip ediyorum, kahve içmem gerektiğini mırıldanarak, sonra da diğer taraftaki kafeye doğru koşuyorum. Topuklarım cilalı zeminde tıklarken, onun karamsar bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, ama arkama bakmıyorum.

Tanrım. Bu haftayı nasıl atlatacağım?

Ofisinde çok yaramaz şeyler yaptığımız görüntüler zihnimi dolduruyor ve neredeyse Terri'ye çarpıyordum.

"İyi misin?" diye gülüyor.

"Kahveye ihtiyacım var." Yutkunuyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Hemen kahveye ihtiyacım var."

"Kızım, anlıyorum. En az üç tane lazım, özellikle pazartesi sabahları." Yanımda yürüyor. "Hafta sonunun geri kalanı nasıldı?"

Yoğun.

Orgazmik.

İnanılmaz.

"Tamam. Geziye çıktım. New York'ta yapılacak çok şey var."

Mesela patronumla seks yapmak ve onunla sahte nişanlanmak gibi.

"Beş yıl önce bu şehre taşındım, o yüzden anlıyorum. Hala her şeyi görmedim."

Kahvemi sipariş edip kartımı makineye okutuyorum. "Ne

yapıyorsun..." Terri elimi tutunca konuşmayı kesiyorum.

"Bu ne?!"

Ağzım *O* şeklinde açılır ve dönüp bir metre bile uzaklıkta olmayan Josh'u görürüm.

"Sahte. Eski sevgilimin şehre geldiğini duydum, ben de mağazadan ucuz bir yüzük aldım. Sence gerçek gibi görünüyor mu?" diye soruyorum, yalancı bir kaltak gibi hissederek.

Gerçekte, inanılmaz derecede sahte görünüyor. Dünyada bu büyüklükte bir elmas alabilecek çok az insan var, muhtemelen üç kişi.

Biri elbette Sebastian.

"Yani" — kalbim daha hızlı atarken elimi eğdi — "senin bir prensle evlendiğini mi sanıyor? Biraz inanılmaz, Em."

Garip bir kahkaha attım, sonra boğazımı temizledim.

Sebastian prens değil.

"Evet." Tekrar gülüyorum. "Ne kadar korkutucu olursa o kadar iyi, değil mi? O bir pislik."

Terri ilgisini kaybeder ve bir bagel ve kahve sipariş eder.

Uff.

"Doğru erkeği korkutup kaçırmadığın sürece sorun yok," diyor, lobiden geçerken bir ısırık alıyor. "Cuma günü o adamdan hoşlandın mı?"

O olay sanki milyonlarca ışık yılı uzakta gibi geliyor. Şu anda randevulardan çok daha önemli şeyler var. Cinsel olarak tamamen ve tamamen tatmin olmam da yardımcı oluyor.

"Hayır," diye cevaplıyorum, sonra soruyorum, "Hey, Çarşamba gecesi galaya geliyor musun?"

"Sanmıyorum. Biz plebler davet edilmiyoruz."

Oh.

O zaman katılmamı açıklamak için başka bir bahaneye

ihtiyacım var. Çok fazla yalan. Onları takip etmek için bir

uygulamaya ihtiyacım var.

Terri, Josh'un beni asansöre kadar takip etmesini şüpheyle izliyor ve ben ona el sallarım.

"Öğle yemeğinde görüşürüz?"

Kapılar kapanırken başını sallar.

Josh'a garip bir gülümseme atıyorum, sonra nişanlımın kişisel asistanı olarak iş günümü başlatmaya hazırlanıyorum.

Aynı zamanda birlikte yaşadığım.

Çok iyi, sıkı bir kişisel asistan.

Ve birlikte yattığım. Ne

ters gidebilir ki...

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SEBASTIAN

Khalid ile konuştuktan sonra telefonu kapatıp gülümsüyorum.

"İyi gitti," diyor Brandon masamın önündeki sandalyeden. "İnanmış.

Açıkçası, dün gece Emily'nin her şeyi mahvedeceğini düşünmüştüm ama onun yerine onu büyülediğini düşünüyorum." Kafamı sallıyorum, çünkü kendim için de aynı şeyi söyleyebilirdim. Belki

etkilemek değil, ama kesinlikle büyülemek.

"Neredeyse başardı." Victor kaşlarını çattı.

"Onun göğüslerine bakarken oldukça mutlu görünüyordun." Sandalyeyi geri itip geriniyorum. "Amanda nerede?"

Pazarlama müdürüm bir tablet ve bir dosya ile içeri girer. "Adımı mı duydum?"

Ofisimdeki büyük toplantı masasına doğru yürüdü ve klasörünün içindekileri masanın üzerine yaydı. Üçümüz de masaya doğru yürüdük ve beklediğimiz görselleri inceledik.

Bunlar gala için hazırlanan kreatifler.

"Nasıl görünüyor?" diye sorarım, ellerimi ceplerime sokarak.

"Ajansın bu kadar kısa sürede hazırladığı düşünülürse, bence harika." Amanda bazı görselleri karıştırır ve ikisini işaret eder. "Bunlar benim önerilerim. Orta Doğu kültürünü yansıtan siyah kravat. Şeyh Dubai'ye yapılan bu göndermeyi takdir edecektir."

"Ya da gücenme." Brandon bana soru dolu bir bakış atar.

Victor'a dönüyorum. O, son on iki ayda Al-Mansour'larla daha fazla ilgilenmiş ve Dubai'yi on iki kez ziyaret ettikten sonra Dubai kültürü konusunda uzman olduğunu söylüyor.

Adil olmak gerekirse, beni yanlış yönlendirmedi, ama son zamanlarda bir şeyler ters gidiyor. Ya da bu yılın başlarında yaptığı değerlendirmeden sonra işleri nasıl bıraktığımızla ilgili olabilir.

Victor, hak ettiğinden çok daha fazlasını hak ettiğine inanıyor. O hisseleri daha önce sattıktan sonra, açıkça pişmanlık duyuyor. Bu benim sorunum değil. Birkaç

çalışan da aynı şeyi yaptı ve şimdi bu hisselerin değeri on katına çıkmış durumda.

Hiçbiri kapımı çalarak başka bir hisse senedi paketi hediye edilmesini istemedi. Ara sıra erken satmanın ne kadar aptalca bir karar olduğunu söylüyorlar.

Victor daha fazlasını isteyen tek kişi.

Kendisi satın alabileceğini söylediğimde, gözlerindeki karanlık beni duraksattı. Bu, ekibimin kıdemli bir üyesinden beklediğim türden bir tepki değildi. Talebi de öyle değildi, ama o anda onu kendini beğenmiş bir pislik olarak görerek önemsemedim.

"Herkese tam değerini ödeyemediğimde, çalışanlara tazminat olarak verildi. Bunu biliyorsun," diye cevap verdim onun *hayal kırıklığı yaratan* cevabına. "Sen çok iyi maaş alıyorsun ve Noel'de altı haneli bir bonus aldın."

Açgözlülük.

Victor bacaklarını uzattı ve başını salladı. "Tamam. Haklısın.
Ama beni başka bir şirket kaparsa ne

hissedersin?" Sinirimin bozulduğunu

hissettim.

Bu, kötü gizlenmiş bir tehditti.

"Kimse yeri doldurulamaz değildir, Victor. Ben bile."

"Bu konuşmadan hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem, ama ihtiyacım olan tüm bilgilere sahibim." Başını salladı ve ayrıldı.

En yüksek maaşı ödediğimizi bilerek bu konuyu geride bıraktım. En iyi çalışanları çekmek ve onları elde tutmak için temel ilkelerimizden biri budur.

Finans müdürü olarak Victor bunu biliyor.

Crown Plaza projesinin sallantıda olduğunu görmekten zevk aldığını düşünmeden edemiyorum. Mecazi olarak.

"Bay Remington, bir sonraki toplantınız on dakika erken başladı," diyor Emily kapıdan ve tüm vücudum onun sesini duyunca tepki veriyor.

Amanda'ya, sonra Emily'ye bakıyorum ve onun da bu işe dahil edilmesi gerektiğini anlıyorum.

"Çarşamba gecesi ekibinizden kaç kişi katılacak?" diye soruyorum ona.

Amanda, soruma şaşırarak gözlerini kırpıştırır ve asistanımı görmezden gelir gibi davranır.

"İki, belki üç. Neden?" diye cevaplar Amanda.

Başımı sallarım.

"Onları toplantı odasına götür. Teşekkürler, Emily," derim ve gözlerimi boynuna kaydırıyorum. Saçlarını toplamış ve çok seksi görünüyor.

"Tamam." Yanakları kızarmış, gözleri benimle Amanda arasında gidip geliyor. "Sonra geri dön," diyorum ona.

Emily başını sallar.

O ortadan kaybolurken, ben de kapıya doğru yürüyüp kapıyı kapatıyorum, sonra ekibime dönüp şöyle diyorum: "Brandon ve Victor bu konuyu biliyorlar, ama ben de size bilgi vermem gerekiyor." Deneyimli bir pazarlamacı, bir eş ve çok dürüst bir kişi olan Amanda'ya söylüyorum. Bunun ona hoş gelmeyeceğini biliyorum.

"Sebastian, asistanıyla nişanlandı." Victor hiç de nazik olmayan bir şekilde söylüyor. "Anlamadım?" Amanda şaşkınlıkla gözlerini genişletiyor.

"Victor, tanrım. İzin ver açıklayayım." Elimi kaldırıp tüm hikayeyi anlatmaya başlıyorum. Brandon, bu fikrin aslında kendisinin olduğunu söylüyor, ki bunu takdir ediyorum.

Tahmin ettiğim gibi, Amanda hiç etkilenmemiş görünüyor.

"Emily bu konuda sorun yok mu? Sebastian, bence Julie'ye danışmalısın."

İnsan kaynakları mı? Muhtemelen öyle yapmalıydım, ama Julie bunu kesinlikle tavsiye etmezdi ve Brandon benim avukatım, yani...

Gerçek şu ki, ne kadar az kişi karışırsa o kadar iyi.

"Senden yalan söylemeni istemiyorum, Amanda. Khalid sorarsa, Emily ile geçen hafta tanıştığını dürüstçe söyleyebilirsin. Bu doğru. Sen benim çalışanımsın, aile üyem değilsin, bu yüzden benim özel hayatımı yakından bilmeni beklemiyorum."

Amanda kollarını kavuşturur.

"Senin gibi bir adamın nişanını duyurmuş olmasını bekleyecektir. Bu, New York'ta yılın en önemli sosyal etkinliği olacak."

Ugh. Sanırım kurdeşen döküyorum.

"Ailelerimizin tarih ve yer konusunda henüz anlaşamadıklarını söyledik." Masaya geri dönerim. "Yani, en yakın üst düzey ekip üyelerim olan siz üçünüz dışında, nişanımız çok gizli tutuluyor."

Amanda başını sallar.

"Emily'nin bulaşıcı bir hastalığa yakalanmasını planlamıyorsan, Uluslararası Uzay İstasyonundaki astronotlar da dahil olmak üzere herkes onun yüzüğünü görecek." Victor elini masaya dayadı.

İnlerim.

"Ona yüzük mi aldın?" Amanda, yüzlere bakarak nefesini tutar.

"Oppenheimer Mavi elması." Victor yardımcı olmak için ekler.

Amanda, Emily kapıyı çalarak içeri girerken aynı anda nefesini tutar.

"Tanrım, bunu görmem lazım." Amanda odayı geçer ve elini tutar. "Tanrım. Çok güzel."

"Biliyorum." Emily iç çeker ve göğsüm garip bir şekilde titrer. Kendimi durduramadan gülümserim ve sonra aniden boğazımı temizlerim.

Lanet Victor beni gördü.

Amanda elini bırakır ve bana döner. Ne düşündüğünü biliyorum. Pazarlama müdürüm olarak, halkla ilişkilerden sorumlu ve bu sızarsa, çok kötü olabilir.

"Amanda, sorun yok."

"Bu çok tehlikeli. Eğer sızarsa, her iki ailenize de açıklama yapmak ve bu oyunu sürdürüp sürdürmeyeceğinize karar vermek zorunda kalacaksınız."

Yüzüğüne bakan Emily'ye bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu sabah onun sıcak vücudunun benimkine değdiğini düşündüğümde, kendimi savunmaya geçiyorum.

“En yakın iki ekip üyenize bilgi verin. Sızıntı olursa, yorum yok demek için bir açıklama hazırlayın. Sebastian Remington kişisel hayatıyla ilgili ayrıntıları paylaşmıyor.”

"Ailem bunu öğrenmemeli." Emily, farlara bakmış geyik gibi görünüyor.

Harika.

Teşekkürler Amanda.

"Hepimiz çenemizi kapalı tutarsak kimse öğrenmez." diye terslerim. "Bunu bilmesi gereken tek kişiler şeyh ve kardeşi. İkisi de ilişkimizi gizli tuttuğumuzu biliyor."

Emily kızarır ve ben odayı geçip onu kendime çekmek isterim.
Onu rahatlatmak için.

Ona dokunmak için.

"Umarım dikkatler bağış toplama etkinliğine odaklanır," diyor Amanda. "Davetiyeler bu öğleden sonra gönderilecek, ama çok kısa bir süre kaldı. Manhattan için bile."

Çok yazık.

İnsanlar benim adım olduğu için katılacaklar. "Emily'nin

fikri harika olsa da."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Oh." Elini önünde salladı ve ben tekrar Amanda'ya soru dolu bir bakış attım.

"Ona söylemedin mi?"

Tanrı aşkına, neler oluyor? "Söyle bana,

lanet olsun," diye talep ediyorum.

"Manhattan Green Futures Fund için para topluyoruz.
Çarşamba. Onlar, şehirdeki yeşil alanları korumaya ve yaratmaya adanmış, parkların çocuklar ve aileler için erişilebilir olmasını sağlayan kar amacı gütmeyen bir kuruluş.

"Onlar harika," diye araya giriyor Emily. "Toplum programları yürütüyorlar ve kentsel bahçecilik atölyeleri düzenliyorlar. Ben de bir tanesine katılabilirim."

Ne diyorsun sen!

"Dalga mı geçiyorsun? İnşaat alanı yer kaplıyor. Kesinlikle bir reklam kampanyası gibi görünecek."

Amanda kalçasını masaya dayadı. "Başlangıçta ben de öyle düşünmüştüm, ama CEO'larıyla konuştum ve yakınlarda nakit enjeksiyonu gereken bir projeleri var."

"Biraz yürüme mesafesi var ama en azından bu ailelere yardım etmeye çalıştığımız görülüyor." Emily başını sallar.

Tanrım.

"Üzgünüm, ne dediğimi bilmiyorum." Emily bana özür dilercesine bir bakış attı ve ben ona dik dik baktığımı fark ettim.

"Sebastian'a katılıyorum, bu ters tepebilir," diyor Brandon. "Ama fikrin beni etkiledi, Emily."

Gülümser ve bu çok sevimli.

Onu kötü hissettirdiğim için kendimden nefret ediyorum, ama bu onun rolünün sınırlarını ilk kez aştığı durum değil. Emily'nin iş tecrübesi yok ve benim istediğim şeyi yapmasını istiyorum.

"Herkes dışarı çıksın. Nişanlımla birkaç dakika yalnız kalmam

lazım." Victor burun kıvırır.

"Kişisel asistanım demek istedim," diye düzeltiyorum ve hepsine gülümsüyorum, ama gerçek şu ki, bu bir *gaf* oldu.

Amanda, Emily'ye, sanki seks ticaretinde satılmış gibi, kağıtlarını toplarken sempatik bir gülümseme atıyor, sonra hepsi dışarı çıkıyor.

Kapı kilitlendiğinde, ellerimi ceplerime sokup önümdeki güzel kızıl saçlı kadına bakıyorum.

Onunla ne yapacağım? "Üzgünüm,

Sebastian... Bay Remington."

"Sanırım o tren kaçtı, Emily." Bir avcı gibi ona doğru yaklaşıyorum, sonra kalçalarını sertleşen sikime doğru sertçe çekiyorum.

"Oh," diye inler. "Tanrım. Beni masanda mı sikmeye çalışıyorsun?"

Ne?

"Hayır. Lanet olsun, Emily. Kapı kilitli değil." Ama tanrım, günlerdir bunu hayal ediyorum. O da mı? Gözlerimi kısıyorum. "İstiyor musun?"

Dişleri dudağını ısırırken penisim granit gibi sertleşir. "Hayır.

Belki," der Emily.

Tanrım, Meryem ve Yusuf, bunu düşünerek kendini okşadı mı acaba? Onun yatağında uzanırken ya da masasında otururken kafasında bu yaramaz düşünceler dolaşırken hayal etmek, elimi uyluğuna kaydırıp siyah elbisesinin kumaşını lanet olasıca kenara çekmeme neden oluyor.

"Yaramaz kız. Ne kadar yaramaz bir

asistanın." O inliyor.

"Ben seni parmaklarken masamda oturduğunu hayal ettin mi? Ya da ben video konferans yaparken masamın altında diz çöktüğünü? Çünkü sana söyleyeyim tatlım, her iki senaryoda da sikimi senin içine sokmadan önce beş saniye dayanabilirim."

"Tamam," diye nefes nefese kalır Emily.

Göğüslerini avuçlarım ve ağzımı onun ağzına yapıştırırım, içeri giren kimseyi umursamadan. Dilim onun dilini talep ederken o da güzelce açılır ve açgözlülükle birbirlerinin etrafında dolanırlar. Elimi saçlarının arasında gezdirirken ve ilişkimizdeki yalanı bulmaya çalışırken, yumuşak, küçük vücudu benimkine erir.

"Toplantıma gitmem gerek," diyorum, ağzına karşı boğuk

bir sesle. "Evet." O sallanıyor, ben onu dik tutuyorum.

Onu bu kadar etkilemem hoşuma gidiyor. Bu ziyaretçi beni beklemiyor olsaydı, külotunu yırtıp onu sıcak spermimle doldururdum.

"Bana öğle yemeği alabilir misin?" Başparmağımla dudaklarını

okşuyorum. "Hmm mmm." Emily başını sallıyor, gözleri

heyecandan parıldıyor.

"Suşi. Sitedeki restoran en iyi tavuk teriyakisini yapıyor."

Birkaç kez daha gözlerini kırptıktan sonra tekrar başını sallar. "Evet. Kızlarla öğle yemeğini yedikten sonra alırım."

Elini göğsüme koyar ve farkında olmadan yüzüğüne bakar. Anlıyorum; Oppenheimer elması dünyanın en değerli elmaslarından biridir. Ama sanki aklında başka bir şey varmış gibi geliyor.

Onun güzel mavi gözlerine uyması için maviyi mi seçtim?

Emily'nin elini tutup geri çekildim, bu düşüncenin beni götürdüğü yer hoşuma gitmedi.

Benim yatağımda uyuyor ve benim evimde yaşıyor olabilir, ama bunların hiçbiri gerçek değil. Emily güzel, tatlı ve aramızdaki güçlü kimya sayesinde birlikte uyuyabilmek harika bir şey.

Hepsi bu.

Ondan hoşlanıyorum. Bunu kabul ediyorum. Bir kadınla yaşamak can sıkıcı olur diye düşünmüşümdür hep, ama belki üç gün sonra fikrim değişir. Banyomda makyaj yapmasını ve kız eşyalarını yaymasını izlemek...

Tezgahın her tarafında duran eşyalar benim dikkat eksikliğimi tetikledi, ama onları kaldırmaya kendimi ikna edemedim.

Yine de, tek kafası olan bir kızın kaç tane saç tokasına ihtiyacı olabilir ki?

Khalid Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrıldığında, dairesine geri taşınabilir. O zamana kadar onun finansmanını sağlamış olmalıyız.

Ve Emily'ye yeni bir iş bulacağım.

Birlikte geçirebileceğimiz çok fazla zamanımız yok ve ben bir ilişkiye ilgi duymadığımı ve onu yanıltmak istemediğimi hatırlamalıyım.

Sikişiyoruz ve bu bir iş anlaşması. Lanet

olsun, para el değiştirdi.

O önceden kabul etmişti, ama ben bir şey teklif etmeseydim, Emily'nin kabul etmeyeceğinden şüphem yok.

O büyük mavi gözler, sanki tanıştığı en harika adammışım gibi bana bakıyor.

Kahretsin.

Daha dikkatli olmam lazım.

"Ben burada değilsem yemeği masama bırak." Kıçını okşadıktan sonra etrafından dolaşıp ofisimden çıktım.

Siktir.

Kendime dikkat etmeliyim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

EMILY

Karnımda garip bir heyecan hissediyorum ve bunun Sebastian yüzünden olduğunu biliyorum. Bu heyecan, bacaklarımın arasındaki acıyla alakalı değil ama yine de geçmiyor.

Bazen bana bakışından, acaba bir şeyler hissediyor mu diye merak ediyorum. Sonra bir anda bu his kayboluyor.

Dürüst olmak gerekirse, parmağında bir erkeğin yüzüğünü takmak, özellikle de Teksas büyüklüğünde bir yüzüğü, biraz kafa karıştırıcı.

Sırf onu taktığım için beni takip eden bir canavar olsa bile.
Josh havalı biridir; birkaç kez sohbet ettik.

Sadece yüzükten
ibaret değil.

Bunu biliyorum.

Tanrım, Sebastian bugün beni öptüğü gibi, o adama aşık olabilirdim.
. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığını biliyorum, ama o çok yakışıklı. Çok zeki. Çok çekici.

Amanda, kar amacı gütmeyen kuruluşun benim fikrim olduğunu söylediğinde kızgın görünüyordu. Nedenini bilmiyorum. Onu etkileyeceğini ve Remington Obsidian'da kalmamın bir değeri olduğunu göreceğini umuyordum. Bu işi korumak benim için çok önemli.

Babamın beni büyük bir ezik olarak gördüğünü ona söylemem mümkün değil. Bu çok utanç verici olur.

Bu sabahki telefon görüşmesinde duymuş olabilir, ama duymuş olsa bile ayrıntıya girmeyeceğim.

Tek yapmam gereken işimi korumak.

Haftaya bu zamanlar, parmağım çıplak ve üç aylık kirayı ödemiş olarak daireme geri döneceğim. Belki Amanda'nın ekibinde çalışabilirim. Sebastian beni görmek zorunda kalmaz. Toplantılarda onun alt kadrosunu hiç görmüyorum.

Bu gece misafir odasında yatacağım ve aramızda mesafe yaratmaya başlayacağım. Belki o zaman işime daha ciddi yaklaştığımı... ve onun penisine daha az ilgi duyduğumu anlar.

Bu doğru mu?

Ugh. Öyle olmalı, yoksa babamın haklı olduğunu kanıtlamış olurum.

Haftaya doğum günüm ve Lexi New York'a geliyor. Ona etrafı gezdirmek ve Terri ve Donna ile tanıştırmak için sabırsızlanıyorum. Lexi'ye sahte nişanlılığımızdan bahsetmeyeceğim, yoksa beni dövecek.

Bu delilik.

Biliyorum.

Sebastian beni zorladı. Bunu biliyorum. Ama üç aylık kirayı ve, şey, onu reddetmek aylık kirayı ve tabii ki onu reddetmek imkansızdı.

Neyse ki Terri, yüzük ve eski sevgilim hakkındaki yalana inandı, bu yüzden öğle yemeğinde bu konuda başka bir şey sormadı. Josh arkamızdan gelirken, Sebastian'ın sushi'sini almaya gidiyoruz. Josh'ı fark etmedi.

Sanırım.

"Tanrım, protestocular." Terri inliyor. "Yolu geçelim. Bay Remington'un Japon restoranı.

"Bekle. Ben de görmek istiyorum." Kaldırımdaki kalabalığın arasından geçip, ne dediklerini duymak için toplanan kalabalığın yanına geçiyorum.

Büyük Şirketleri

Durdurun Parkımızı

Kurtarın

Önce Aile Değerleri

Protestocular bağırarak bir adamın etrafında daire oluştururken, mesajların yazılı olduğu pankartlar geriye doğru dönüyor.

"Bu şirketlerin açgözlülüğü, doğmamış çocukların değerli yeşil alanlarını ellerinden alıyor," diye bağırıyor.

"Biraz abartılı değil mi?" Terri homurdanır ve beni

uzaklaştırır. Dudaklarımı ısırarak onu takip ederim.

Sebastian'ın ekibi neden bu insanlarla çalışmıyor? Ben deneyimsiz olabilirim, ama onlarla oturup konuşmak kesinlikle çözümdür.

Josh da bizi takip ediyor.

Bu sefer Terri fark eder.

"Hey, dostum, bizi takip mi ediyorsun?" Terri göğsüne hafifçe vurur. "Geri çekil."

Kahretsin.

Josh bana etkilenmemiş bir bakış atar.

"Duydun mu..."

"Sorun yok." Kafamı sallarım. "Onu takma."

"O senin eski sevgilin mi? Tanrım, sahte yüzükle mesajı almamış belli ki." Terri arkamıza bakar. "Ezik! Defol git."

Donanma komandosu muhtemelen onun boynunu sıkmak isteyeceğini bildiğim için neredeyse gülmek üzereydim, ama dudaklarımı sıkıştırdım ve yaya geçidinden geçerek Japon restoranına koştuk.

Sushi'nin parasını öderken Sebastian'a mesaj attım.

E: Josh'a geri kalmasını söylemelisin, çünkü onun kim olduğunu açıklamak zor.

.

S: Yapamam. O yüzükle birlikte geliyor.

Bir iç çekerek, telefonumu çantama koyup devasa elmasa bakıyorum.
devasa elmasa bakıyorum. Kırk beş milyon dolar. Biri beni soyarsa, hayatım mahvolur.

Sebastian'ın da.

Belki.

Terri'yi yakaladım. "Hey. Josh benim eski sevgilim değil. Özel güvenlik görevlisi. Bay Remington şu anda bunun gerekli olduğuna inanıyor, ama nedenini paylaşmama izin vermiyor."

"Protestocular yüzünden mi? Dostum, onun güzel yüzüne biber gazı sıkmaya hazırdım." Terri ve ben dışarı çıkıyoruz ve ben sırıtışımı saklıyorum. Josh oldukça yakışıklı.

"Duydum. Ben bir Navy SEAL'ım, o yüzden elinden geleni yap, tatlım." Josh kaşlarını kaldırır ve bu sefer ben gülerken Terri'nin ağzı açık kalır.

"Gerçekten mi?" Josh'u baştan aşağı

süzer. Josh gözlerini devirir.

İŞTEN SONRA, SEBASTIAN asansör kapısı açıldığında Josh'a veda eder. Ben dışarı çıkıp mutfağa doğru yürürken çantamı tezgahın üzerine bırakırım.

Buzdolabına doğru iki adım attığımda Sebastian kolunu bana dolayarak beni göğsüne doğru çeker.

"Bugün seni masamın üzerine yatırmadığım için çok şanslısın." Kulağıma homurdanır.

Şanslı mı?

Yoksa şanssız mı?

Beni döndürür, tezgaha doğru iter ve nefes almama fırsat vermeden dudaklarını dudaklarıma yapıştırır. Birkaç saniye sonra, külotum yırtılır.

Hay sıçayım.

Sebastian beni tezgahın üzerine kaldırır ve kravatını çıkarırken bacaklarımı ayırır.

Tanrım, bu adam!

Nefesim kesilirken, onun dizlerinin üzerine çöküp amımı yalamak için eğildiğini izlerim. "Tanrım. Bütün gün boyunca tek düşündüğüm şey buydu." Avuçları beni açık tutarken, bir kez daha yalar, sonra bir kez daha.

Sonra ayağa kalkar, fermuarını açar ve sikini girişime bastırır.

"Prezervatif!" diye bağırırım.

Sebastian üzerime eğilir ve bir homurtu çıkarır. "Doğum kontrolü kullanıyor musun?" kullanıyor musun?" Başımı sallıyorum. "O zaman

sıkı dur." Sebastian sert bir hamlede içime

giriyor. "Aman Tanrım, oh siktir," diye

bağırıyorum.

Bang.

Bang.

Bang.

Beni alıştırma şekli hiç de centilmence değil. Yumrukları tezgaha sıkıca tutunurken kollardaki damarları şişiyor ve karanlık, yırtıcı gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Bütün gün, Emily." diye homurdanıyor. "Bütün gün senin sıcak küçük amını istedim."

Oh, lanet olsun.

Ofisine girip çıkarken onun kirli düşüncelerini hayal ederek amım sıkışıyor. Bu sabah beni vücuduna doğru çekişi.

"Sen sıkı, tatlı bir amcığı olan çok iyi bir asistanın."

Onun sikinin şiştiğini hissedip, sıcak menisiyle beni doldururken çığlık atarak patlıyorum.

"Lanet olsun." Sebastian kafamı kavrar ve dişlerimiz ve dillerimiz sertçe çarpışır ve birbirine sürtünür.

Sert, hızlı ve acımasız.

Nefes nefese, birbirimize bakıyoruz ve o gözlerini kaçırıyor.

Sebastian bugün bunu ikinci kez yapıyor ve beni istediği için utandığını veya pişman olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Acı dolu bakışları beni incitir ve göğsüm sıkışır.

"Beni bırak." Onu nazikçe iterim. "Temizlenmem lazım."

Akşam yemeğinden sonra, kanepeye kıvrılıyoruz ve Sebastian beni yanına alıp tüm yayın hizmetlerini geziyor.

Uzun birkaç günün ardından yorgun düşmüş ve onun sıcaklığıyla sarılmış olarak gözlerimi kapatıp uykuya dalıyorum. Son hatırladığım şey, beni kaldırıp yatağına yatırdığı.

Bu bir yalan.

Birkaç dakika sonra, Sebastian bana sarılıp boynumu öper ve "İyi geceler, tatlı Emily" diye fısıldadığını duyarım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

Bara yaslanarak, Mason ve Colt bana doğru gelirken bardağımın dibinde koyu renkli sıvıyı karıştırıyorum. Normalde hafta başında bu kadar erken saatte buluşmayız — hepimiz spor, kadınlar veya iş etkinlikleriyle meşgulüz — ama arkadaşlarıma nişanımla ilgili son gelişmeleri anlatmam gerekiyor.

Gerçek olsun ya da olmasın, neler olup bittiğini bilmeye hakları var.

Bunun nasıl sonuçlanacağını zaten biliyorum, bu yüzden kendimi hazırladım. Drew ve Zander müsait değillerdi, bu yüzden onları arayacağım.

Colt barmene başını salladı ve barda iki bardak belirdi. Adam, yirmi beş yıllık altın rengi Macallan'ı bardaklara döktü. Her zamanki içkimiz.

"Ne oluyor?" diye sorar Mason, tabureye otururken.

Colt kolunu aramıza koyar ve döner.

"Nişanlandım," derim, her şeyi açıkça söylemeye karar vererek.

Mason viskisini bara püskürtüp ön koluyla ağzını silerken, Colt bardağını dudaklarına götürüp yudumlar, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Bu bir numara.

Ama iyi yapıyor.

"Ah, demek seksi yolcu/PA senin sikini emerek gerçekten hamile kalmış." Colt bardağını cilalı bara koyar.

Aptal.

Sessiz kalıyorum, tüm alayların bitmesini bekliyorum. Bir an önce bitmesi daha iyi.

"Tanrım, video kaydı var mı? Lütfen var de." Mason gözyaşları akacak kadar gülüyor.

"Bitti mi?" diye soruyorum.

"Pek sayılmaz. Ama merak ediyorum, o yüzden... anlat." Mason, barmen tarafından kendisine uzatılan peçeteyi alır ve gözlerini siler.

"Şeyh finansmanını çekti, bu yüzden Brandon benim için sahte bir nişan planı yaptı."

Bana yaptıkları her şeyi hak ediyorum. Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir. Emily olmasaydı, buna razı olacağımı sanmıyorum. Gerçek şu ki, onu becermek için bir bahane arıyordum.

Hiç pişman değilim.

Eğer bu iki kuşu bir taşla vurmak anlamına geliyorsa, Brandon lanet olası bir zam alabilir.

Mason başını salladı. "Pardon, bu ikisi nasıl bağlantılı?
Uyuyakaldım ve ortasını kaçırdım mı?"

Haklı, haklı. Birkaç şeyi atladım.

"Dubai'de kızını taciz ettiğimi düşünüyor, bu yüzden..." "Öyle

mi yaptın?" diye sorar Colt.

"Hayır. Neden herkes bana bunu sorup duruyor?"

İki adam birbirlerine bakışır.

Pislikler.

"Hayır, yapmadım," diye cevap veriyorum, uzun bir yudum alıp yüksek sesle iç çekiyorum.

"O benim aletimi tuttu ve biri onun elini çekmemi gördü. Yine de bu Khalid için bir gurur meselesi, mutlu ve aşık bir nişanlı olduğum için bunun asla olamayacağını söyleyebilmek onun itibarını kurtarıyor. Orada işler farklı yürüyor."

"Öyle mi?" Mason kaşlarını kaldırır.

"Yardımcı oluyor mu?" Emin değilim.

"Bilmek zor. Pazar gecesi, Emily..."

"Dur. Emily mi? Uçaktaki kız, senin asistanın ve şimdi de sahte nişanlın olan mı?" Colt, kaşlarını çatarak ona bakar.

Mason, o pislik, yine kıkırdamaya başlar.

"Öyle söyleyince kulağa kötü geliyor." Bardağıma parmağımı koyup başka bir tane sipariş etmek için kaldırıyorum.

"Çünkü kötü. Bu berbat bir fikir."

Biliyorum.

Onlardan bunu saklayabilseydim, saklardım. Bütün bu olayın ne kadar saçma geldiğini çok iyi biliyorum. Öyle. Emily ile tanıştığımdan beri hayatım altüst oldu.

"Yarın akşam onunla tanışacağız. Konu bu mu?" Colt bir yudum daha alır.

Aynen öyle. Yarın akşam ilk kez onunla tanışıp şaşırmış gibi davranmalarını isteyemem. Arkadaş olduğumuz herkesçe biliniyor.

Şeyhin korkmamasına dikkat etmeliyim.

Özellikle de ofisten çıkmadan önce aldığım haberden sonra.

İmar izni reddedildi. Bu daha önce hiç olmamıştı. Onlarca projede bile. Bir sonraki raporda fon sağlayıcılarımızı bilgilendirmemiz gerekecek. Bu Cuma çıkacak olan raporda.

"DOB'yi ara," dedim Brandon'a, Yapı Departmanı'nı kastederek. "Neler olduğunu öğren. Bu saçmalık."

Kafasının arkasını kaşıdı. "Öyle. Bağlantımızla iletişime geçeceğim."

Haftalardır içimi kemiren bir şey vardı, ama artık dikkatimi vermenin zamanı gelmişti.

"Evet, yarın akşam Emily'yi göreceksiniz ve hepinizin bizim aşkımızı normal ve komik değilmiş gibi davranmanızı istiyorum... şu anki gibi. Yüzünüzdeki lanet gülümsemeleri silin."

Deniyorlar. Başarısız oluyorlar. Ve

kahkahalara boğuluyorlar. "Tanrım,"

diye mırıldanıyorum.

Barda Emily'nin oturduğu masaya bakıyorum. Beni çağırmamı bekliyor, ama bu beş yaşındaki çocukların kendilerini toparlamaları gerekiyor. Onun utanmasını istemiyorum.

Zander ve Drew'un burada olmaması iyi bir şey.

"Sadece bizi takip edin. Yapabilir misiniz?" Alnımı ovuşturuyorum.

"Neden buna katılıyor? Sana aşık mı?" diye sorar Colt. "Hayır. Siktir," diye

çok çabuk cevap veririm, çünkü ona olan hislerimi tartışmak istemiyorum , Emily'ye el sallarım.

Emily sandalyesinden kalkıp bize doğru yürürken ikisi de dönüp bakar.

"Tanrım," diye mırıldanır Colt, içkisine dönerek. "O çok seksi."

Boğazımdan düşük bir homurtu çıkar. "Çek ellerini."

İçkisini bitirirken kaşları yukarı kalkar ve yanıma gelen Emily'ye bakar. Düşünmeden kolumu kaldırıp ona sarılırım.

"Vay canına." Mason önce Emily'ye, sonra bana bakar.

Kahretsin.

Şu anda rol yapmıyoruz, yani bunu yapmamız için bir neden yok. Düzleşir ve çenemi elime silerken, Emily yarım adım geri çekilir.

"Merhaba," diyor seksi aksanıyla. "Colt

Winters." Mason onun elini sıkıyor.

"Mason Kingsley." Colt'un diğer tarafından el sallıyor. "Tebrikler nişanınız için."

"Siktir." Colt elini tutar ve nişan yüzüğünü izler. Gözleri benimkilere takılır, sonra birkaç metre ötede kollarını kavuşturmuş duran Josh'a kayar. "Dalga geçiyorsun herhalde."

"Bu Hope... hayır, Oppenheimer elması mı?" Mason ve Colt birbirlerine bir kez daha bakışırlar.

Çenem sıkışır.

"Öyle görünmesi gerekiyor," diyorum onlara kararlı bir şekilde.

Emily kızarır. "Ben ona bakıyorum. Ayrıca, beni koruyan bu büyük alım var ve geceleri Sebastian'la birlikteyim, yani..."

"Birlikte mi yaşıyorsunuz?" Mason nefesini tutar. Sonra yavaşça sırıtmaya başlar ve içkisinin geri kalanını bir dikişte içer. "Bu çok güzel."

Aptal.

"Sabahları huysuz oluyor." Emily bana bakıyor ve *Tanrım*, Colt ya da Mason olsaydım, onun da bana aşık olduğunu düşünürdüm.

Konuşmayı kes, Emily.

"Odaklanmış. Huysuz değil," diye cevap veriyorum.

Bir an, gözlerimiz kilitlendiğinde, bu sabah kollarımda uyandığını ve onun sıcak amına girdiğimi hatırlıyorum. Bütün gün, onun baştan çıkarıcı inlemelerini ve onun içine boşaldığımda omurgamdan aşağı akan ateşi düşündüm.

Sadece bir kez bir kadını prezervatifsiz sikmiştim ve eminim ki bu yüzden farklı. Ama sonra, dün gece rüyasında göz kapaklarının titremesini, ay ışığının güzel yüzünü aydınlatmasını yedi sekiz dakika boyunca izledim.

Bu normal değil.

Biraz takıntılıyım. Ama bu geçecek.

"Çünkü kahve içmiyor." Emily gülüyor ve tekrar bana yaslanıyor.

"Tamam, sen." Elim saçlarının üzerinde kayıyor, kendimi durduramadan sırıtıyorum. "Hadi eve gidelim. Açım ve egzersiz yapmam lazım."

"Eminim öyledir," diye mırıldanır Colt bardağına.

"Ooh, ben de gelebilir miyim?" Emily, çift anlamlı sözün farkında olmadan sorar.

Mason sırıtarak başımı sallayıp *evet* derim, sonra bara biraz para bırakırım. "Yarın gece görüşürüz pislikler."

"İyi geceler, Bay ve Bayan Remington." Colt el sallıyor.

"Bunun sahte olduğunu biliyorlar, değil mi?" Emily, ben onun

elini çekerken soruyor. "Evet, bebeğim."

Siktir. Ona "bebeğim" deme.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

EMILY

Kahve içmeme kuralı işkencesi dışında, Sebastian'la yaşamaktan keyif alıyorum. New York'un en muhteşem penthouse'larından birinde, sabah akşam beni orgazma ulaştıran yakışıklı bir adamla yaşamaktan ne hoşlanmayabilirim ki?

Daha kötü kaderler de var.

Bu geçici ve tamamen çılgınca bir durum olduğu için, sadece anın tadını çıkarmaya karar verdim. Son birkaç gecedir akşam yemeği yedikten sonra birbirimize sarılıp ya televizyon izledik ya da sohbet ettik. Sebastian yatmadan önce kişisel spor salonunda egzersiz yapıyor.

Ben katılmadım.

Teoride iyi bir fikirdi, ama yorgundum. Muhtemelen jetlag, dünyanın öbür ucuna taşınmak ve bu durum sona erdikten sonra devam etmeyeceğime neredeyse emin olduğum yeni bir işe başlamak yüzünden.

Nasıl olabilir ki?

Dün gece Lexi'yi arayıp kısa bir sohbet etme fırsatım oldu.

"Sebastian'la nasıl gidiyor?"

"Harika." Yüzük parmağımı kaldırdım. "Bununla birlikte bir güvenlik görevlisi de geliyor."

"Ne oluyor lan?"

Şokun geçmesini bekledikten sonra ona olan biten her şeyi anlattım.

"Bir daha göster. Vay canına. O şeyin değeri ne kadar?" Lexi başını sallayarak kameraya doğru eğildi.

"Böbreğim ve karaciğerimin toplam değerinden daha fazla, inan bana." Gülerek bacaklarımı çekip kanepe minderlerine kıvrıldım. "Burası çok güzel. Onun yatağında uyuyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu adamı kapacak kadın çok şanslı olacak."

O kadın ben olmayacağım.

Bunu ilk kez düşünmüyorum. Sadece aramızdaki kimya gerçek ve olağanüstü olsa da, bu, Sebastian tarafından sevilmek nasıl bir şey olacağını hayal etmek için birkaç özel an ayırmadığım anlamına gelmez.

Tabii ki bunun gerçek olmasını çok isterdim. O, rahmetli büyükannemin erkekler hakkında söylediği gibi, tam bir av. Ayaklarımın yere basmasını sağlamaya çalışıyorum ama kahve bir yana, o neredeyse mükemmel.

Aynı derecede yakışıklı arkadaşları da çok hoş. Şaşırdım. Bu da beklenen bir şeydi. Kıyafetlerinden belli ki başarılıydılar. Yüzüğümü dik dik bakmış olabilirler, ama ben onların ağır, pahalı saatlerini gördüm.

"Sana manzarayı göstereyim." Sebastian'ın bizi yakalamasını istemediğim için Lexi'ye oturma odasını gezdirdim.

"Bu, Amerikan versiyonu bir kale." Lexi iç geçirdi.

"Muhteşem. Bu manzara gerçek hayatta inanılmaz. Central Park hemen aşağıda. Sebastian'ın kendi spor salonu ve jakuzisi var," dedim ona. "Sevdiği kadın gibi davranmak da o kadar kötü değil. Adam yatakta bir seks tanrısı."

Sevdiği kadın.

"Çalıştığın insanlar ne diyor?"

"Bilmiyorlar. Terri'ye yalan söylemek zorunda kaldım çünkü güvenlik görevlim Josh öğle yemeğinde bizi takip ediyordu ve Terri neredeyse ona biber gazı sıkacaktı."

Lexi gülmeye başladı.

"O bir Navy SEAL."

Daha fazla gülme.

"Galadan sonra daireme geri taşınacağım. Bu arada, medyayı bu konudan uzak tutmamız gerekiyor, bu yüzden biraz zor," dedim.

Lexi, İngiltere'de akşam yemeğini hazırlarken telefonu yeniden konumlandırdı. "Aman Tanrım. Baban bunu öğrenirse yüzünün alacağı hal."

Titredim. Düşünmeye bile değmezdi.

"Şu anda sadece işimi kaybetmemek için uğraşıyorum."

"Ne? Onun müstakbel karısı gibi davranıyorsun ve o da seni kovacak mı?"

Bilmiyorum.

Omuz silktim. "Onun asistanı olarak kalamam. Yüzünü bacaklarımın arasına soktu, Lexi."

O dudaklarını büküyor.

"Başka bir bölümde çalışabilirim." Ona planımı anlatıyorum.

Sebastian, telefon görüşmemizin sonuna doğru yüzünü havluyla kurulayarak odaya girdi. Doğruca bana doğru geldi, eğildi, dudaklarımdan öptü ve "Duş alacağım. İşin bittiğinde yatağa gel." dedi.

"Tamam," diye fısıldayarak cevap verdim.

Lexi ve ben o ortadan kaybolana kadar sessiz kaldık, sonra gözlerim ona kaydı. onunkilere

çevirdim. "Saçmalık. O adam sana aşık." "Şşş, hayır. Bu...

gerçek değil."

Bütün gece onun yorumunu düşündüm. Yüzde doksan dokuz Sebastian'ın telefonda olduğumu bildiğinden ve düşünmeden beni öptüğünden emindim.

Şimdi, elini karnımın üzerinden bacaklarımın arasına kaydırırken, boynumda sıcak nefesi hissedince, uyuyormuş gibi yapmayı bıraktım.

"Günaydın, Bay Remington," diyorum uykulu bir sesle.

"Benim için uyanma, ben kendim hallederim." Sebastian parmaklarını içime soktu. "İşte böyle. Senin için gerçekten ıslanman lazım, Em."

Em.

Koca kalçası benimkinin üzerine kayıyor, beni karnımın üzerine itiyor ve arkamdan cinsel organıma ulaşıyor. Sebastian'ın kalın parmakları tekrar içime giriyor, ben de zevkli bir inilti çıkarıp tüy yastığına sarılıyorum.

"Siktir, senin içinde uyanmayı seviyorum." Kalkıyor, vücudu benimkini kaplıyor ve ıslak girişime sikini bastırıyor.

Gerilen vücudum, o eğilip içime girerken onu tamamen içine alır.

"Sebastian." İnlerim, başımı çeviririm, ağzımı alacağını bilerek. Patlayıcı

bir zevk içimi kaplarken dudaklarımız açgözlülükle çarpışır. Üzerimdeki ağırlığını hissetmek, beni domine ederken bunu daha da erotik hale getiriyor.

"Beni sıkı sıkı sar, seksi. Evet, sik beni, amını seviyorum."

Tanrım.

Onun pis ağzı beni her seferinde o kadar hızlı boşaltıyor ki utanç verici hale geliyor.

Sebastian, hızını artırırken kıçıma tokat atarak bana "Klitorisini ov" diye emrediyor.

Bir dakika s o n r a , dizlerimin üzerine çekiliyorum ve o elimi tutup parmaklarımı amıma bastırıyor.

"Aferin kızım. Kendine dokun. Ben bana ait olanı alırken sen de kendini tatmin et."

Ben ona mı aitim?

Nedense bu beni derinden etkiliyor ve onun beni gerçekten sahiplendiğini hayal ediyorum.
gerçekten.

Bana aşık olduğunu hayal ettim.

Halka açık yerlerde gururla el ele yürümek ve onun yeşil gözleri gerçekten gördüğüm anlamı taşıyor.

Bütün bunların gerçek olması.

"Gel bana, Emily," diye emreder Sebastian, boynumu kavrayıp cildimi yalayarak. "Gel, bebeğim."

Bebeğim.

Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyor ve ben kendimi bırakıyorum.

"Evet, iyi kız. Benim yaramaz küçük asistanım. Siktir, siktir, siktir!" Sıcak tohumları beni doldururken, beni daha sıkı tutuyor.

SEBASTIAN

"Bu öğleden sonra sana bir elbise gönderilecek." Emily'ye, önüne koyduğum yeşil suyu yudumluyormuş gibi yaparken söylüyorum.

Gözleri şaşkınlıkla yukarı doğru fırladı.

"Aldığım elbiseyi beğenmedin mi?"

"İkinci kez giyemezsin." Kafamı sallıyorum. "Bu resmi bir gala. Sen benim nişanlımsın."

"Ya bedenimi yanlış almışsan?"

Almadım.

Meyve suyunun kalanını içip bardağı yıkadım.

"Vücudunu tanımadığımı mı sanıyorsun? Her santimini dilimle ezberledim."

Yüzü kızarır.

"Bunu içemem." Emily meyve suyunu bana doğru kaydırır. "Sabahları seni huysuz yapan şey bu olabilir. Ben buna hüzünlü meyve suyu diyorum."

Ona sert bir bakış attım, sonra dudaklarım gülümsedi.

"Artık güne başladığım ilk meyve suyu bu değil." Kızarıklığı

daha da derinleşir. "Çok müstehcen konuşuyorsun."

Tezgahın etrafından dolaşıp onu taburesinden kaldırıyorum, çenesini tutup onu öperim. "Bunu seviyorsun."

Emily de beni öper, parmakları mavi gömleğimin üzerinden göğüs kaslarıma bastırır ve bu sabah üçüncü kez yatakta kalıp bütün gün sevişebilmeyi dilerim.

Kariyerim boyunca hiç yapmak istemediğim bir şey. Genelde iki ya da üç orgazm bana yeter, sonra herhangi bir kadını mutlu bir şekilde bırakırım.

Ama onunla. Tanrım, günlerce Emily'nin vücudunu keşfedebilir, orgazm olurken yanaklarının kızarmasını izleyebilirim. Onu besleyebilir, yıkayabilir, ay'a bakarken parmaklarımı vücudunda gezdirebilirim.

Az önce sevişmek mi dedim?

Parmaklarını parmaklarımın arasına alıyorum ve öpüşmemiz yavaşlıyor. Başını göğsüme yasladığında göğsüm garip hissediyor. Sıcak. Tanıdık. Korkutucu.

"Neden ben?" diye soruyor ve bu beni o andan çıkarır.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, ne demek istediğini çok iyi bilmeme rağmen, zaman kazanmak için.

"Neden benden sahte nişanlın olmamı istedin?"

Bunların çoğu artık rol yapıyormuşuz gibi gelmiyor, ama ona nasıl hissettiğimi söylemeye niyetim yok.

Bunun önemi yok.

Bunu bir neden için yapıyoruz. Jack gibi olmayacağım. Emily'nin Sandy gibi bir katil olduğunu sanmıyorum, ama benim servetim ve gücümden etkilendiğini biliyorum.

Ve penisimden.

Bu da demek oluyor ki, hissettikleri gerçek değil.

Kendi duygularım bu yalanlara ve onun güzel bacaklarına karışsa da...

"Çünkü Emily Harper, bunun gerçek olmadığını biliyorsun. Durumumuz ve tanışmamız, benim için çalışman... bunlar asla gerçek olamaz."

Mavi gözlerinde karanlık bir gölge geçer ve ışığı söner.

Ona hiçbir şey için söz veremem. Verecek hiçbir şeyim yok.

Ama ona gerçeği borçluyum. "Yatağımda istediğim tek kadın sensin. Bu yüzden buradasın."

Onun gülümsemesi, bizim nişanımız kadar sahte. O uzaklaşmaya başladığında, mavi elmaslı elini tutup öpüyorum.

"Seninle geçirdiğim her dakikadan keyif

alıyorum." Kırılmış ve bana bakmıyor.

"Eminim ki, daha önce çıktığın ya da şu anda çıktığın diğer kadınlar sana daha uygun ve iş arkadaşlarına açıklaması daha kolay olurdu."

Belki.

Ama hiçbirini evimde ya da yatağımda istemiyordum. Emily'yi

istiyordum.

Emily'yi seçtim.

"Eğer sorduğun buysa, kimseyle çıkmıyorum ve senin de çıkmaman gerektiğini açıkça belirttim." Açıklığa kavuşturuyorum, onun herhangi biriyle ilişki kuracağını düşünebileceği düşüncesi dişlerimi gıcırdatıyor ve omuzlarımı gerginleştiriyor.

"Oh, değilim. Sen de yapsan hoşuma gitmezdi."

Onun cevabı beni hem mutlu etti hem de endişelendirdi. Tanrım, kendimi çileden çıkarıyorum.

"Emily." Gözlerini benimkilere çeviriyorum. "Başka biriyle birlikte değilim. Aynı anda birden fazla kadınla yatmıyorum, buna sen ve bu sahte nişan da dahil. Ne de..." Onu inciteceğini bildiğim için sözlerimi tutmaya çalışıyorum, ama yine de sert bir şekilde çıkıyorlar. "Kimseyle evlenmek istemiyorum."

Yüzünün rengi soluyor.

Kahretsin.

Sözlerimi geri alıp ona biraz bağlam verebilseydim, yapardım. Emily geçmişimi bilmiyor. Jack'i kaybetmenin hepimize ne kadar zor geldiğini anlamıyor.

Ama içimden bir his, eğer bir eş seçecek olsam, bunun Londra'dan gelen, kariyer beklentisi veya toplumda konumu olmayan genç bir kız olmayacağını bildiğini söyl*üyor*.

"Peki, Bay Remington" — ağzı sert bir çizgiye bürünür ve kollarımdan çekilir — "rolünü iyi oynuyorsun."

Kahretsin.

Emily odanın diğer ucuna doğru yürüdü, çantalarını aldı ve asansöre doğru yöneldi.

"Neyse ki, benden neredeyse kurtuldun, hadi bu işi bitirelim." Bana zar zor bakarak ekliyor, "Patron."

Onu kırmıştım ve her kelimesini hak etmiştim.

Eşyalarımı alıp asansör kapısı açıldığında ona katıldım, sakinleşmesine izin verdim. Emily kin tutan biri değildir ve durumumuzu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Rolünü iyi oynuyorsun.

Mesele şu ki, bir rol oynayıp oynamadığımı bilmiyorum. Kamuoyunda öyle davrandığımı biliyorum, ama evde ona ne kadar arzuladığımı açıkça gösteriyorum.

Onu becerebilir ve misafir odasında yatmasına izin verebilirdin.

Hayır. İçimdeki tepki keskin ve ani. Emily'yi her gece benim yatağımdan başka bir yerde hayal edemiyorum.

Bu bir sorun.

SUV'nin arkasına binerken ekibimi selamlıyorum ve onun elini tutuyorum.

O başka yere bakar.

Bakışlarım parmağındaki yüzüğe düşer ve kendi yüzüğümle onu hafifçe dürterim, onun kimseye yaklaşmasına izin vermeyecek şekilde onu sahiplenmesini severim.

Siktir. Onu bırakacağım zaman bu tepkilerle başa çıkmam gerekecek.

gittiğinde üzerinde çalışmam gerekecek.

Çünkü o benim değil.

Asla evlenmeyeceğim.

Remington Obsidian ofislerine giden kısa mesafeyi arabayla giderken pencereden dışarı bakıyorum ve göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Birlikte geçirdiğimiz gecelerden birini hatırlıyorum ve Emily'nin bana bir kart oyunu öğretmekte ısrar ettiğini, ki oyunun adı şu anda bile aklıma gelmiyor.

Kanepede bacak bacak üstüne atmış, sevimli ve seksi görünüyordu. Üç el oynadıktan sonra oyunun özünü kavradım ve onu yendim.

"Ne?!" diye bağırdı. "Hayır, hile yaptın."

Kartlarımı almak için uzandığında, onu kucağıma çekip öptüm.

Nefes nefese ve kollarımı sıkıca tutarak gülümsedi. "Bu oyunu daha çok

seviyorum." "Çünkü bu şekilde ikimiz de kazanıyoruz." Diye sırıttım.

Sonra onun korkunç taytını çıkardım, kendi eşofmanımı indirdim ve onu benim sikimin üzerine indirdim. Üstünü kaldırıp, o küçük bir kovboy kız gibi beni sürerken ben de onun meme ucunu emdim.

Bana kralıymışım gibi bakarken orgazm olmasını izlemek beni çok etkiledi. Bunu düşünmeden edemiyorum ve onun üzülmesinden nefret ediyorum.

Josh ve Tony araçtan çıktıklarında, elini sıktım. "Emily."

Dönüyor ve o vahşi mavi gözleri acı ile dolu. "Sorun değil. Ne yapacağımı biliyorum."

Ne diyebilirim ki? Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ona yalan söylemeyi ve tutamayacağım bir söz vermeyi reddediyorum.

"İyi." Başımı sallıyorum. "Öğleden sonra elbise geldiğinde, planlandığı gibi kuaföre gidip saçını ve makyajını yaptır, akşam evde görüşürüz."

Ona yer açmak için arabadan indim ve Josh'un yanından geçerken gereksiz bir şekilde "Onunla kal" dedim.

Bana keskin bir şekilde başını sallar.

Korunmasını istediğim kişi o, elmas değil.

Ofisime girerken, günün bir sonraki gerçekliği yüzüme çarptı.

Telefonum çaldı ve arayan Mason'dı.

"Bana daha fazla sersemlik yapmak için mi arıyorsun?"

"Tabii ki." O gülüyor. "Ama bu finansman durumunu hallettikten sonra ne yapmayı planladığın hakkında seninle konuşmak istiyorum. Açıkçası, Emily

senin için çalışmaya devam edemez."

"Neden?"

"Kızla yatıyorsun." Kadın.

"Tamam, sana katılıyorum diyelim." Çantamı masanın üzerine bırakıp ceketimi çıkarıyorum.

"O zaman bu iyi bir düşünce olduğunu söyleyebilirim. Çoğunlukla bir asistanıma ihtiyacım olduğu ve bunun ikimiz için de mükemmel bir çözüm olduğunu düşündüğüm için," Mason iş konuşuyormuş gibi cevap veriyor.

Ciddi.

Gerginleşiyorum. Bu fikirden memnun değilim, ama karşı çıkmak için tek bir neden bile bulamıyorum. Özellikle de geçen gün Emily ile ailesinin telefon konuşmasının bir kısmını kulak misafiri olduğum için. Babasının yorumu sinirlerimi bozdu ve hala kafamı kurcalıyor.

İşini kaybetti mi?

Onu rahatsız eden, babasının bunu çok alaycı bir şekilde söylemesiydi. Bu çok kaba bir davranıştı ve Emily'nin ne kadar üzüldüğünü ve utandığını gördüm.

Emily mükemmel bir asistan ve kişisel durumumuz olmasaydı, onu hiç düşünmeden işine devam ettirirdim.

Şirket değiştirmek bile babasına onu yargılamak için bir neden verecektir, ama onu kovmamdan daha iyidir. Ya da onu tutmak ve ikimizin de daha da batmasına neden olmak. Bunun olmasına izin verememem.

Onun gitmesini istemiyorsun.

Az önce gözlerindeki acıyı görmek, ona değer verdiğimi ve bunun tehlikeli olduğunu bana acı bir şekilde hatırlattı.

Onu bırakmam gerek.

"Tamam. Önümüzdeki hafta başında bir görüşme ayarla. Ona söylerim," diyorum, arka dişlerimi gıcırdatarak. Dişlerim tamamen dökülmeden önce dişçiye gitmem gerek.

"Harika. İnsan kaynakları ekibim, özgeçmişinin bir kopyasını almak için sizin ekibinizle iletişime geçecek," diye cevapladı Mason, sonra durakladığını ve beklediğini duydum.

Ve bekledi.

"Sorunuzu sorun." diye homurdandım.

"Ondan hoşlandın."

"Bu bir soru değil." Dizüstü bilgisayarımı açmak için

düğmeye basıyorum. "Dikkatli ol dostum," diye uyarıyor beni

ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"O Sandy değil. Ve onunla evlenmeyeceğim, Mase. Sorun yok."

"Ama kızdan hoşlanıyorsun ve kendini karmaşık bir yalanlar ağına sokmuşsun. Bunu sözleşmeye yazdırdın mı, yoksa o senin servetine hak iddia edebilir mi?"

Siktir.

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Emily bunu yapmaz."

Mason uzun bir süre sessiz kalır ve ben de o süre içinde yaptığım hatayı fark ederim.

"Tamam, evet, ondan hoşlanıyorum. Onunla sevişmekten hoşlanıyorum. Onun benim evimde olmasından hoşlanıyorum. Ama bu geceden sonra taşınacak. Yüzük Sotheby's'e iade edilecek. Emily durumu biliyor."

Bu sabah ona zarar verdim, bunu yapmasını sağlamak için.

"Sonuç ne olursa olsun, biz senin arkanızdayız. Sadece bunu iyice düşündüğünden emin ol. Bir şeyin üzerine onun imzasını al. Bunu daha önce de gördük. Emily tatlı bir kız ama cebinde neredeyse hiç parası yok... ve sen de lanet olası zengin bir piçsin."

"Sen de öylesin." diye terslerim. "Emily'yi bana bırak. Ne yaptığımı

biliyorum." Telefonu kapatıp masamın üzerine atarım.

Bugün daha da kötüye gidebilir mi?

Emily bana kızgın, imar planı reddedildi ve ben yarım milyar dolar zarardayım.

Amanda ofisime giriyor.

"Sabah haberleri protestocuları gösteriyor."

"Tabii ki haber yapıyorlar." Yumruğumu masaya vuruyorum. "Ekibi topla ve on dakika sonra toplantı odasında buluşalım."

Sert zırhım geri geldi.

Emily bunun gerçek olmadığını hatırlamalı. Hiçbiri gerçek değil. Brandon'a, her türlü hakkı feragat eden bir belge hazırlatacağım.

Yarın taşınacak ve gelecek hafta Mason onu işe alabilir. O zaman Emily Harper'ı bir daha asla görmeyeceğim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EMILY

Sebastian'ın bana kırmızı bir elbise sipariş etmesi ne kadar da uygun. Kendimi bir fahişe gibi hissediyorum. En azından aynaya baktığımda.

Bu benim hatam. Ona o soruyu sormamalıydım. Ne olacağını sanmıştım ki? Bana aşık olduğunu itiraf edeceğini mi?

Gözleri bir şey ifade ediyordu... Hayal etmiyorum.

Belli ki hayal ediyorum.

Eminim ki, daha önce çıktığın ya da şu anda çıktığın diğer kadınlar benden daha uygun olurdu.

Yüzündeki ifade kararmıştı.

Ben birden fazla kadınla yatmam, buna sen ve bu sahte nişan da dahil. Evlenmekle de ilgilenmiyorum.

Onun sert sözleri, bu sabah duşta boynuma öpücükler yağdırıp vücudumu çok uzun süre okşayan ve neredeyse geç kalmamıza neden olan adamla tam bir tezat oluşturuyordu.

Eh, rolünü iyi oynuyorsun.

Alaycı cevabımı engelleyemedim ve pişman da değilim.

Neyse ki ofiste yoğun bir gün geçirdim ve öğleden sonra elbise geldiğinde ona ayrılacağımı belirten bir mesaj attım. Onun ofisine gidip onunla konuşmamın imkanı yoktu. Tanrım, ona bakamıyordum bile. Reddedilme hissi hala çok keskindi. Hissetmeye hakkım olmayan bir reddedilme.

Çünkü Sebastian'ın nazikçe belirttiği gibi, ilişkimiz sahte. Benim orgazmlarım sahte değil... onunki de öyle.

Sebastian'ın her kadına bana öptüğü gibi öptüğüne de inanmıyorum. Ya da ben hayal görüyorum.

Her halükarda, artık gerçekle yüzleşme zamanı geldi. Hazırım, galaya hazırım.

Josh kapıyı açıyor ve ben eteğimi düzelterek araçtan iniyorum.

"Emily," diyor Josh, ben de ona bakıyorum. "Eğer... Lanet olsun, bu tamamen uygunsuz bir şey ama yine de söyleyeceğim. Eğer Bay Remington bu akşam sana söylemezse, muhteşem görünüyorsun."

Yanaklarım kızarır. "Bu sabah bizi duydun."

Josh başını sallar. "Dinle, ben evliyim ve... Lanet olsun, bu beni ilgilendirmez, ama inanılmaz görünüyorsun ve bazen erkekler... Bunu söylemeyiz."

Bunda bir mesaj olduğunu biliyorum, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Ama iltifatını kabul ediyorum ve Josh'a gülümsemek için eğildiğimde, aniden duygularım beni ele geçiriyor ve kendimi onun göğsüne atıyorum.

Josh bir "*oomph"* sesi çıkarır ve beni küçük kız kardeşi gibi tutarken, ben de gömleğinin altında giydiği yastıklı yeleği inceliyorum.

Vay canına.

Evimden milyonlarca kilometre uzaktayım ve kalbimi korumalıydım, ama korumadım.

"Üzgünüm." Onu bırakıp yanağımdan süzülmek üzere olan gözyaşını siliyorum. "Bütün bu durum çok tuhaf."

"Öyle sayılır." Josh başımı okşadı. "Hadi."

Asansöre doğru yürürüz ve kapı açılır. Josh düğmeye basar ve asansörün önünde durur. Nedense, birbirimize bakmadığımız için, sormaması gerektiğini bildiğim bir soruyu sormaya cesaret edebilirim.

"Josh, sence Sebastian bana karşı bir şeyler hissediyor mu, yoksa ben aptal mı davranıyorum?"

O uzun bir süre sessiz kalırken, kalbim göğsümde güm güm atıyor. *Neden sordum ki?* Of. Bugün aptalca sorular sormayı bırakmalıyım.

Josh omzunun üzerinden bana bakar, gözlerimle buluşur ve sonra Navy SEAL keskin bir şekilde başını sallar. "Evet. Öyle düşünüyorum."

Göğsümde umut filizlenir. "Bunu

tekrar etme."

"Söylemeyeceğim." Kendi kendime gülümserim.

"İyi, çünkü ona bugün olanları anlatmak istemem." Duyduğumda nefesim

kesildi. Bugün... yani... her şey Terri'yi öğle yemeğine çıkarmak için

gittiğimde başladı.

“Gidemem. Victor bugün çok öfkeli. İki kez bağırdı ve *bana* çok büyük bir hata yaptığımı söyledi. Benim hatam değildi. Yemin ederim,

yol tarifini bana e-postayla gönderdi." Terri tamamen stresli bir şekilde tısladı.

Gözlerimi kırpıştırarak, bilgisayar ekranına eğilmesini izledim.

"Kapıya dikkat et. Onun e-postalarını okumamam gerekiyor, ama IT ekibi onun takvimini benim sistemime yüklerken işleri batırdı."

Omzumun üzerinden baktım.

Terri'nin onları görmemesi gerekiyordu ve Sebastian'ın asistanı olarak, onu uyarmam gerekiyordu. Ama bir şey beni durdurdu.

"Eğer o e-postayı bulabilirsem... o... o..." Terri'nin gözlerini kısarken onu izledim. "Aman Tanrım."

"Ne?" Masasının etrafında dolaştım ve ikimiz de onun açtığı e-postayı okuduk.

"Vay canına." Terri arkasına yaslandı ve birbirimize baktık. "Ne yapacağız yapacağız?"

Gordon Fanning'e gönderilen e-postaya tekrar baktım. Hepimizin bildiği gibi, bu isim . Şu anda haberlerde her yerde adı geçiyor.

"Sebastian'a söylemeliyiz," dedim, elimi sallayarak. "Yazdır şunu."

Terri başını salladı. "Hayır. Emily, yapamam. Onun e-postalarını okurken yakalanırsam, suçu bana atabilirler ve işimi kaybedebilirim."

Gerçekten mi? Elbette

bize inanırdı.

"Lütfen. Yapamam. Annemin hayatını sürdüren ilaçlarını ben ödüyorum."

Vay canına, bu çok büyük bir riskti. Onun korkusunu anlıyordum. Benim tek endişem babamın yargısıydı ve bu acı verici olsa da, ebeveynlerimden birinin öleceğini bilmekten çok farklıydı.

"Tamam, tamam," diye cevap verdim, düşünerek odada

volta atarken. Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Yazdır şunu." dedim ona. "Kimseye göstermeyeceğim. Sadece bir kopyasına ihtiyacım var."

Dün, Sebastian'ın onu koruyacağını ve ona güvenebileceğimizi söylerdim, ama bu sabah bana Jekyll ve Hyde gibi davrandıktan sonra, onun tek tarafının kendi tarafı olduğunu anladım.

Ona olan hislerim değişmedi, ama Terri'nin annesinin hayatını tehlikeye atmayacaktım.

Ona sarıldım ve her şeyin yoluna gireceğini söyledim. "Bir şeyler yemem lazım, sonra işe döneceğim. Yarın galadan sonra bu konuyu halledebiliriz, tamam mı?"

O tırnaklarını ısırırken ben asansöre doğru yürüdüm ve Josh'a el salladım. Sıkıca katlanmış e-postayı elimde tutarken kafamda bir fikir oluşmaya başladı.

"Konuşmamız gerek," dedim

Josh'a. "Ne oldu?" Dönüp baktı.

"Bugün protestocuları ziyaret etmem gerekiyor. İstersen yüzüğü alabilirsin, ben de sonra hemen geri dönerim."

"İyi fikir değil." Josh başını salladı.

En azından Terri'yi koruyacak bir kanıta ihtiyacım vardı ve aklıma gelen tek şey buydu.

Victor, Sebastian'ın projesini sabote ediyordu ve bunu kanıtlamamız

gerekiyordu. "Olmaz. Ben de sizinle geliyorum," dedi Josh ve içimden bir

his,

sadece yüzüğü korumakla kalmadığını hissettim. "Seni g ö t üreceğim, o yüzden talimatlarımı harfiyen yerine getir."

talimatlarımı harfiyen yerine getirin."

Oraya vardığımızda Gordon'ı hemen gördüm ve Josh'a onu gösterdim.

"Bu taraftan," dedi ve kalabalığın içinden geçerek ilerledi.

"Merhaba," diye seslendim, yaklaştığımızda adamın dikkatini çekmek için. "Gordon Fanning? Sizinle konuşabilir miyim?"

"Tabii. Hangi medya kuruluşundan

geliyorsunuz?" Oh.

Şey.

Black Hawke Security ceketini giymiş ve koyu renk güneş gözlüğü takmış, tam da üst düzey bir güvenlik görevlisi gibi görünen Josh'a baktım.

Telefonumu çıkardım ve ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Aksanım.

"BBC'den Emily. Bana birkaç soruya cevap verebilir misiniz? cevaplayabilir misiniz diye merak ettim."

"BBC mi? New York'taki bir protesto ile neden ilgileniyorlar?"

İyi bir noktaya değindin.

Çok iyi bir soru.

"Şey, protestolarınızı takip ediyoruz ve Crown Plaza projesiyle ilgili henüz yayınlanmamış bilgilere sahip olduğunuzu düşünüyoruz."

"Bu konuda konuşamam." Gordon arkasını döndü.

"Bu. Victor Sanderson'ın sizinle iletişime geçtiğini gösteren sızdırılmış bir belgeye sahibiz." E-postayı açtım ve Gordon bir göz attı, sonra tekrar bana baktı.

"Ve..." Kollarını kavuşturdu.

"O, Remington yönetim ekibinin üst düzey bir üyesi. Bu kurumsal sabotajdır."

Gözlerini kısarak bana baktı. "BBC'den değilsiniz, değil mi?" Ağzımı

kapattım.

"Adın ne demiştin?"

"Lütfen. Bu e-postayı aldınız mı?" diye ısrar ettim ve e-postayı ona yaklaştırdım. "Bilmem gereken tek şey bu."

Gordon iç geçirdi, e-postayı elimden aldı ve okudu. Sonra gözlerini bana çevirdi. "Evet."

"Şimdi, bana kim olduğunu söyle?"

"Emily," dedi Josh, yaklaşarak kolumu tuttu.

"Yardım etmeye çalışan biri." Gülümsedim ve uzaklaştım.

Josh aracın kapısını açıp arkaya bindiğinde, "Gerçekten ateşle oynamayı seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım.

"Sebastian'ın bilmesi gerekiyor ve Terri işini kaybetmemeli."

Josh başını salladı. "Sanırım hepimiz seni hafife aldık, Emily."

Ya da ben her şeyi mahvetmek üzereyim. Sebastian'a söyleme fırsatı bulamadan ayrıldım, daha doğrusu, ona nasıl söyleyeceğimi hala bilmiyorum ve yarın galadan sonra en uygun zaman olacağını düşünüyorum.

Bu gece, o şeyhe odaklanacak.

"Ona bugün olanları anlatma, Josh. Lütfen," dedim kararlı bir şekilde.

Asansör kapısı açılırken o sessizce ağzını kapatır ve ben nişanlımla yüz yüze gelirim.

Kahretsin. Yutkunuyorum, smokin içinde ne kadar muhteşem göründüğünü fark ediyorum ve onun nişanlım olmadığını kendime hatırlatıyorum.

"Emily," diyor Sebastian yavaşça.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SEBASTIAN

"Vay canına, o muhteşem." Colt başını sallar, Emily'den gözlerini ayırıp diğer konuklara bakar, ben ise sinirlerim neredeyse kopmak üzeredir.

Neden ona kırmızı elbise seçtiğimi bilmiyorum.

Onu kapıdan içeriye götürdüğümde tüm salon tepki gösterdi ve neredeyse geri dönüp çıkacaktım. Bir yanım onu kolumda tutmaktan gurur duyarken, büyük bir yanım da salondaki tüm erkeklere lanet gözlerini kendilerine saklamalarını söylemek istiyordu.

Emily'nin kolumda olmasının bir nedeni var, bu yüzden kendimi toparladım, kolumu onun beline doladım ve onu kalabalığın içinden geçirdim.

Diğerleri için o, sadece yanımdaki başka bir güzel kadın. Khalid ve ekibi için ise, o benim müstakbel gelinim.

Ama Colt yanılıyor. Emily sadece çarpıcı görünmüyor, aynı zamanda çok güzel.

Saçları yukarı toplanmış, kremsi, yumuşak boynu ve ona uyan koyu kırmızı parlak dudakları görünürken, asansör kapıları ilk açıldığında onu neredeyse yatak odamıza sürükleyip lanet olası galayı iptal edecektim.

Ama... yarım milyar dolar.

Emily'nin birkaç metre uzakta Zander, Drew ve Khalid ile konuşmasını izliyorum. Onunla ilgileniyor mu, yoksa yalan söyleyip söylemediğimizi anlamaya mı çalışıyor, emin değilim.

Yalan söylüyoruz.

Üzgün olmasına rağmen, asansör kapıları açıldığında Emily kollarıma atladı, çenesini avuçlarımla tutup dudaklarını öptüm, o kadar sert öptüm ki dudaklarında morluklar oluştuğundan eminim.

Josh akıllıca bize biraz zaman tanıdı.

"Nefes kesici görünüyorsun," dedim ve onu döndürdüm. Yüzündeki mutluluk kalbimde garip şeyler yarattı.

Onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum.

Bunun neredeyse bitmiş olmasından nefret ediyorum.

Yarın onu eve götürmem gerekiyor, ama bu öğleden sonra aklımdan bir sürü *"ya eğer" sorusu* geçti. Ya kalırsa? Ya Emily ve ben bunu - her neyse - biraz daha uzun süre keyifle yaşarsak?

Ya Mason için çalışırsa ve benim CEO, onun da asistanım olması gibi tüm bu karmaşa artık önemli olmazsa?

Jack'e ne olduğunu hatırla.

Ama ya... Ya Jack'in hikayesi benim hikayem değilse? Ya ilişkiler konusunda, evlilik konusunda yanılıyorsam?

Doğru kişiyle... Lanet olsun, işte böyle oluyor. Jack, Sandy tarafından bu şekilde içine çekildi. Yapamam.

Emily bir rol oynuyor.

O lanet çizgiler giderek bulanıklaşıyor.

"Sakıncası var mı, o benim nişanlım lan." Dişlerimi gıcırdatarak Colt'a karanlık bir bakış atıyorum.

"Sahte." Kaşlarını kaldırır. "Hatırladın mı?"

"Sebastian'ın hafızası zayıflıyor." Mason, belediye başkanının kızı yanından geçerken ona göz kırpar. Sanırım birkaç kez yatmışlardır ama hatırlayamıyorum.

"Hafızam gayet iyi. Emily'nin özgeçmişine baktın mı?" Mason'a soruyorum.

"Evet. Uygunsa, gelecek hafta için bir görüşme

ayarlayayım mı?" Başımı sallarım.

Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Şimdi Emily'ye söylemem ve onun bu fikri kabul etmesini ummam gerekiyor.

"Dur tahmin edeyim, onu başka bir yere gönderiyorsun ki onunla yatmaya devam edebilesin." Colt gözlerini devirir.

Evet.

"Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun? Haftada üç kez ofisimde onu sikip kimsenin fark etmemesini mi umayım?"

"Haftada üç kez mi? Zavallı kız. Emily'ye ofisime uğramasını söyle." Sırıtıyor ve neredeyse içkimi yüzüne fırlatıyordum.

Mason gülüyor, sonra ona sert bir bakış attığımda elini kaldırıyor. "Ona dokunmak gibi bir niyetim yok. Güzel bir kız, ama benim tipim değil."

"Sadece... belaya bulaşma. Belediye başkanının kızıyla yatma ve Emily'ye bakmayı bırak." Bardakla onları işaret edip Khalid'le konuşmak için geri dönüyorum.

Onlara katıldığımda elimi Emily'nin kıçına kaydırıyorum, şok olmuş sevimli yüzüne gülümsüyorum ve kırmızı dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Daha önce gördüğüm gölge gözlerinin önüne geliyor ve bu gece onuncu kez, evden çıkmadan önce bu konuyu açıklığa kavuşturmuş olmayı diliyorum. Gerçek şu ki, ona olan hislerimi her dakika daha iyi anlıyorum.

Bu... beklenmedik bir şey.

Khalid kardeşi ile konuşurken, eğildim.

"Mason'ın bir iş ilanı var ve gelecek hafta ofisinde seninle bir görüşme ayarlayacak."

"Oh," diye cevaplar Emily ve şampanyasından bir yudum alır.

"Teşekkürler." "İlgilenmiyorsan gitmek zorunda değilsin, düşündüm ki..."

"Biliyorum. Gitmem gerek. Anlıyorum." Emily başını sallar ve bana kısa bir gülümseme atar. "İzninle."

Omuzları eğik bir şekilde tuvalete doğru yürürken onu izlerim. Onun yenilgiye uğramış halini görünce midem sıkışır.

Lanet olsun.

Bunların hiçbiri onun suçu değil. Amerika'da bir işe başvurdu ve bir macera yaşamak için buraya geldi. Uçakta onu baştan çıkaran ve bana oral seks yapmasını isteyen bendim. Sonra onu sahte nişanlım olmaya zorladım.

Ama onun gitmesini istemiyorum. Onu penthouse'umda, hayatımda, yatağımda istiyorum. Her sabah benimle duş almasını ve yeşil meyve suyunu sevmiş gibi davranmasını istiyorum. Benimle aptalca kart oyunları oynamasını ve saç tokaları her yere dağılmasını istiyorum.

Her sabah ofise giderken elini tutmak istiyorum. Şoförümün önünde rol yapmam gerekmediği için bunu yapmam gerekmediğini hiç düşünmemiştim.

İkimiz de hiçbir şey

söylemedik. Öyleyse neden

paniğe kapıldım?

Evlenmek isteyip istemediğimi bilmiyorum, ama onun daha uzun süre kalmasını istediğimi biliyorum.

Josh bu gece yüzüğü sahibine geri götürecek ve yarın Khalid ülkeyi terk ettiğinde, artık rol yapmaya gerek kalmayacak.

Yani, ona hislerimi söylemezsem, birlikte geçireceğimiz bir gece daha var.

"Sebastian," dedi şeyh, elini omzuma koyarak benimle aynı yöne bakarak. "Bir itirafta bulunacağım. Ben fonumu çektiğimde ve sen aniden nişanlandığını açıkladığında sana inanmadım."

Kahretsin, bu nereye varacak?

"O gerçek." Emily köşeyi dönüp ortadan kaybolurken başımı sallıyorum.

"Ve mutsuz." Omzuma bir şaplak atar ve yarı eğlenceli bir ifadeyle bana bakar. "Kadınları tanırım. Dört karım var, bu yüzden onları okumakta çok iyiyim. O, dostum, aşık ve müstakbel kocasına kızgın bir kadın."

Aşık mı?

Khalid çok zengin bir şeyh olduğu için dört karısı var, kadınları iyi anladığı için değil. Emily hakkındaki yorumuna neredeyse gülecektim.

"O öyle değil..."

Siktir. Her şeyi mahvetmeden önce kendimi durduruyorum.

Elini kaldırıp gülüyor. "Sebastian. Açıklamana gerek yok. Eminim bir çözüm bulursun. Sana bir şey söyleyeyim, beni en çok çıldırtan, en çok sevdiğim karımdır. Ama aynı zamanda uğruna öleceğim kişi de odur."

Aşk mı?

Gerçek romantik aşkın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Birçok kadından hoşlandım. Onların arkadaşlığından keyif aldım. Ama biri için ölür müydüm?

Emily için ölür müydüm?

Sonra Khalid'in tüm dikkatinin bende olduğunu fark ettim. İnsanların düşündüğünün aksine, iş dünyasında en önemli konuşmalar toplantı odalarında değil, sosyal ortamlarda yapılır.

"Kızına asla dokunmadım Khalid. Sana asla bu şekilde saygısızlık etmem. Benim iş yapma tarzım bu değil." Sesimde güçlü bir güç ve dürüstlük var.

Cevap vermez, sadece uzun bir süre beni izler. Sonra yavaşça başını eğirir. "Biliyorum."

Kaşlarım havaya kalkar.

"Sebastian, benim endişem imar planıydı. Bunu bildiğini sanıyordum?"

Kaşlarımı çatıyorum.

Bunu nasıl bilebilirdi ki? Biz bunu daha bugün öğrendik, o ise geçen hafta fonu çekti. Bu haberi yatırımcılarımızla da paylaşmadık.

Brandon'a bu karmaşayı çözme görevini verdim ve bu geçerli bir endişe olsa da, zamanlamayı anlamıyorum.

DOB'un reddi de öyle. Ülkenin her yerinde ve dünyanın bazı bölgelerinde gayrimenkul projeleri geliştirdim. Ekibim, yönetmeliklere uymayı ve tüm ayrıntıları gözden geçirme konusunda uzmandır.

Ekibimin beni tam olarak bilgilendirip bilgilendirmediğini merak ediyorum. Yapacağım son şey, bizi daha da yetersiz göstermek olacaktır, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Bu sorunu çözeceğiz. Ekibim bu konuda çalışıyor." Victor'un birkaç politikacı ve tanınmış bir ünlüyle sohbet ettiğini görünce dişlerimi sıkarak ona güvence veriyorum.

"İyi. Senin itibarını düşününce bu sorunu duyduğuma şaşırdım, sonra da kızımla ilgili söylentiler beni harekete geçirdi." Khalid, dikkatimi tekrar kendisine çekerek böyle diyor. "Yarın bana iyi haberlerle eve gönder, o zaman işimize geri dönebiliriz."

Bir gün mü?

Tanrım, bu kadar çabuk düzeltebilir miyiz bilmiyorum, ama ne gerekiyorsa yapacağım.

"Anlaştık." Omzuna bir şaplak attım.

Ruh halim düzelir, Emily odaya geri girip bize doğru yürürken dönüp ona bakarım. Gözleri benimkilerle buluşur, sönmemek için elinden geleni yapan bir ışıltıyla, önümde durur.

Elini göğsüme koyduğunda elini tutarım, bu alışkanlığı sevmeye başlıyorum...

Seviyorum.

Orkestra çalmaya başlar.

"Nişanlını dans pistine çıkar," diyor Khalid. "Gençlik aşkı tadını çıkarmak gerekir."

Tanrım, onu öpmek ve hislerimi paylaşmak, ona hiçbir şey için endişelenmemesini söylemek istiyorum.

Bu düşünce beni

korkutuyor. Beni

heyecanlandırıyor.

"Benimle dans eder misiniz, Bayan Harper?"

Yüzü aydınlanır. "Evet, Bay Remington. Çok isterim." Tanrım, o

İngiliz aksanı her seferinde beni tahrik ediyor.

Tanrıya şükür smokin pantolonum bol. Onu dans pistine götürüyorum, vücuduma çekiyorum ve dans etmeye başlıyoruz.

"Dans edebiliyorsunuz." Gözlerimi ondan ayıramadan gülümsüyorum.

"Sebastian," diye iç geçirir Emily. "Zengin olmamam, eğitimsiz, görgü kuralları bilmeyen bir pleb olduğum anlamına gelmez."

"Tamam, Penelope Featherington. Sakin ol. Sadece dansını beğendiğimi söylemek istedim."

Emily nefesini tutar. "*Bridgerton'ı* tanıyor musun?"

Onu döndürüp yakaladıktan sonra dans pistinde dönmeye başladık. "Burası New York. Aylardır her yerde bu haber vardı."

Emily sırıtıyor ve yanakları kızarıyor.

Penisim sertleşiyor.

"Orgazm olduğunda yanaklarının böyle kızardığını biliyor muydun?" diye alay ediyorum "Sebastian."

"Sebastian." Gözlerini kaçırır, ama bunun onu ne kadar mutlu ettiğini

görüyorum. "Amcığınla aynı pembe."

"Kes şunu." Yüzünü göğsüme gömer ve Khalid'in ne demek istediğini Khalid'in ne demek istediğini anlıyorum.

Bu kadına zarar veren biri olursa, onu öldürürüm.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

TERRI

Birkaç saat önce

Masamda oturmuş yazarken, yüzüme bir kağıt uzatılır. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda, Brandon ve Victor'un bana öfkeyle baktığını görürüm. Tasarımcı smokinleri giymişler ve galaya gitmek üzeredirler.

"Bunu açıklayabilir misin?" diye sordu

Brandon. Şaşkın ve şaşkın bir şekilde

solgunlaştım.

Sayfayı alıp baktığımda, düzinelerce sayfanın zımbalanmış olduğu bir e-posta olduğunu gördüm.

DOB imar başvurusu.

Bu ne?

Yani, ne olduğunu biliyorum, ama neden bana soruyorlar? Daha önce, başvurunun reddedildiğini duymuştum ve herkes kadar şaşırmıştım. Bu başvurular için çok emek harcadık ve ne yaptıklarını çok iyi bilen bir ekibimiz var.

Bu, herhangi bir sorun olmadan onaylanması gereken standart bir başvuru idi.

Benim görevim formu doldurup göndermek. Ben de öyle yaptım. Zamanında. Bunu dijital olarak takip edebiliriz.

"Şuna bak. Suçlu olduğu çok belli. Tanrım, Terri." Victor, ben belgeleri karıştırırken başını sallıyor.

"Neye bakıyorum?" diye soruyorum, kalbim çarpıyor.

Brandon ellerini beline koyar ve başını sallar. "Bu şirkete ne kadar zarara uğrattığını biliyor musun? Kahretsin. Bu, kovulmanı gerektirecek bir suç olabilir, hatta olmalı."

Ağzım açık kalır.

Ne?

Hayır, işimi kaybedemem. Annem. Onun sağlık

masrafları. Ben yanlış bir şey yapmadım.

"Anlamıyorum?" Sesim titriyor ve midem ağzıma geliyor.

Korku.

"Belgeyi değiştirdin. Bak." Victor kağıdı elimden kapıyor ve benim okuyamadığım bir satırı işaret ediyor. "Bu yüzden imar planı reddedildi."

Bu formları asla değiştirmiyorum.

Her geliştirme projemiz için bunları yaparım ve detaylara çok dikkat ederim, bu yüzden istenmese bile mutlaka gözden geçiririm.

Doğru olduğunu biliyorum.

Şok biraz geçince beynim çalışmaya başladı ve Victor'a gözlerimi kısarak baktım.

Bunu o mu yaptı?

Emily ve benim bugün bulduğumuz e-posta anlam kazanmaya başlar. Victor, Gordon Fanning'e Crown Plaza projesini bildiren bir e-posta göndermiş ve projenin o aşamasında kimsenin görmemesi gereken ayrıntıları ona vermiştir. Belirsizdi, ama yine de gizlilik ihlaliydi.

Onun e-postalarını incelemeseydim bunların hiçbirini bilemezdim.

Bu yüzden hiçbir şey söyleyemem.

"Ben yapmadım," diyorum, Brandon'a yalvarırcasına.

"Son sayfada senin bilgisayarın olduğu yazıyor," diye cevaplıyor. "Bu etkinliğe gitmemiz gerekiyor, ama yarın sabah erkenden buraya gelmeni istiyorum, böylece bunu İK ile görüşebiliriz."

Aman Tanrım.

"Ben..." Victor'a tiksinti ve nefretle bakıyorum.

"Sabah sekiz. Geç kalma," diyor ve yemin ederim ki dudaklarında küçük bir sırıtış var.

Başımı sallayarak, iki adamın dışarı çıkmasını izlerken koltuğuma yaslanıp kendimi bitkin hissediyorum. Gözyaşlarım akmak üzere, ama onları silip öfkemin yükselmesine izin veriyorum.

On dakika sonra, patladım.

Siktir et. Ailem beni kurban olarak yetiştirmedi; bunu yanlarına bırakmayacağım.

Bilgisayara geri dönüp kanıt aramaya başlıyorum. Bir buçuk saat sonra, avucumu masaya vuruyorum. "Buldum!"

Yazdır düğmesine basıp tüm belgeleri topladım ve şeffaf bir klasöre koydum. Yarınki toplantıya hazırım.

Bir dakika.

Aniden aklıma bir fikir gelir. Telefonumu çıkarır ve Emily'ye mesaj atarım.

Selam kızım, hala galada mısın?

Bu gece Amanda ve ekibe yardım ettiğini biliyorum, bu yüzden onların orada olup olmadığını bana söyleyebilir. Sabaha kadar beklemem gerektiğini biliyorum, ama Meksikalı kanım kaynıyor.

Victor bir hain ve işimi tehdit ediyor.

Annemin hayatını.

Olmaz. Onun bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

Bildiğim kadarıyla, bu gece bir şeyler çeviriyor. Bay Remington'ın bunu bilmesi gerekiyor.

Çantamı alıp aşağıya koşarak bir taksi çağırdım. Makyajımı düzeltip kıyafetimi kontrol ederken şoföre yol tarifini verdim. Siyah A kesim elbisem tam olarak resmi bir kıyafet sayılmazdı ama en azından kot pantolon ya da pijama giymemiştim.

Bay Remington öğrendiklerimi öğrenince, işim güvende olacaktır.
Emily beni destekleyebilir.

Şoföre yirmi dolarlık bir banknot atıyorum ve mekana vardığımızda arabadan iniyorum. "Teşekkürler!"

Telefonumu bir kez daha kontrol ediyorum, Emily hala cevap vermemiş.

İçeri girince onu bulacağım.

Şirket kimliğimi göstererek, güvenlikten
sonra kapıda durup etrafa bakınıyorum. Kalabalığın içine girmeye başladığımda Sebastian'ın başını görüyorum. Boyu uzun olduğu için kolayca fark ediliyor.

Yaklaştığımda, kollarını bir kadına dolamış. Ağzını öpmek için eğiliyor...

Ne oluyor lan?

YİRMİ ALTI.

EMILY

Yapmamalıyım. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama kendimi balodaki Sindirella gibi hissediyorum. Benim prensim sürekli somurtkan olabilir, ama bana baktığında güzel yeşil gözleri parlıyor ve yemin ederim ki bunların hiçbiri hayal değil.

Ama öyle.

Yarın evime, daireme geri döneceğim. Sebastian, Mason'ın asistanı olarak onunla görüşmem için ayarlamalar yaptı. O harika biri, bu yüzden onun için çalışmaktan hoşlanacağımdan eminim.

Ama haklıydım.

Sebastian bu geceden sonra beni hayatından

çıkarmak istiyor. Bu canımı yakıyor, ama bana hiç

yalan söylemedi.

Bu gece, duygularımı bir kenara bırakıp sadece anı yaşıyorum.

Tüm arkadaşları çok sevimli ve son derece yakışıklı. O kadar ki, bu yasadışı olmalı. Colt durumumuzdan eğleniyor ve Sebastian'ı kızdırmaktan zevk alıyor. İzlemesi eğlenceli.

Bir ara gülümsememi saklayamadım.

Bu yüzden popomdan çimdik yedim.

"Eve gittiğimizde bunun bedelini ödersin," diye fısıldadı Sebastian kulağıma. "Sözler, sözler."

"Sözler, sözler." Yüzümü ona doğru çevirirken sırıttım.

Aramızdaki sıcaklık, bunun son gecemiz olduğunu hatırlayana kadar ortaya çıkana kadar tırmandı ve gülümsemem kayboldu.

Dans etmek beni şaşırttı ve onun hayatındaki kadın olarak tüm dikkatini üzerimde hissetmek çok hoşuma gitti. Şu anda mutlu bir şekilde ölebilirim.

Şarkı çok çabuk bitti.

"Em..." Sebastian, dans pistinin kenarına geldiğimizde ellerini kalçama koydu.

Dönüp yüzümü ona doğru eğdim. Tanrım, o dünyadaki en güzel erkek. Halka açık bir yerde olduğumuzu unutarak, elimi yanağına uzattım ve parmaklarımla kısa sakallarını okşadım.

"Seni özleyeceğim" derken şampanyayı suçluyorum.

Hâlâ incinmiş durumdayım, ama ne anlamı var ki? Affetmek ve ona birlikte geçirdiğimiz zamanların keyifli olduğunu ve onu asla unutmayacağımı söylemek daha iyi.

Asla.

"Em." Parmakları daha sert bastırırken ondan sıcaklık yayılıyor. "Benimle kal. Biraz daha kal." Gözlerim

büyüdü.

Ne diyor bu? Benim kalmamı mı istiyor... onunla? Onun evinde?
Bu sahte ilişki mi? Hemen sonuca varmayacağım. Bu kötü olur.

Çok kötü olur.

"Nerede

kalacağım?"

"Benimle." Eli benim elimi kapattı ve avucumu öpmek için çevirdi.

Neredeyse mutluluktan eriyip gidecektim.

"Senin evinde mi?"

Yakışıklı gülümsemesi yüzüne yayılır ve eminim ki gezegen
bir an için dönmeyi bıraktığından eminim.

"Evet, Em, benim evimde. Benimle. Yatak odamda. Lanet olsun, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, sadece yarın gitmeni istemediğimi biliyorum."

Aynı.

Bu adamdan ayrılmak isteyeceğimden emin değilim ve sorun da burada yatıyor.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Birden fazla kadınla yatmam... evlenmekle de ilgilenmiyorum.

Gözlerimi kaçırıyorum, ama o yüzümü tutup dudaklarımı nazikçe öpüyor.

"Günü gününe bakalım. Bu gece seni eve götürüp, yavaşça sevişeceğiz, muhteşem vücudunun her santimini tadını çıkararak..."

"Ne oluyor, Emily?!"

Sebastian ve ben ayrılırız, Terri bana bağırırken dönüp dururuz.

Aman Tanrım.

Bir dakika, Sebastian sevişmek mi dedi?

Terri neden burada?

Neler oluyor?

Hayatımın en romantik anı benden çalındı ve tek yapabildiğim Terri ile Sebastian arasında başımı çevirmek.

Çevremizdeki birkaç kişi bize bakıyor.

"Bayan Garcia, burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor Sebastian, elini kalçamdan çekerek.

Biraz geç kaldın dostum.

Bize bir sürü kağıt sallayarak öfkeli bir şekilde bakıyor. "Bu bir tuzak mı?" Victor ile mi ilgili? Aklını mı kaçırdı ve işini riske mi atıyor?

"Terri, hey." Bir adım öne çıkıyorum ve o, elindeki klasörü sallayarak ve öfkeli gözleriyle beni durduruyor.

"Hey deme! Burada ne oluyor?" Beni ve Sebastian'ı işaret ediyor. "Bunun için beni suçluyorlar, ama ben yapmadım."

Protestocular
mı?

Kafam karıştı.

Sebastian küfür ediyor ve Khalid, Victor ve Mason'ın bize yaklaştığını görüyorum. "Neler oluyor?" Victor, Terri'nin yanında duruyor ve Terri onun sesini duyunca sıçrıyor.
sesini duyunca sıçrayarak.

Brandon da bize katılır.

"Terri," diye yalvarırcasına fısıldarım. "Bunu yarın yapalım."

"Sizi birlikte gördüm. Bu tuzağın bir parçası mısın?" Terri histerik bir şekilde soruyor. "O kocaman yüzükle gerçekte kimsin? Sahte mi, gerçek mi? Ne yani, Sebastian'la mı yatıyorsun?"

Kahretsin.

Yüzümden kan çekiliyor ve tek yapabildiğim donup kalmak, birinin bir şey söylemesini beklemek, yanlış bir şey yapmaktan korkarken Khalid tüm olanları izliyor.

Sebastian küfrediyor.

Etrafımız medyayla çevriliyken, bunu gizli tutmalıyız. Aksi takdirde hepimiz için felaket olur. Onu öpmek bir şey, nişanlandığımızı açıklamak başka bir şey.

"Ben, ah..." Bir adım öne çıkan Terri beni yine durdurur.

"Sessiz kalıp beni kovmana izin vermeyeceğim. Kanıtım var." Brandon'a dosyayı gösterir. "Belgeyi ben değiştirmedim. Başka biri yaptı."

"Açıklamak ister misin?" Khalid kollarını kavuşturarak

sorar. "Hangi belge?" Sebastian'ın sesi öfkeyle doludur.

Victor belgeleri ondan alır ve kolunu tutar. "Terri imar başvurusunu mahvetti. Yarın kovulacak."

Ne?

"Ben yapmadım. Emily, onlara anlat!" diye yalvarır ve herkes bana döner.

"Neler oluyor?" diye bağırır Sebastian.

"Ben, şey." Şeik'e bakıyorum, Sebastian'ın kirli çamaşırlarını çamaşırlarını onun önünde ortaya dökmek istemediğim için, sonra Victor'a ve tekrar Sebastian'a bakıyorum. "Onu durdurmalısın. Belgeleri al."

Bir an tereddüt etti, sonra Brandon'a başını salladı.

"Dalga mı geçiyorsun? Benim yerime siktiğin bu küçük sürtüğe mi inanıyorsun?"

Ah.

Brandon belgeleri alır ve çıkarır.

"Ona bir daha öyle de, lanet yumruğumla tanışırsın."

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp Terri'nin dikkatini çekmeye çalışıyorum. Bana bakmıyor.

"Onun söylediklerine kulak asma. O her şeyi mahvetti ve şimdi kendini kurtarmaya çalışıyor." Victor homurdanır ama bir adım geri çekilir ve Terri'nin kolunu bırakır.

Terri kollarını kendine doluyor ve yüzünü yere eğiyor.

Ona sarılmak için yaklaşıyorum ama Sebastian beni

durduruyor.

"Victor'un protestoları yöneten Gordon Fanning'e gönderdiği e-postayı gördüm," diyorum, Terri'nin onu da eklemiş olacağından emin olarak kağıtları işaret ediyorum.

"Burada ne oluyor?" Khalid bir adım yaklaşır.

"Hepsi burada," Terri klasörü işaret eder. "Aylardır her şeyi sabote ediyor. İmar başvurusu da dahil."

"Bu doğru mu?" Sebastian, Victor'a öfkeyle bakar.

"Doğru." Sebastian'a bakarak başımı sallarım. "Bugün Gordon'la konuştum ve bunu doğruladım."

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Affedersin. Ne yaptın lan

sen?" Sertliği beni şaşırtır.

"Ben... yardım edebilecek miyim diye bakmak istedim."

"Yalan söylemiş! Emily onun nişanlısı değil!" Victor söz alır. "Sana söylediği her şey yalan. Proje mahvoldu. DOB geliştirmeyi onaylamayacak. Asla hayata geçirilemeyecek."

"Nişanlısı mı?" Terri nefesini tutar.

Sebastian'a dönüyorum, öfkesi doruk noktasında, yüzü

kızarmış. Şeyh başını sallar ve uzaklaşır.

"Bunu düzeltebilirim..."

"Bunu düzeltemezsin! Bu işe karışma," diye bağırır Sebastian. "Onları buradan çıkarın."

Ne?

Dünyam paramparça olurken göğsümde bir hıçkırık yükselir.

Hayır

Mason bana uzanır ve bacaklarım titrer.

"Aslında, Emily'yi eve götür," diye bağırır Sebastian, parmağımdan mavi elması koparark. "Kendi evine."

Hayır!

Titreyerek ve yüzümden bir damla gözyaşı akarken, ayaklarımın altında yerin sallandığını hissediyorum.

"Hoşça kal Emily." Sebastian bana sırtını dönüyor. "Victor, benimle gel benimle gel!"

Mason beni balo salonundan dışarı çıkarır ve Terri'nin
Terri'nin "*Hepinizin canı cehenneme*, eve taksiyle gideceğim" dediğini duyduğumda *dünya* bulanıklaşıyor.

Ona bakmıyorum, sadece o giderken çirkin halıya bakıyorum. Söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Yalan söyledim.

Onun için yalan söyledim ve o beni tek kullanımlık eldivenler gibi attı. Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi.

Em, biraz daha benimle kal.

Birkaç dakika önce bana bakışını hatırlayınca bir hıçkırık kaçıyor. Açıkça görülen arzu ve duygu, aramızdaki kimyadan çok daha fazlasını anlatıyordu.

Bu gece seni eve götürmek ve her santimini tadını çıkararak yavaşça sevişmek istiyorum.

Sonunda, sözleri gördüklerim ve hissettiklerimle örtüşüyordu.

Sonra Terri geldi.

Öfkesi çok keskindi ve neden bana yöneldiğini anlamadım.

neden bana yöneldiğini anlamadım.

Neden?

Onu ihanet eden Victor.

Terri'nin ortaya çıkmasına kızgın olmasını bile anlayabilirdim. Sabaha kadar bekleyebilecekken, etkinliğin ortasında yaptı. Açıkça korkmuştu, ama bu her şeyi mahvetti.

Kendini ihanete uğramış hissediyor, bunu anlıyorum, ama gözlerimi kırpıştırırken, göğsüm ağrıyor ve beynim yapılan hasarın boyutunu kavrarken, ben de ona biraz kızgınım.

Hoşça kal Emily.

Mason beni bekleyen arabasına götürüyor, ben de kırmızı ipek elbisenin eteğini kaldırıp arabaya biniyorum. Görünüşe göre bu Sindirella, balkabağına dönüyor.

Mason kapıyı kapatıyor ve araba Sebastian'ın penthouse'una doğru yola çıkıyor. Birkaç dakika boyunca garip bir sessizlik hakim, ama umurumda bile değil.

"Ona zaman tanı. Kızgın ve utanmış durumda," diyor Mason, kolunu dizine dayayarak.

Ona hafifçe başımı sallıyorum.

"İçeri girmek için şifreyi bilmiyorum," diyorum bir dakika sonra.

Mason bana küstahça gülümser. "Ben hallederim. En iyi arkadaş ayrıcalıkları." "Oh." Uyuşmuş hissederek başımı sallarım.

BİR SAAT SONRA, Mason çantamı taşıyarak apartmanımın kapısının önünde duruyor — aşağıda kalmayı reddetmişti — ben de anahtarı kilide sokuyorum.

"İşte kartım. Seninle röportaj yapmak istiyorum. Bunun hayatını mahvetmesine izin verme," diyor ve ben neredeyse ona sarılacağım...

Yüzümü göğsüne gömüyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyor, kollarını bana doluyor.

"Ona söyleme. Üzgün olduğumu bilmesini istemiyorum." Onun güçlü kaslı göğsünü ve kollarını Sebastian'ınmış gibi hayal ederek burnumu çekiyorum. Sadece bir saniye için.

Çünkü onu bir daha asla hissedemeyeceğimi biliyorum.

Aramızdaki ilişki bitti ve zaten başından beri gerçek değildi.

"Bu bizim sırrımız. Ona eve dönerken arabada karaoke yaptığımızı söyleyeceğim," diyor.

Hüzünle gülümserim, sonra dikleşirim. "Teşekkürler, Mason."

"Haftaya geleceğine söz verir misin?" Beni küçük kız kardeşiymişim gibi kolumu okşadı ve ben de başımı salladım.

"Güzel."

Sonra kapıyı açar, çantamı içeri atar ve gitmeden önce bana son bir kez gülümser. Kapının kapanma sesi, olabilecek bir hayatın ardından gelen nokta gibidir.

Ve asla olmayacak.

Hoşça kal Sebastian.

Bu sözleri hiç söylemedim, ama söylemem gerekiyor.

Küçük, sessiz ve soğuk daireme bakarken, önümdeki boşluğu hissediyorum. Artık kim olduğumu veya nereye gittiğimi bilmiyorum.

New York'ta tek başıma, işsiz, geleceği belirsiz - bildiğim kadarıyla Mason sadece nazik davranıyordu - ve başarısız olmamı bekleyen bir babam var.

Ki başarısız oldum.

"Hoşça kal Sebastian," diye fısıldıyorum, gözyaşları yüzümden akarken.

Sadece dört gün boyunca nişan yüzüğünü taktığım çıplak parmağıma bakıyorum ve yine de boş ve hüzünlü hissediyorum.

Öfkeyle gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken, çantamı yatak odama taşıyorum ve aynaya bakıyorum.

Kırmızı Chanel couture elbise omuzlarımda duruyor, göğüslerimi sarıyor ve sonra kalçalarımın etrafında genişliyor. Bir film yıldızı gibi görünüyorum. Elbisenin yanında gelen küçük ipek çantanın içinde bir çift elmas küpe ve bir tenis bileziği vardı.

Giyinirken sürpriz oldu ve sevgilimden bir hediye gibi geldi. Aynada kendime bakarken, tanımadığım birini görüyorum.

Benim taklit ettiğim biri. Bu kadın, güçlü ve nüfuzlu Sebastian Remington ile evlenecek biri.

güçlü ve nüfuzlu Sebastian Remington ile evlenebilecek biriydi.

Ama hepsi bir aldatmacaydı.

Elbisemin fermuarını açıp yere düşmesine izin verdim. Sonra takılarımı çıkardım.

Pahalı iç çamaşırlarım ve toplanmış saçlarımla bile gerçekte kim olduğumu görebiliyorum.

Londralı Emily.

Kimse.

Yüzümden siyah damlalar akıyor. Kullanılıp atılmış bir kadın gibi görünüyorum.

Öyleyim.

Haftaya Mason ile röportaj yapacağıma söz verdim, ama o Sebastian'ın en iyi arkadaşı. Dakikalar geçtikçe kalbim daha da sıkışıyor, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Onu göreceğimi hayal edemiyorum. O tüm gücüyle adımlarını atarken, beni görmezden gelen masadaki kız olmak. Ya da bir gün, sevdiği bir kadınla kol kola yürümek. Onun dünyasından biri. Onun statüsünden biri.

Onun öfkesini hak etmedim ve bu, son bir gün içinde beni ikinci kez incitmesi, bana hiçbir şey ifade etmediğimi gösterme şekli.

Üçüncü kez olmayacak.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

Ne boktan bir durum!

"Eğer işin bittiyse, onu alayım," diyor Josh, Emily'nin ortadan kayboluşunu izlerken.

Dönüp ona karanlık bir bakış attım, sonra patladım. "Henüz bitirmedim. Sen işine bak!"

Kahretsin, bir SEAL'e böyle konuşmamalıydım.

O etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırır, ben de başımı sallarım. "Sakin ol Sebastian."

Josh'u tanıyorum. Elmasın korunmasından sorumlu özel güvenlik şirketi Black Hawke'ın sahibi. Serveti benimki kadar yüksek.

Bir nevi.

O çok zengin bir adam ve açıkça masasının arkasından çıkmayı seviyor. Son duyduğumda, artık gizli operasyonlar yapmıyordu, bu görev ekibinin diğer üyelerine devredilmişti.

Geçen hafta sonu yüzükle ortaya çıktığında yine de şaşırdım. "Kahretsin.

Özür dilerim." Yüzüğü ona veriyorum çünkü artık onunla ve tüm bu maskaralıktan bıktım.

"Özür dilemene gerek yok." Elması aldı ve sırtıma bir şaplak attı. "En azından bana gerek yok."

Gözlerine baktım ve hiç şüphe duymadan onun Emily'den bahsettiğini anladım. Etrafındaki herkesi kendine hayran bırakıyor ve Josh'un ona ısınmasına şaşırmadım. Evli bir adam olmasına rağmen.

"O bensiz daha iyi. Bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Başını sallar ve elmasa bakar, sonra onu havaya kaldırır. "Bunu geri alsam iyi olur. Kendine iyi bak, Sebastian. Yakında Los Angeles'a gelirsen uğra."

Başımı salladım, elini sıktım ve o gitti.

O yüzük hala onun parmağında olmalı.

Kendime gelip etrafıma bakındım.

Khalid, muhtemelen sarsılmış halde, maiyetiyle birlikte yakınlarda duruyor, ama benim Victor'la ilgilenmem gerekiyor. Bana haykıran içgüdülerimi asla görmezden gelmemeliydim, ama onun bunu yapacağına asla inanmadım.

Brandon ve Victor beni bekliyor.

"Beni izleyin." Onları da yanıma alarak odadan çıkıyorum ve bir yan oda buluyorum. Bunu hemen şimdi yapacağız.

Kapı kapanır ve Victor hemen savunmaya geçer. "O kıza benim sözlerimden daha çok mu inanacaksın? Bu şirketi kurmana ben yardım ettim!"

İşte bu, hak ettiğinden fazlasını hak ettiğine inanması.

"Bu şirketi kurmama yardım etmedin; ben kurduğumda benim için *çalıştın*. İşini yaptın ve buna göre ücretini aldın." Ellerimi belime koyuyorum.

"Ben bundan çok daha fazlasını yaptım, bunu sen de biliyorsun." Victor omzuma itiyor ama ben neredeyse hiç kıpırdamıyorum.

Ondan otuz kilo daha fazla kasım var.

"Tanrı aşkına, Victor." Brandon aramıza girer. "Avukatı olarak, hemen geri çekilmeni tavsiye ediyorum."

Victor ona buz gibi bir bakış attı.

"Elinden geleni yapsın, mahkemede görüşürüz. Günümü güzelleştir, pislik. O belgelerde benim gelişimimi sabote ettiğine dair kanıt varsa, hayatının geri kalanını ve bir sonraki hayatını bunun bedelini ödeyerek geçireceksin."

"Siktir git, Remington." Öfke

damarlarımdan akıyor.

Şeyh ayrılmadan önce onunla konuşmak için oraya geri dönmem gerekiyor. Bunun boşuna bir çaba olacağını biliyorum. Ona yalan söyledim ve artık bunu düzeltmenin bir yolu yok.

Ama bir özür hak ediyor.

"Hemen tüm erişimini kes." Brandon'a söylüyorum ve o da telefonunu çıkarıyor.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırıyor Victor.

"Bu şirketin sahibi olduğumun hangi kısmını anlamıyorsun? Şirket sabotajı ve şirket belgelerine müdahale edildiğine dair kanıtlarımız var. Bu iddiaları çürütmeden, sen askıya alınmışsın."

"Terri yalan söylüyordu." Parmağını kapıya doğru uzatır. "İşini mahvettiği için onu işinden kovmakla tehdit ettim."

Belki.

Ama ben bundan şüpheliyim.

Terri her zaman işine bağlı bir çalışan olmuştur, bu yüzden Emily e-postayı gördüğünü söylediğinde, ki ben henüz ayrıntılı olarak okumadım, ona inandım.

On yıldan fazla süredir senin için çalışan adam yerine, bir haftadır yattığın kıza mı inanıyorsun?

Evet, görünüşe göre öyle.

"Güvenlik kartını ve telefonunu ver, yoksa yetkilileri çağırıp yardım isteyeceğim."

Brandon telefon görüşmesini bitirir ve elini uzatarak öfkeli görünen Victor'dan eşyaları alır.

"Eve git. Ayıl. Hayatındaki seçimlerini düşün. Khalid ile konuşmam gerek."

"Bunda bol şanslar." Victor tıslar. Kapıda

dönüp, sözlerimi seçerim.

"Bütün bunlar, hak ettiğinden fazlasını hak ettiğini düşündüğün için. Her şeyi mahvettin." Başımı sallıyorum. "Tüm kariyerini mahvettin."

Çünkü bundan sonra saygın bir şirket onu asla işe almayacaktır. Haberler yayılır.

"Tek istediğim daha fazla hisseydi. Sana milyarlar

kazandırdım." Brandon'la bakıştık.

"Hayır, Victor. Milyarları ben kazandım. Bu şirketi ben kurdum, stratejiyi ben belirledim ve doğru çalışanları ben işe aldım. Sen sana verilen işi yaptın. Arada fark var. Ben risk aldım, her şeyi kaybedecek miyim diye gecelerce uykusuz kaldım. Sabaha kadar oturup stratejiler geliştirdim, ortaklarla görüştüm ve her gün başarıya ulaşmak için çalıştım."

Gözlerini kaçırır.

Anlamıyor.

Çoğu insan anlamaz.

Bu yüzden çoğu insan iş kurmaz, ya da kurarsa da çoğu Başarısızlık.

"Para ödünç aldım, para istedim, adımı ve itibarımı ortaya koydum ve başarısızlıkları aştım. Sen kalktın, ofise gittin ve sonra saat beşte çıktın. Biz aynı değiliz."

Bana hırıldıyor.

"Kimse sana bir şey borçlu değil." Brandon kartı ve telefonu cebine koyar. "Ama sana bedavaya bir tavsiye vereyim. Kendine iyi bir avukat bul. İhtiyacın olacak."

Bunun üzerine Brandon ve ben odadan çıkıyoruz. Kendimi ihanete uğramış hissediyorum.

En yüksek maaşı ödeyemediğimde, sadakatlerinin ödüllendirilmesini ve takdir edilmesini sağlamak için tüm orijinal çalışanlarıma hisse verdim. Bu yolculuğa birlikte çıktık ve evet, elbette hepsi katkıda bulundu, ama aynı şey herhangi bir işveren için çalışan her çalışan için de geçerli.

Bu onlara mülkiyet hakkı vermez. Yasa bu konuda çok açıktır.

Daha fazlasını istiyorsa, kendi şirketini kurabilirdi. Hikayenin sonu bu.

Salona geri döndüğümüzde, Colt ve Zander bizi bekliyorlar. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor Colt.

"Evet," boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Onu kovmak zorunda kalacağım." İki arkadaşım başlarını sallıyor.

"Yarın süreci başlatacağım." Brandon iç çeker. "Zavallı Terri. Onun işini tehlikeye attım. Ona iyi bakılmasını sağlayacağım." Ona teşekkür ederim, güvenebileceğim ekip arkadaşlarım olduğu için minnettarım.

"Hey, Amanda'yı kontrol et," Brandon balo salonuna doğru ilerlerken sesleniyorum. Dışarıdan çok sakin görünecek ama içten içe beni öldürmeyi planlayacak.

Elini sallayarak onaylar.

"Drew gitmek zorunda kaldı. İş meselesi," diyor Zander. "Neye ihtiyacın var?"

Arkadaşlarım bana destek olurken omuzlarım gevşiyor. Khalid'i bulmam lazım. Dışarı çıkıp derin bir nefes almak ve Emily'yi kaybettiğimi sindirmek istiyorum.

Hayır, ona gitmesini sen söyledin.

"Mason'ı ara ve eve sağ salim ulaşıp ulaşmadığını öğren," derim, kimi kastettiğimi açıklamama gerek yok.

"Tamam." Zander telefonunu çıkarır ve birkaç adım uzaklaşırken Colt beni inceler.

"Yapma," diye uyarıyorum onu.

"Onun parmağından lanet yüzüğü kopardın, Seb."

"Bana öyle deme." diye bağırıyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum, ama eli omzuma konuyor, beni durduruyor ve gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

O, bunu yapmasına izin vereceğim birkaç kişiden

biri. "Colt," diye uyarıyorum.

"Şu anda birçok insana kızgınsın, kendine de dahil.
Emily bunu hak etmedi."

Lanet olsun.

Şu anda bununla başa çıkamam.

"Benim iznim olmadan protestocularla konuştu. O pervasız ve Victor'u öğrendiği anda bana söylemeliydi. Gitmeliyim."

Balo salonuna geri dönerken Colt da peşimden

geliyor. "O sadece senin çalışanın değil."

Siktir et onu.

Siktir et

Emily'yi.

Siktir et

Victor'u.

Bu durum tam anlamıyla yüzüme patladı. Colt haklı, ben kızgınım.
kendimle. Bu, Emily'nin protestocularla konuşmaması gerektiği gerçeğini değiştirmez. Tanrı bilir Gordon Fanning'e ne söyledi. Her şeyi düzeltebileceği şeklindeki naif yorumu, bu kadar öfkeli olmasaydım gülünç gelirdi.

Bunun hukuki sonuçlarının ne olabileceğini ancak Tanrı bilir.

Yirmili yaşlarındaki biriyle sahte bir nişan yaparken ne düşünüyordum? Bunun bana ne kadara mal olduğunu bilmiyor.

Milyarlarca.

Bunu düzeltmek için bir mucize gerekir.

Piyasanın güvenini kaybetmemiz hisse fiyatımızı etkileyecek ve yatırımcılar diğer projelerden uzak duracak.

En son güzel nişanlımla kol kola girdiğim odada büyük adımlarla yürürken, kalbimde yakıcı bir boşluk hissediyorum.

Emily'ye onu eve götürüp sevişmek istediğimi söyledim. Hayatımda hiç bu kelimeleri kullanmamıştım.

*"New York Times'*tan Reema." Bir kadın, elinde telefonunu gevşekçe tutarak önüme çıkar. Ses kayıt cihazı olarak da bilinir. "Bay Remington, bu gece olanları bizimle paylaşır mısınız?"

"Hayır." Yürümeye devam ettim ve Amanda ile PR müdürü Ruth'u aradım.

Sanki evren sonunda benim tarafımda gibi, Ruth ortaya çıktı.

"Merhaba Reema, Remington Obsidian bu gece bir açıklama yapmayacak. Sadece bazı iç tartışmalar iş etkinliğine taştı."

Ruth'a başımı sallayıp, el sıkışarak etrafındakilere veda eden iki adama doğru yürümeye devam ettim.

Khalid ve Rashid Al-Mansour.

Şeyh bana dönünce yüzünde hayal kırıklığı belirir.

"Beni dışarı çıkar," diyor, bana doğru büyük adımlarla yaklaşırken, ben de başımı sallayıp onun hızına ayak uyduruyorum, Rashid ise arkamızdan geliyor. "İki erkek arasındaki kutsal bir güveni bozdun. İki iş adamı arasındaki."

Haklı.

Ancak, bu ülkedeki en başarılı adamlardan biri olmak için yalan söylemedim.

"Bu projeden para kazanılabilir, Khalid. Hatalıydım. Yalan söylememeliydim. Kızınla benim aramda hiçbir şey olmadığını sana garanti etmek istedim."

Beyaz limuzini yanaşır ve konuşmamızı bitirmek için yürümeyi bırakırız.

"Emily'yi kullandın."

O da isteksiz değildi.

"Bir anlaşmamız vardı." Sonra ekliyorum, "Seni aldatmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Ya da kimseyi."

Beyaz başlığını düzelterek, kardeşinin bekleyen araca doğru yürüdüğünü izler.

Yaklaşık otuz saniyem var.

"Burada asıl sorun, evimde bu projeyi başından beri sabote eden bir hainin olması," diyorum, hala bu gecenin olaylarını kafamda oturtmaya çalışarak. "Victor kovulacak ve ben imar ve protestocular sorununu çözeceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım."

Khalid ellerini cebine sokar. "Bunu

duyduğuma çok sevindim. Sonunda." Ne?

"Onun güvenilmez olduğunu haftalar önce biliyordum. Kızıma para verip... akşam yemeğinde sana sürpriz yapmasını sağladı."

Kaşlarım havaya

kalkıyor. "Ne?"

"Sen bir varsayımda bulundun, Sebastian. Sana veya ekibine güvenebileceğimden emin olmadığım için projeden çekildim. Umut var mı diye görmek için Amerika'ya geldim. Haklısın, para kazanılabilir."

Hay sıçayım.

"Bunu nasıl düzelteceğiz?"

"Bu, asıl sorunu değiştirmez. Ülkemdeki iş arkadaşlarım hâlâ kızıma asıldığını düşünüyor. Bayan Harper ile nişanlanman, diyelim ki, bu endişeyi ortadan kaldırdı."

Tanrım.

Bu artık benim elimde değil. Emily bu oyunu sürdürmeyi asla kabul etmezdi.

.

“Ancak, ben buna memnuniyetle razı olsam da, şimdi kardeşim ve diğerleri Victor'u duydular. Emily'nin senin nişanlın olmadığını biliyorlar. Bu ve

imar gecikmesi çok pahalıya mal olacak."

Beynim bir çözüm bulmak için hızla çalışıyor.

“Bu maliyeti şahsen üstleneceğim. Bu benim hatamdı. Onun bir sorun olduğunu daha önce fark etmeliydim.”

Sorumluluğu tamamen üstleniyorum. Neredeyse bir yıldır onunla gergin bir ilişkim var. Bu tür şeyleri önceden görmek benim işim. Bu bize küçük bir servete mal olacak, ama itibarımıza etkisi çok daha büyük olacak.

Eğer bunu tersine çevirebilirsem...

"Bu büyük bir mali yük." Kafasını soru işaretiyle eğiyor. "Karşılığında bir şey yok."

Bu işin çökmesine izin verip tüm itibarımı ve şirketimi kaybetmek kadar büyük değil.

"Söz veriyorum." Ellerimi cebime sokup uzun bir nefes verdim. "Geri dönmek için neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Beni uzun bir süre inceler, sonra dudaklarına sinsi bir gülümseme yayılır. Onu izledikçe bu his daha da büyüyor ve kaşlarımı çatmamı engelleyemiyorum. "Nişanınızı duyurun."

"Ne?" diye haykırıyorum. "Khalid, orada olanları duydun, değil mi? İlişkimiz gerçek değildi. Emily..." "Sana aşık."

Gözlerimi kırpıyorum.

Öyle mi? Olabilir. Kahretsin, ben de beklemediğim duygular besliyor olabilirim, ama bunların hepsi önemsiz.

Evlenmeyeceğim.

Evet, bu gece ona daha uzun kalmasını istediğimi söyledim, ama bunun gerçek bir evliliğe yol açmasını hiç istememiştim.

İki insan arasında yeterince acı gördüm. Jack lanet olasıca öldürüldü. Catherine neredeyse iki yıl boyunca yıkılmış bir haldeydi. Ve bunlar sadece bana yakın iki insanın örneği.

Emily ile olan ilişkim yalanlar, aldatma ve dramlarla dolu. Onunla evlenemem.

Ama onu istiyorsun. Onu kızdırdığın, güldürdüğün ve sonra onu sikine indirdiğin aptal kart oyunlarını istiyorsun.

Yüzümde ipeksi buklelerle uyanmak, sonra vücudunda aşağı kayarak onu uyandırmak için yalamak istiyorsun.

"Şu anda benden hoşlandığını çok şüpheliyim ve beni sevmediğini neredeyse garanti edebilirim," diyorum, bu öncülü reddetmek yerine.

Khalid gülüyor. Kafasını geriye atıp kahkahalarla gülüyor, sonra anlamadığım Arapça kelimeler söylüyor.

Muhtemelen bu iyi bir şeydir.

"İki hafta, Sebastian. Bu meseleleri hallet ve iki hafta sonra bana geri dön. O zaman sana parayı havale ederim." Gülümsemesi kaybolur. "Son şansın. Kazanılacak iyi para var ve sen bu bölgedeki en iyi geliştiricilerden birisin."

Ama?

"Ama itibarımız her şey demek ve ben aptal gibi görünmemeliyim. O yüzüğü parmağına geri tak ve imar ve protestocular meselesini hallet."

Limuzine doğru yürüdü.

Kahretsin.

Yapamam.

Evlenemem.

O zaten asla kabul etmezdi, ama ailelerimize yalan söyleyemeyiz.

Sen onun kalmasını

istemiştin. Kapa çeneni,

beyin.

Khalid arabaya eğilirken, "Sebastian, nişanlının yeşil planlarını ona sorsan iyi olur" diye seslenir.

Gülümseyerek ortadan kaybolur ve kapı kapanır.

Onun yeşil neyi?

Limuzin uzaklaşıyor ve ben kaldırımda durmuş, geleceğimin çöküşünü izliyorum.

Onun taleplerini karşılayamam.

Uzun bir nefes alıp, onun iyi olup olmadığını merak ediyorum. Ona gitme ihtiyacı beni zorluyor. Kızgınım ama yine de onun acı çekmediğini bilmem gerekiyor.

Acı çekiyor.

Bunu biliyorum.

İçimden küfrediyorum ve içeri girmeye hazırlanırken Zander ve Colt yanıma geliyor. Zander bir bakışta telefonu kaldırıyor. "Evde. Mason araba karaokesi hakkında bir şeyler söyledi."

Kaşlarımı çattım.

"Emily'ye bakacağımızdan emin ol. Sen geri kalan işleri halletmeye odaklan," diye ekledi Zander.

Gözlerim kaldırıma düşer.

Git buradan, Sebastian.

Emily'yi bırak ki hayatına devam edebilsin. Başka seçenekler de var. Bunu büyük bir masrafla kişisel olarak finanse edebilirim.

Evlenemem.

"Tamam."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

EMILY

"Aman Tanrım!" Lexi, biz dönüp dururken zıplayarak bağırıyor. "New York'tayım."

Kıkırdayarak gülerim.

"O hissi hatırlıyorum. O kadar..." Konuşmayı kesiyorum ve tanıdık bir hüzün beni kaplıyor.

New York'a geldiğimde Sebastian'la birlikteydim.

Sebastian.

Sebastian.

Sebastian.

O her yerde. Haberlerde. Rüyalarımda. Dişlerimi fırçalarken ve arkamda gömleksiz duruşunu özlediğimde zihnimde. Onu özleyip gizlice ağladığımda yatağımda, sanki kendime bile itiraf ediyormuşçasına, gözyaşlarımın bir başarısızlık olduğunu kabul ediyormuşçasına.

Kahvemi yaparken ve o berbat yeşil smoothieleri özlerken kahvaltıda bile benimle birlikte.

Ya da sokaklarda yürüyüşe çıktığımda, şu anda asistanının kim olduğunu merak ettiğimde... ya da biriyle çıkıp çıkmadığını merak ettiğimde.

Ya da yeni biriyle yatıyor mu diye merak ettiğimde.

"Hadi." Onun valizini alıp havaalanında yürümeye başlıyorum. "Eve dönüp hızlıca öğle yemeği yemeliyiz çünkü iş görüşmem var."

"Sebastian'ın arkadaşı için çalışmanın iyi bir fikir olduğuna emin

misin?" Hayır.

Lexi her şeyi bilir. Julie'ye sözleşmemi bitirmek için ofise gelmeme gerek olmadığını teyit ettikten sonra ertesi sabah onu aradım. Sebastian ona ne söyledi bilmiyorum, ama Terri dahil en az altı Remington çalışanı olduğu için, ne olduğunu tam olarak bildiğini tahmin ediyorum.

"Bu sadece bir amaç için bir araç. Üç aylık kiramı ödedim, o yüzden New York'ta geçirdiğim zamanın tadını çıkarabilirim." Omuz silkiyorum. "O zaman eve geleceğim."

"Baban biliyor mu?" diye sordu.

Galadan bu yana bir haftadan fazla zaman geçti ve etkinlikte yaşanan çatışmanın bazı görüntüleri internete düşmüş olsa da, hiçbir medya kuruluşu tam olarak ne olduğunu öğrenemedi.

Neyse ki.

"Hayır. Victor'un bir şey sızdırmamış olmasına şaşırdım." Kafamı sallıyorum. "O adam tam bir baş belası."

"Öyle görünüyor. Muhtemelen onu

susturmuşlardır." İyi.

Her şeyi mahvetti.

Bir taksi çağırıyorum ve kısa süre sonra JFK Uluslararası Havalimanı'ndan Manhattan'daki küçük daireme doğru yola çıkıyoruz.

"İnternetteki gibi görünüyor. Vay canına, Özgürlük Anıtı'na bak. Buradan bakınca çok küçük görünüyor." Lexi gülüyor ve ben de onun coşkusundan keyif alıyorum.

Bu, moralimi biraz düzeltir.

Geldiğimden beri pek turistik şeyler yapmadım. Anlaşmamız gereği kirayı Sebastian ödüyor olsa da, paraya dikkat ediyorum.

Aslında, moralim bozuktu.

Sebastian'a aşık oldum.

Bu benim hakkımda ne diyor, bilmiyorum. Onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmek hoşuma gidiyor, ama bir haftadır Sebastian'dan haber almadım, bu yüzden ya sarhoştu ya da sadece benimle yatmaya devam etmek istedi.

Evet, karamsar davranıyorum.

"Yarınki doğum günün için heyecanlı mısın?"

"Evet," diye yalan söylüyorum. Arabadan inerken, kollarımı dramatik bir şekilde havaya kaldırıyorum. "New York'tayız Lexi. Büyük Elma. Dünya bizim ayaklarımızın altında."

Lexi şoförden valizini alır ve ona ödeme yapar.

"Sen kocaman bir yalancısın. Ama bu bir başlangıç." Kolunu omuzlarıma doladı. "Hadi. Seni iş görüşmesine götürelim."

"Gelmen gerekmez. Bir saat sürer."

Muhtemelen işi alamayacağım. Mason bunu Sebastian'a iyilik olarak yapıyor.

Hepimiz bunun garip olacağını biliyoruz.

"Dostum. Seni tek başına göndermeyeceğim. Ayrıca, bu yakışıklı erkeklerden birini şahsen görmek istiyorum." Lexi, asansörün düğmesine basarken sırıtarak gülümsedi.

"Kim bilir? Belki Amerika'da biraz daha kalırım. Kendime zengin bir milyarder bulurum."

"Benim yok," diye mırıldanırım.

Tanrım, onu çok özlüyorum. Beni hiç

düşündü mü acaba?

Penthouse'unda bıraktığım en sevdiğim altın saç bandını bulmuş mu? Eminim çöpe atmıştır. Sadece aptal bir saç tokası, ama ona takıntılı hale geldim. Neredeyse onu arayıp, sanki velayet konusuymuş gibi geri almayı ayarlamak üzereydim.

"Şaka yapıyorum. Bir milyarder beni karşılayamaz." Lexi alay ediyor. "Ama kalmayı düşünüyorum."

Gözlerimi kırpıyorum. "Gerçekten mi?"

"Gelene kadar sana söylemek için bekledim. İşimi bıraktım."

"Ne? Dört yıldır oradaydın! İşini sevdiğini sanıyordum." "Aynen öyle. Dört

uzun yıl. Bana ilham verdin, Em. Taşınmak dünyayı keşfetmek ve bu maceraya atılmak. Hayat yaşamak içindir, sıkıcı aynı şeyi tekrar tekrar yapmak için değil." "Londra sıkıcı değil."

Kaşlarımı çattım.

Burası ıssız bir yerin ortasındaki küçük bir kasaba değil. Londra çok güzel.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Burası benim evim. Birleşik Krallık'tan hiç ayrılmadım." Kapıdan içeri girip çantalarımızı bırakıyoruz. "Doğum günü kutlamalarından sonra iş arayacağım. Biraz daha kalmamın sakıncası var mı?"

Kendimi onun kollarına atıyorum ve neredeyse ağlıyorum.

"Hayır, tabii ki hayır! Burada çok üzgün ve yalnızdım. Lütfen kal."

Birkaç damla gözyaşı akar ve burnumu çekerim.

Lexi beni sıkıca kucaklar.

"Onu unut, Em. Bir gün harika biriyle tanışacaksın ve o zaman son birkaç haftayı, bir zamanlar yaşadığın çılgın bir macera gibi hatırlayacaksın."

Lexi haklı.

Onu bırakıyorum. "Evet. Sanırım. Bir gün."

Sebastian'ı unutmam ve hayatıma devam etmem gerekiyor. Doğum günüm bunun için iyi bir fırsat.

İleriye ve yukarıya.

Bir yalan daha.

İKİ SAAT SONRA, Obsidian Nexus Technologies'in lobisinde bekliyoruz.

"Neden tüm şirketlerinin adı Obsidian?" diye soruyor Lexi. "Bilmiyorum."

Omuz silkiyorum.

Kanepelere doğru yöneliriz ve Lexi oturur, bir dergi alır. "Emily," Mason'ın adımı seslendiğini duyar ve dönerim.

Onun yakışıklı, küstah yüzünü görünce dudaklarıma bir gülümseme yayılır. Lacivert takım elbise, siyah ayakkabılar ve kafasında bir çift güneş gözlüğüyle, tam bir New York milyarderi gibi görünüyor.

"Selam!"

Yanağıma bir öpücük kondurur, sonra elimi sıkmakla ilgili bir şaka yapar. "Benim için çalışacaksan, profesyonel davranmalıyız."

"Merhaba." Lexi ayağa kalkar ve elini uzatır. "Lexi Grant."

Mason'ın yüzü, gözleri yavaşça Lexi'nin vücudunu süzerken kararır. Ona siyah elbise giymemesini söylemiştim. Gün ortasında giymek için çok seksi. New York'ta bile. Sonuçta burası profesyonel bir kuruluş.

"Mason Kingsley." Elini sıkıyor.

Vay canına.

Şu anda kıvılcımlar hayal mi ediyorum?

"Lexi, yarınki doğum günüm için Londra'dan geldi. Umarım benimle gelmesine aldırmazsınız. Uçaktan yeni indi."

"O yokken dairesinde yaramazlık yapmayacağıma güvenmiyor." Lexi şakacı bir şekilde göz kırptı.

"Yaramazlık yapmak sık sık yaptığınız bir şey mi, Bayan Grant?" Mason sert bir sesle sorar ve tanrım, burada olmamam gerektiğini hissediyorum.

Bir an tereddüt eder ve neredeyse ona beşlik çakacağım. Lexi'yi sinirlendirmek çok zordur.

"Her gün." O sırıtıyor.

İkisi birbirlerine bakarken, gözlerim aralarında gidip geliyor ve benim burada olduğumu unuttuklarını merak ediyorum. Boğazımı temizlemek üzereyim ki Mason'ın dudaklarının köşeleri seğirir ve sonunda, *sonunda*, gözleri bana döner.

"Yarın doğum günün kutlu olsun, Emily. Hadi yukarı çıkalım, bayanlar." Gülümser.

Onu lobiden geçerek takip ediyoruz ve o bize sırtını döndüğünde, Lexi'ye evrensel *"omfg"* ifadesini yapıyorum. Gülümsemesi bir milyon wattlık ampul kadar parlak, sonra hemen onun düzgün kıçını incelemeye geri dönüyor.

Hay aksi.

Lexi, Mason'la yatamaz, özellikle de o benim yeni patronum olacaksa.

Herkes herkesle yatmayı bırakmalı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

SEBASTIAN

E-postayı gönder düğmesine bastıktan sonra, yönetici koltuğuma yaslanıp Manhattan silüetine bakıyorum. Aklım hemen Emily'ye gidiyor.

Bugün Mason'la buluştu ve umursamıyormuş gibi davranmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Emily sana aşık.

Lanet olası şeyh, beynimi yıkadı.

Saçmalık, yalan ortaya çıkmadan önce onun gitmesini istemiyordun.

Geçen hafta pek uyumadığım için gözlerim kızarmış ve almam gereken bazı kararlar var. Şeyhin verdiği süre dolmadan önce üç günüm kaldı.

Rakamları hesapladım ve bu çok büyük engeli aşabileceğime inanıyorum. Bağlantılarımızı kullandık ve imar başvurusu onaylandı.

Bu, Khalid'i geri kazanmak için yeterli olabilir. Ya da

ben şahsen finanse ederim.

Bu ideal bir çözüm değil.

Diğer alternatif ise Emily'ye evlenme teklif

etmek. Kafamı sallıyorum.

Bu fikir delilik. Evet, onu özlüyorum. Evet, onun nasıl hissettiğini ve yeterli parası olup olmadığını

deliye dönüyorum. Josh'un peşinde olması hoşuma gidiyordu, nereye giderse gitsin güvende olduğunu biliyordum.

Şimdi?

Şimdi New York'ta bir yerlerde, korumasız ve... kollarımda değil.

Yatağımda değil.

Bundan hiç hoşlanmıyorum.

Sandalyeyi geri çekip ayağa kalktım, huzursuzdum. Pencereye doğru yürüdüm, şehre baktım.

Neredesin Emily?

Ya onunla evlenseydim? Tanrım, onu bir aydan az bir süredir tanıyorum. Onunla lanet bir uçakta tanıştım ve... sonra ne olduğunu biliyoruz. Çocuklarımıza anlatacağımız bir hikaye değil.

Ya da aileme.

Kesinlikle onun lanet babasına da.

Onun eve dönmesini istiyorum. Penthouse'umun her köşesi onun kokusuyla dolu. Yastığı hariç. Onu yıkamak zorunda kaldım ve bu beni mantıksız bir şekilde öfkelendirdi.

Geçen hafta onun bıraktığı bir saç tokası buldum ve bu sabah fark ettim ki, her gece onu yatak başucunda bir tür rahatlatıcı oyuncak ayı gibi yanımda tutuyormuşum.

Neyim var benim?

Evet, ona deli gibi aşık olabilirim ve öyleydim.

Değil.

Lanet

Lanet.

Plan.

Elimi saçımın önünden geçirip çekiştirdim. Sonra telefonum çaldı. Aceleyle masamın etrafından dolaştım ve Mason'ın adını görünce cevapladım. Otururken yüzü belirdi.

"Yeni bir görünüm mü?" Diye sırıttı.

"Ne?" Köşedeki küçük görüntüsüne bakıp saçımı düzeltirim. "Araman için beklerken saçımı yoluyordum. Seni özledim."

"Sen bir pisliksin." Mason burun kıvırır.

Gülümsememi bastırırım. "Nasıl gitti?"

"İlginçti," Mason yavaşça cevaplar.

Gözlerimi kısarak, "Ne demek ilginç?" diye sordum.

Ne yanlış gitmiş olabilir ki?

Bu bir iş görüşmesiydi. Onun tuhaf veya ilginç bir şey yaptığını hayal edemiyorum. *ilginç bir şey yaptığını hayal edemiyorum.*

"Emily kaliteli bir kişisel asistan. İlginç ne demek? Ona işi ver." Sesimin savunmacı tonunu duyabiliyorum, ama umurumda da değil.

"Sakin ol, Romeo." Mason gülüyor. "Mülakatı çok iyi geçti." Onun alaycı sözlerini görmezden gelerek rahatlıyorum.

"Ama bir sorunumuz var. Hemen işe başlayacak birine ihtiyacım var ve Emily bizim yazılım sistemimizi bilmiyor..."

"Öğrenebilir. Akıllı bir kız." Tanrım, sesimin ne kadar ısrarcı olduğunu ben bile duyabiliyorum.

"Sebastian. Hemen işe başlayacak birine ihtiyacım var. Emily'nin bu işe uygun olacağını düşünerek bir hafta daha bekledim. Benim hatam, özgeçmişindeki boşluğu gözden kaçırdım." Mason başını sallar. "Onu eğitecek kimse yok, zamanımız da yok."

Kahretsin.

Onun babasıyla yüzleşmek için uçağa binmesine izin vermeyeceğim. Onun sözleri aklımdan çıkmıyor. Birdenbire, onun bu yüzden protestocuyla konuşmaya gittiğini merak ediyorum.

Yardım edebilirim...

Tanrım, bana kendini kanıtlamaya mı çalışıyordu? Değer katabileceğini mi göstermek istiyordu? Kariyerim boyunca o kadar çok insan işe aldım ki, bunu gözden kaçırdığıma inanamıyorum.

Tabii ki, kanıtlamaya çalışıyordu.

Aksi takdirde, asla sınırı aşmazdı. Ofisteki davranışları her zaman profesyonel ve saygılıydı, benimle sahte bir ilişki içindeyken bile —ve bunu takdir etmek zorundayım.

Onu çok zor bir duruma soktum.

Ona uygunsuz şeyler yapmasını isteyen bendim. Birden fazla kez, onu bir dolaba ya da kişisel banyoma sürükleyip eğip sikmeyi hayal ettim.

Dürüst olacağım, hala keşke yapsaydım diyorum.

Eğer kuyruğunu kıstırıp Londra'ya dönerse babasının ona kötü davranacağından endişeleniyorum, ama aynı zamanda bunun

bu olasılıktan da sorumlu hissediyorum.

Onu, 30 bin fit yükseklikte benim sikimi ağzına almaya teşvik eden bendim. Ondan benim nişanlım gibi davranmasını isteyen bendim. Projeyi sabote eden ve yalanımızı ortaya çıkaran benim çalışanımdı.

Ben. O

değil.

Emily sadece bir yan hasardı. Kendi içimdeki şeytanlarla savaşmasaydım, şimdiye kadar onu arardım. Onu ne kadar özlediğimi söylerdim. Onu kollarımda tutup boynuna gömülmek, kokusunu içime çekmek istediğimi söylerdim.

Onu yatağıma geri istiyorum.

Emily'nin İngiltere'ye geri döneceği düşüncesi kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Neyse ki jetim New York'ta, bu yüzden onun peşinden uçabilirim.

Yine de onunla evlenmek istemediğini düşünüyorsun.

"Ona söyledin mi?" diye soruyorum, Mason'la görüşmeyi bitirip hemen onu aramak için sabırsızlanıyorum. Cevap verecek mi? İyi mi?

Tanrım, eve dönmek zorunda kalabileceğini bilmek onu kesinlikle mahvetmiş ve mutsuz etmiştir.

Ona başka bir şey bulacağım.

Benim şirketim bir seçenek değil. Galadan sonra ofis dedikodularla doldu. Amanda ve Julie geçen hafta ofisimde durup bana güçlü görüşlerini söylediler.

Onları dinledim ve hak verdim.

Bu çok aptalca bir fikirdi.

"Evet. O buradayken bunu konuştuk. Kızınız benim sorunumu anında çözdü."

Elbette çözdü.

Benim kızım.

Khalid'i dinleseydim Emily benim karım olabilirdi. Diyelim ki bunu yaptım, ki bu pek olası değil ve yapacağımı söylemiyorum, ama onu incittim ve şehirde yalnız bıraktım. Beni sevmesi imkansız.

Ya da beni affedemez.

Ama yapabilir mi?

Kendine güvenen bir pislik olmaktan ve onu elde edebileceğimi varsaymaktan bıktım. Beni reddetmeli. Onu hak etmiyorum.

"Öyle mi?" diye soruyorum, her şeyi kendi kendime düşünmek için görüşmeyi bitirmeye hazır olarak.

"Arkadaşı Lexi Londra'dan geldi ve meğer dört yıldır aynı yazılımla çalışıyormuş. Onu bilgisayarımın başına oturttum ve işi halletti."

Siktir.

Bu, Emily'nin işi alma şansı olmadığı anlamına geliyor. Ancak, arkadaşı New York'ta kalıyorsa, o da ayrılmayabilir.

Bir şirket satın alıp onu gizlice işe alırım. Ya da

hesabına anonim olarak para yatırırım. Tanrım.

Sandy, Jack'in kalbini böyle mi kazandı? Kahretsin, artık neye güveneceğimi bilmiyorum. Kendime bile. Ben ilişkiler için yaratılmamışım.

Mason konuşmaya devam ediyor, sonraki sözleriyle dikkatimi dağıtıyor.

"Lexi'yi işe aldım, pazartesi başlıyor, ama lanet olsun Sebastian, bugün giydiği gibi giyinerek gelirse, *Tanrım*." Elini yüzüne sürüyor. "Yaptıklarımdan sorumlu olmayacağım. O yürüyen bir orgazm."

İnlememi bastırıyorum.

"Benden sana tavsiye, sikini Tom Ford pantolonunun içinde tut. Ya da en azından nişanlanma."

Bir an dehşete kapılır, sonra başını geriye atar.

"İnan bana, Lexi evleneceğin değil, yatacağın bir kız." Sonra elini saçlarına geçirir ve saçları dikilir. Bana yaptığı o ukala yorumuna rağmen dudaklarımı sıkı tutarım. "Ama haklısın. İkisini de yapmayacağım."

O zaman benden daha akıllı.

Mason'ın ihtiyacı olan yardımı aldığına sevindim, ama Emily'ye bir iş bulmam gerekiyor. Bir şirket satın almak zaman alır. Onu Colt ve Obsidian Club'a göndermem mümkün değil. Kesinlikle olmaz. Obsidian Capital Partners'ı düşünüyorum.

Drew'un şirketini düşünüyorum. Bir finans devi olarak, idari yardıma ihtiyacı olacaktır.

"Yardım edemediğim için üzgünüm," diyor Mason, sonra gözleri kısılıyor. "Hey, yarın Emily'nin doğum günü olduğunu biliyor muydun?"

Gözlerim büyüdü.

"Hayır."

Onun bu önemli gününde yanında olamayacağım için göğsüm sıkışır. Onu hayatıma geri kazanma ihtiyacım her dakika artmaktadır.

Parayı siktir et, işi siktir et... siktir...

"Kızlar yarın akşam yakındaki bir barda bizimle bir şeyler içmeye davet ettiler. Senin için sorun olur mu?"

Hayır.

Bununla hiç de sorunum yok.

Eğer benim lanet olası arkadaşlarımı davet edecek kadar mutluysa, neden bana mesaj atıp daveti uzatmıyor?

Ne oluyor lan, Emily?

Birlikte olmamız gerekirdi. O benim nişanlımdı. Yüzüğümü takıyordu...

Siktir.

O benim kollarımda olmalıydı, bir grup eziklerin olduğu bir kulüpte değil...

Nefesimi tutuyorum.

"Evet, tamam. Git eğlen. Ben spor salonuna gitmem lazım." Saat daha öğleden sonra üç olmasına rağmen böyle diyorum. "Sonra konuşuruz."

Mason bana laf atmadan önce telefonu kapatırım. O benim yalanımı fark etmiş olmalı, ama ben henüz hislerimi itiraf etmeye hazır değilim.

Henüz
değil.

Ya da
hiç.

Kafam çok karışık. Evlilik fikrini küçümseyen biri olarak, parmağına bir yüzük takıp onu benim olarak işaretlemek, sonra da onu lanet olası yatak odama kilitlemek fikrini seviyorum.

ÜÇ SAAT SONRA, brokerıma mesaj attım ve birkaç milyarlık varlığımı nakde çevirdim. Khalid beni zorlayamayacak.

Eğer evlenirsem, bu benimle aynı soyadını alacak olan kadının, onsuz yaşayamayacağım kadın olduğunu bildiğim için olacaktır.

Duşun altında durup saatlerce terimi yıkarken, hayatımdaki birçok seçimi sorguluyorum. Yapmak üzere olduğum seçim de dahil.

Ağırlıkları kaldırırken, Emily'nin uçağında birinin yanına oturup sohbet ettiğini, kendi dünyasına döndüğünü, benden kilometrelerce uzağa uçtuğunu hayal ederken, cevabımı buldum.

O benim.

O uçağa bindiği ve ben lanet olası gözlerimi devirdiğim andan itibaren benim oldu.

Merhaba, ben Emily Harper.

Artık çok uzun sürmeyecek.

Duşu kapatıp dışarı çıktığımda telefonum çaldı. "Colt."

"Bu gece kulübe geliyor musun?" diye soruyor, muhtemelen daha önceki mesajlarına cevap vermediğim için.

Beni kontrol etmek için arıyor.

"Hayır. Halletmem gereken bazı işler var."

Bir an sessiz kalıyor, sonra "Peki yarın gece?" diyor.

Aynaya bakıp göğüs kasımı ovuşturuyorum, Emily'nin dokunuşunun izini hissediyorum.

Bunu tek başıma

yapmam lazım. Zamanı

geldiğinde.

Ve yüzde yüz emin olmak için.

"Gitmelisin. Onu korumak için orada olmanı seviyorum." Hiçbiri harekete geçemez. Mason'ın dediği gibi, o *benim kızım.*

"Ya da o işi sen yapabilirsin."

Onun doğum gününde yanında olamayacak olmak kalbimi parçalıyor, ama Emily beni görmek istemeyebilir. Konuşacak çok şey var ve o arkadaşlarıyla eğlenceli bir gece geçirmeyi hak ediyor.

"Colt, evleneceğin biri olup olmadığını hiç düşündün mü? Jack her şeyi mahvetti, ama artık daha yaşlı ve daha akıllıyız."

Dördümüz üzerinde etkisi çok büyüktü. Sandy kötü bir adam. Zengin adamlar olarak gücümüz olabilir, ama yine de savunmasızız.

Kalp aldatıcı olabilir ve paraya sahip olduğunda gerçek bir arkadaşın farkını anlamak için kendine karşı dürüst olmak gerekir, bu bir kadın olduğunda ise daha da fazla.

Penisleri ve egoları kararları verdiği için birçok erkeğin düştüğünü gördüm.

"Hayır. Ama bence sen Emily'ye aşıksın ve biri bana onun hissettirdiği gibi hissettirse, oturup başkalarının onu kapmasına izin vermezdim."

Kahretsin, onun böyle hissettiğini

bilmiyordum. "O genç." diye

tartışıyorum.

"Ne olmuş? Çık onunla."

"Biz nişanlıydık. O daha fazlasını bekleyecek." Kafamı

sallıyorum. O gülüyor. "Hayır, değildiniz."

Haklısın. İyi bir noktaya değindin. Ama ö y l e hissettim. Bir kadının parmağına yüzük takmak? Bir erkeğe bir şeyler yapar.

Emily'nin kız arkadaşım olmasını istemiyorum. Onun

geleceğini istiyorum. "Evet, nişanlıydık."

OTUZUNCU BÖLÜM

EMILY

"Tuhaf," diyor Lexi, ikimiz de kocaman kırmızı gül demetine ve yeşil çamurlu şişeye bakarken omzumun üzerinden eğilerek.

Meyve suyu.

Ama ben buna çamur diyorum, gönderen de bunu çok iyi biliyor.

Gülümsememe engel olmaya çalışarak, kartı açarken hiçbir şey anlamaya çalışmıyorum.

Doğum günün kutlu olsun, seksi. S xx

Aptalca meyve suyunu açıp bir yudum alırken gözlerim yaşarır.

"Tanrım, bu korkunç." Yüzümden bir damla gözyaşı süzülürken gülümserim.

Sebastian'ı o kadar çok özlüyorum ki canım acıyor.

"Bu aptal adamla tanışmam lazım. Belli ki hala senden hoşlanıyor." Lexi kaşlarını çatarak kalçasını dışarı çıkarır.

Seviyor mu?

Hepsi bu mu? Benden hoşlanıyorsa, özür dilemek ve telafi etmek için bana ulaşabilirdi.

Daha fazlası vardı. Ya da ben öyle düşünüyordum.

Bir haftadan fazla bir süredir duygularımla mücadele ediyorum, sadece birkaç gün sürmüş olsa da paylaştıklarımızın gerçek olup olmadığını merak ediyorum.

Sebastian'ın nişanlısı gibi hissediyordum.

Onun karısı olduğumu hayal edebiliyordum.

Onun evinde yaşadığımı, yatağımızda uyuduğumu, her gün işe giderken yeşil çamurla kaplı dudaklarını öptüğümü görebiliyordum.

Onun her gün süren sessizliği, benim hayal dünyasında yaşadığımı hatırlatıyordu. Bu sahteydi. Bir iş yaptım. Daha fazlası değil.

Şimdi de bana gül mü gönderiyor?

Ona hem kızgın hem de mutluyum.

Mason ve diğerlerini doğum günü içkilerime davet etmek kötü bir fikirdi, ama lanet olası Lexi Mason'dan hoşlanıyor, bu yüzden davet ettiğinde onu durduramadım.

"Emin misin?" Mason, röportajdan sonra vedalaşırken bana bakarak sordu.

"Tabii ki. Resmi bir şey değil, sadece bir şeyler içip sonra kulüplere gideceğiz."

"Harika, o zaman arkadaşları toplayayım."

İkimiz de farklı şeyler söylediğimiz bir bakış paylaştık. Mason, Sebastian'ı davet etmeyeceğimi söylüyordu. Ben ise onun gelmek isteyip istemediğini soruyordum.

Bu çiçeklerin ne anlama geldiğini

bilmiyorum. Ya da öpücüğün.

Ya da bana seksi demesi.

Lanet olsun ona. Bütün gün her mektubu psikanaliz edeceğim.

Hayır, yapmayacağım.

Bir haftadır bana ulaşmak için zamanı vardı ama ulaşmadı. Bilmem gereken tek şey bu. Muhtemelen yeni asistanına bunu göndertmiştir.

"Yeşil sıvını iç ve manikür randevumuza gidelim," diyor Lexi ve uzun siyah çizmeleri giyiyor.

Gülleri vazoya koyduktan sonra, bir sundress giyip üzerine deri bir ceket giyiyorum, sonra da bir çift babet ayakkabı giyiyorum.

On dakika sonra, aşağı inip taksi çağırıyoruz. *Meyve suyu olmadan.*

Bütün gün Sebastian'a mesaj atıp hediyesi için teşekkür etme isteğiyle mücadele ediyorum. Tekrar bağlantı kurmak tehlikeli bir yol olur. Aramızdaki çekim çok güçlü ve o çok dominant birisi. Ona hayır diyemem, bu yüzden muhtemelen tekrar yatmaya başlamak istediğini düşündükten sonra, sadece çiçeklerin tadını çıkarmaya karar veriyorum
—çamuru değil—ve onu unutmaya çalışmaya devam etmeye karar verdim.

Sanki bunu başarabilecekmişim gibi.

En azından artık yalnız değilim. Lexi işi kabul ettikten sonra New York'ta kalıyor. Kanepede yatarken kirayı indirimli ödeyeceğine karar verdik, böylece bana başka bir iş bulmak için zaman kazanmış oldum.

Muhtemelen altı hafta daha bu ülkede kalabilirim ve eve dönüş uçak bileti için param da var.

Ailemin evine. Babamın

yaşadığı yere. Motive

oldum.

Annem bu sabah erken saatlerde doğum günümü kutlamak için aradı ve babam da bu fırsatı kaçırmadı.

"Çalıştığın adamın geçen hafta etkinliğinde bir kavga çıkmış diye duydum," dedi babam. "Ne oldu?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım.

"O batarsa, sen de işini kaybedersin. Ne derler bilirsin, en son binen, ilk iner."

O gemi çoktan yola çıktı, o yüzden siktir git baba.

"O zaman başka bir iş bulurum," diye tersledim.

"İş bulmak o kadar kolay değil Emily. Büyümelisin artık. Yirmi altı yaşındasın."

"Anlaşıldı," diye annem ona homurdandı. "Bugün onun doğum günü, lütfen ona biraz rahat verir misin?"

"Teşekkürler anne."

"Tanrım. Sen de bu lanet sorunun bir parçasısın, Maureen. O biraz sertleşmeli ve sonuçlarının olduğunu öğrenmeli." Babam söze başladı.

"Evet, sen de öyle. Kızımıza sataşmayı bırakmazsan, futbol diyebildiğin kadar çabuk boşanırım."

Lexi ve ben birbirimize bakakaldık, ağzımız açık kalmıştı. Telefonu hoparlöre aldım çünkü o, onun nasıl biri olduğunu biliyor.

"İyi günler, canım. Hafta sonu ararım. Bu gece eğlenmene bak."

"Teşekkürler anne. Hoşça kal

baba." "Evet," diye homurdandı.

Gerçekten eve gitmek istemiyorum.

Taksinin penceresinden dışarı bakarken, ağzımın kenarını ısırıyorum. Burada başarabileceğimi kanıtlamalıyım. Sonuçta, New York'ta başarabilirsen,

her yerde başarabilirsin.

Öyle demiyorlar mı?

"En iyi votkanızdan iki bardak," diyor Lexi barmene. "Hemen geliyor. Bu gece kutlama mı yapıyoruz bayanlar?" Barmene göz gezdirir.

O her zaman benden çok daha seksi olmuştur.

Ama Lexi bugün bana normalde giydiğimden çok daha kısa ve dar bir siyah kokteyl elbisesi almam için cesaret verdi.

"Bugün benim doğum günüm."

"Doğum günün kutlu olsun. Kimliğini sormam gerekiyor mu?" Onun güneyli aksanı olduğunu fark ediyorum, bu da çok seksi.

Yüzüm kızardı. "Tabii."

Bize göz kırptı, sonra içeceklerimizi almak için döndü.

"Tanrım, burası yakışıklı erkeklerle dolu. Şükran Günü'ne kadar hamile kalacağım." Lexi gülüyor.

"Sakın öyle olma!" Ona uyarıcı bir bakış attım.

O da dönüp gülmeye devam eder ve barı inceler. Bu, akşamın ilk durağımız. Gitmek istediğimiz tüm kulüplerin bir listesini yaptık ve programa nasıl uyacağımızı hiç bilmiyorum.

Kısa bir süre sonra Mason, Colt ve Zander gelir ve Lexi en az beş kişiyle arkadaş olmuştur. Grubumuz büyür ve Drew geldiğinde müzik yüksek sesle çalmaktadır ve ben de keyifli bir ruh hali içindedir.

"Mutlu yıllar Emily." Mason şampanya kadehini kaldırır.

Bir düzine Cristal şişesi satın almış ve şampanya su gibi akıyor. Bunun ne kadara mal olduğunu tahmin edebiliyorum ve gelecek hafta aç kalmayacağını bilsem de, yine de çok nazik bir davranış.

Herkes kadehlerini kaldırıyor ve "Mutlu Yıllar" şarkısını söylemeye başlıyor. Ben küçük bir dans yapıyorum, yanaklarımdan öpücükleri kabul ediyorum ve şampanyamı yudumlarken gülümsüyorum. Gece harika bir başlangıç yaptı, ama tüm erkeklerin yüzlerine baktığımda, başımın üzerinde gri bir bulut gibi hüzün asılı duruyor.

Onlardan biri yok.

Sebastian.

"Yirmi altı, şimdiye kadarki en iyi yılın." Lexi dönüp Mason'a bakar ve uzun boyalı tırnağını onun kolunda gezdirir. "Şimdi, resmi olarak patronum olmadan önce dans edebilir miyiz?"

Boğazını temizledi, geçen gün gördüğüm karanlık ışıltı geri dönmüştü. "Kurallarımız bu mu?"

Colt başını sallayarak küfür eder.

"İnsanlar yaşlandıkça aptallaşıyor mu, yoksa sadece arkadaşlarımız mı?" Zander, Lexi ve Mason'ın dans alanına doğru ilerlerken gözlerini kısarak izliyor. "Alınma, Emily."

"Alınmadım. Yaptığımızın aptalca olduğunu biliyorum."

Mason'ın eli Lexi'nin poposunda ve ben gözlerimi devirip Colt'a baktığımda, onun bana geniş gözlerle baktığını fark ettim.

Biliyorum.

Omzuma bakmadan bile biliyorum. O burada.

Sebastian burada.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SEBASTIAN

Son on dakikadır aynı yerde durup Emily'yi izlediğimi bilmiyorum. Colt'un beni bulması bu kadar uzun sürdüğüne şaşırdım.

Sonra beni ele veriyor.

Önemli değil, ben kararımı çoktan

verdim. Emily benim.

Buraya geldiğimde bir planım yoktu. Ayaklarım beni buraya getirdi. Penthouse'umdan buraya kadar. Buraya geldiğimde onu uzaktan izlemek istedim ve gördüğüm şey, arkadaşlarımla kutlama yapan güzel bir kadındı. Bana ait olan ve benim olacağını iddia edeceğim biri.

Beni affetmesi veya sevmesi için zamana ihtiyacı varsa,

beklerim. Ne gerekiyorsa yaparım.

Emily dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor, vücudumun her hücresinden elektrik akımı geçiyor. Gözlerimi ondan ayırmadan bardağıma bakıyorum.

Colt, Emily'nin başının üzerinden uzanıp elinden bardağı alır, sonra kulağına fısıldar. Emily sadece başını sallar, gözleri benimkilerle bağlantıda kalır.

Sonra bana doğru yürümeye başlar.

Kalbim güm güm atıyor. *Benim.*

Kalabalığa dikkat etmiyor, sadece yürüyor ve yemin ederim ki biri onu devirecek. Hareket ediyorum ve o bana ulaşır ulaşmaz onu kollarıma alıyorum.

Tanrıya şükür.

Yüzünü avuçlarımla kavrayıp ona sıkıca sarılırım. Hiçbir şey söylemiyoruz, ikimiz de birbirimize yapışan bedenlerimizin verdiği hissi içimize çekiyoruz. Sonsuza kadar böyle kalabilirim, ama daha fazlasını istiyorum.

Onu öpmem lazım.

Onu doldurmam lazım. "Em," diyorum boğuk bir sesle.

"Öp beni," diyor Emily ve ben ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum.

Dillerimiz, sanki bir ömür boyu birbirimizden mahrum kalmışız gibi, hevesle birbirini yalıyor. Öyleydik de. Günlerdir, başka bir yerde değil, benim yatağımda olması gerekirdi.

Benim yatağımda.

Geri çekilip Colt'a bakıyorum, sonra dans pistinde Mason'ı görüyorum. Tanrım. Bu hiç iyi değil. Dansını kastetmiyorum... gerçi ritmi pek iyi değil.

Geriye baktığımda, Emily'nin gözlerindeki ışıltı titriyor. "Doğum günün kutlu olsun." Sesim kaba çıkıyor.

"Teşekkürler." Uzaklaşmaya çalışıyor, ama ben ona bir santim bile yer vermiyorum. "Çiçeklerini aldım."

"Meyve suyunu lavaboya döktün mü?" Gülümsüyorum ve benim vücuduma değdiği için kızardığına rağmen, gülümsemesi hüzünlü.

"Neden buradasın, Sebastian?" "Senin için."

Lafı dolandırmayacağım. Bu kadını istiyorum, ama doğru zamanı beklemem gerekiyor. Sonunda.

Emily başka yere bakıyor, ama gözlerini bana çevirmesini sağlıyorum. "Senin için, Em. Her şeyi mahvettim."

"Beni incittin." Gözlerindeki acı kalbimi parçalıyor. "Ben Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. Bana açıklama şansı vermedin."

"Biliyorum. Dinlemeye hazırım. Ben... birçok şeye hazırım."

Elleri kollarımdan göğsüme kayıyor ve kalbim kükrüyor. *Ait oldukları yere*. Onu kollarımın arasına daha sıkı sarıyorum. "Eve gelmeni istiyorum."

"Eve mi?" Emily nefesini tutar.

"Sen bana aitsin, Em. Evimize. Yatağımıza," diyorum ve fark ediyorum ki, bunu söylemeye hiç karar vermemiş olsam da, her zaman istediğim şey buydu.

Onu istiyorum.

Emily'nin gözleri yaşlarla dolar. "Gerçek değildi."

"Saçmalık. Gerçektir. Gerçektir. Sadece bunu kabul etmem zaman aldı." Başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum. "Aynı şeyi hissettiğini söyle, Em."

Onun cevabını sabırsızlıkla bekliyorum. Etrafımdaki dünya yok oluyor ve hayatımda ilk kez, tek bir kişi dışında hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Sadece o.

Sadece

biz.

Benim geleceğim. Bizim geleceğimiz.

Ya bu an ya da asla.

"Ne diyorsun?" Yüzündeki inanmazlığı görüyorum ve gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum.

Bir kadına söyleyeceğimi hiç düşünmediğim üç kelime dudaklarımdan kolayca dökülüyor.

"Seni seviyorum." Gülümsayarak parmaklarımı saçlarının arasında gezdiriyorum. "Seni seviyorum diyorum."

Bir tomurcuk çiçek açar gibi, patlar ve kollarıyla bana sarılır, dudaklarını dudaklarıma yapıştırır.

Onu ayaklarından kaldırıyorum ve nefes alıp alamadığından emin olmasam da, onu o kadar sıkı sarıyorum ki, evren onun asla bırakmayacağımı bilsin. Kimse bu kadını benden alamaz.

"Evlen benimle," diye fısıldıyorum

dudaklarına. "Hayır," diye cevaplıyor Emily.

Şaşkınlıkla, onu artık sertleşmiş penisimin üzerine indiriyorum. "Ne?"

"Hayır." Kıkırdar.

"Kaba. Ama tamam. Neden?" diye soruyorum.

Bu, beklediğim cevap değildi. Hiçbir

kadından.

Hiçbir kadından.

Jack'in zihnimde gülümsediğini görüyorum. *O Sandy değil.*

Bunu biliyorum. Evlilikle ilgili tüm sorunlarımı çözdüm. Emily'nin benimle evlenmesini istiyorum.

Emily elini göğsümden aşağı kaydırıp kemer tokama dokunuyor.

Parmaklarını tutuyorum. "Neden?"

"Öncelikle, hayatımın geri kalanında her sabah o yeşil iğrenç şeyi içmeyeceğim." Oynak gözleri benimkilere bakıyor ve o kadar şehvet dolu ki, onu bu bardan dışarı taşımaya hazırım.

"Ve?"

"Güvenlik görevlisi olmayan bir yüzük istiyorum. Josh'a alınma." "Onu

hallettim." Onun bıraktığı altın saç bandını çıkarıp
üç kez parmağına doladım. "Evlen benimle."

"Tamam, belki de haddimi aştım." Emily kıkırdar. "Bu evet mi

demek? Tanrım kadın, beni bekletme."

"Sebastian." Kalbim bir bando gibi güm güm atarken, o yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sen tanıdığım en çılgın adamsın."

"Emily," diye uyarıyorum, şakacı bir şekilde

homurdanarak. "Evet, seninle evleneceğim."

Hayatımın en büyük gülümsemesini takınarak elini tutar ve parmağındaki aptal saç bandını öperim.

"Seni seviyorum," Emily o kadar sessizce fısıldadı ki, onu zar zor duyabildim, ama hissedebiliyordum.

Kalbimde. "Hadi

eve gidelim."

Onu tüm arkadaşlarımızdan uzaklaştırmak bir saatimi aldı. Lexi ile buluştum ve nişanımızı duyurduk.

"Oppenheimer elmasından biraz düşüş olmuş, Em," diyor Colt. "Ben olsam hayır derdim."

"O reddetti. İki kez." Koluna yumruk atarım.

"Ben nedime olacağım." Lexi küçük bir dans yapar ve onun çılgın biri olduğunu anlarım.

Mason dikkatli olsa iyi olur.

"Ne zaman evlenmek istiyorsun?" diye sordum arkadaşlarımızın yanında. "Yakında mı? Sonbaharda mı?"

"Sonbahar yakında!" diye cevapladı Emily, ağzı açık

kalmış bir şekilde. Omuz silktim. "Neden bekleyelim

ki?"

Herkes bu konuda can sıkıcı görüşlerini bildirdikten sonra, onu kapıdan dışarı sürükleyip yolun aşağısında park etmiş Maserati'me bindirdim. Eve giderken elini tutarak parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim.

"Şimdi seninle sevişebilirim."

Yüzünün kızarması benim aletimi granit gibi sertleştirdi. Ve içeride de o kadar sert kaldı.

Şimdi çıplak bir şekilde yatağımızda uzanıyor.

"Tanrım, amını özlemişim." diye inleyerek, dilimi uzatıp kıvrımlarının içinden geçirdim.

O sırılsıklam.

"Bastian."

Emily bana böyle seslenebilen tek kişi ve ben bunu seviyorum.

Parmağımı içine daldırıp klitorisini emiyorum ve sonra dilimle okşuyorum. Sabırsızım, onu sadece bir erkeğin yapabileceği şekilde sahiplenmem gerekiyor. Göğüs uçları dilimin etrafında dönüyor ve o titreyip boşalırken sıvıları çenemden damlıyor.

Sonra üstüne çıkıp içine giriyorum, gözlerimiz birbirinden hiç ayrılmıyor.

Bu farklı bir his.

Sadece birbirini seven iki insanın anlayabileceği bir düzeyde bağlıyız. Bu, hiç mümkün olabileceğini düşünmediğim, ruhun derinliklerinde hissedilen bir aşk.

Bu kırılırsa, beni de kırar.

O yüzden bunun asla olmaması için elimden geleni yapmalıyım.

İtmelerim hızlanır ve açgözlü hale gelir, yatak sallanır, göğüsleri hareketleriyle beni tahrik eder. Onu bir kerede tamamen istiyorum.

İlk kez boşaldığımda, onu ters çevirip amını tekrar okşuyorum ve ondan ikinci bir orgazm koparıyorum.

Sonra tekrar içeri girip, o çığlık atana kadar başparmağımla kıç deliğini tahrik ediyorum.

Ne zaman yapacağımı bilmiyordum.

Bu gece, yarın, gelecek hafta. Ama sabah müdürü arayıp siparişimi aldıktan sonra, eve giderken yolda durdum. Küçük kutuyla dışarı çıkarken, tek umudum vardı.

Şimdi, *gerçek* nişanlımı kollarımda tutarken, doymuş ve terli, uzanıp çekmeceyi açıyorum.

Kutuyu çıkarıp yüzüğü çıkarıyorum ve parmağına takıyorum. Saç

bandını çıkardıktan sonra.

"Bastian," diye Emily yumuşak bir şekilde nefesini tuttu. Sonra kollarımda dönerek, mavi gözleri elmaslardan daha parlak bir şekilde ışıldadı. "Bunu benim için mi aldın?"

"Hayır, Susan için aldım ama o hayır dedi." Onu gıdıklıyorum.

Yüzükten gözleri kamaşan Emily, oturmak için çabalarken şakam boşa gider. Sonunda beyin hücreleri çalışmaya başlar ve göğsüme bir tokat atar.

Kıkırdayarak güldüm.

"Tabii ki senin için." Parmaklarını tutuyorum ve ikimiz de platin üzerine yerleştirilmiş parlak, yuvarlak beyaz elması seyrediyoruz. Sadece sekiz karat ve Oppenheimer elmasından sonra biraz hayal kırıklığı yaratıyor, ama düşünüyorum da...

"Bayıldım. Mükemmel." O da gururla

gülümser. İşte.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Emily kendini kollarıma atıyor, tam da ait olduğu yere. "Seni

seviyorum, Sebastian Remington."

Biliyorum.

EPİLOG

SEBASTIAN

Üç hafta sonra

Kayınvalidem ve kayınpederim kırk sekiz saattir bizimle kalıyor ve ben Roger Harper'ı boğazlamak üzereyim. Emily, deli gibi bir nedenden dolayı, onların beş yıldızlı bir otelde değil de bizimle kalmasını istedi.

Onları Dufort Hotel'in penthouse süitinde ağırlamayı bile teklif ettim.

Emily, annesinin yanında olması gerektiğini söyledi.

Tanrım, bu kadın için yaptığım şeyler.

Neyse ki, bu geceki nişan partimizden sonra yarın eve dönecekler. Parti şu anda tüm hızıyla devam ediyor.

"Zengin bir adam buldun, Emily. Akıllıca. Artık çalışmak zorunda değilsin." Dün gece Roger'ın söylediğini duydum.

Aptal.

"Birincisi, baba, bu çok kaba bir laf. Gelecekteki kocama ve ilişkimize saygısızlık ediyorsun. Sebastian'ı seviyorum, banka hesabında ne kadar para olursa olsun."

"Tabii, haklısın." Adam güldü.

Hepsi sohbet ettikleri misafir odasının dışındaki duvara yaslandım. Eğer babam onu daha fazla zorlarsa, araya girecektim, ama Emily kendini savunmayı öğreniyordu ve ben de ona bu fırsatı vermeliydim.

"Kariyerimi geliştirmeye devam ediyorum ve Sebastian bu konuda bana çok destek oluyor," dedi Em ve ben onunla gurur duydum.

"Seni çalıştırıyor mu? Bu doğru değil."

Neredeyse gözlerini devirdiğini duydum.

Emily bir gece Khalid'in deyimiyle yeşil planlarını benimle paylaştı. Bu, kompleksin içinde yeşil alanlar yaratmak için yeniden tasarım yapılması anlamına geliyordu.

Planları geri aldık ve ben onayladıktan sonra protestocuların yanına gittik. Orada Gordon Fanning ile görüştüm ve ona ne yaptığımızı anlattım.

yaptığımızı anlattım.

Bu sadece onları yatıştırmakla kalmadı, aynı zamanda basında da büyük yankı uyandırdı. Sonra Khalid beni aradı ve yeniden yatırım yapmak istediğini söyledi.

O zamandan beri Emily şehir planlaması okumaya başladı. Bu konuya gerçekten tutkuyla bağlı ve benim ekibimden öğrenip öğrenemeyeceğini sordu.

Bu artık onun da işi. İkimiz de bu konuyu kafamızda oturtmak için biraz zamana ihtiyacımız olsa da, acele etmememiz gerektiği konusunda anlaştık.

Victor'un ayrılmasıyla Remington Obsidian yeniden ilerlemeye başladı. Bir ay sonra yeni bir CFO göreve başlayacak ve evlendiğimizde uzun ve seksi bir balayı için izin alacağım.

"Baba, sen yaşlısın ve anlamıyorsun. Kariyer sadece para ve vergi ödemekle ilgili değil, yeteneklerini ve yaratıcılığını ifade etmekle ilgili. Kendini bulmakla ilgili."

"Tanrım, bu nesiller," diye mırıldandı. "Kendini bir milyarder bulduğun için şanslısın."

Dişlerimi sıktım.

Sonra yatağın hareket ettiğini duydum. "Peki, yirmi yıldır nefret ettiğin işinden keyif al, ama ben hayatımda daha fazlasını yaratacağım."

Onun cevabını duyamadım, ama Emily ekledi: "Şu ana kadar, oldukça iyi gidiyor gibi görünüyor."

Kıkırdadım, o da kapıdan çıktı ve beni gördü. Sonra yüzü

soldu.

Ona doğru yürüdüm ve onu kollarıma aldım.

"Öyle demek istemedim."

"Evet, öyle demek istedin ve aferin sana." Burnunu öptüm. "Beni kendine bağladın ve bu kolay bir şey değildi."

"Paran yüzünden değil." Başını salladı. "Biliyorum.

Bunu hiç sorgulamadım."

Tamam, belki otuz saniye kadar sorguladım, ama Emily'nin bunu bilmesine gerek yok.

"Konuşabilir miyiz?" Elimi çekti ve yatak odamıza doğru yöneldik.

İtiraf ediyorum, panik beni sardı. Fikrini mi değiştiriyordu? Eve mi gitmek istiyordu?

Babasının sözleri onu rahatsız mı etmişti?

"Söyle bana." Kapıyı kapattım ve savaşa hazır bir şekilde orada

durdum. Onun için savaşmaya hazırdım.

Emily yatak odasında volta atıyor, tırnaklarını ısırıyordu.

Tanrım, hayatımda hiç bu kadar hasta hissetmemiştim. Midem neredeyse altüst olmuştu.

"Emily, lanet olsun. Ne oldu?"

Dönüp bana doğru yürüdü. "Lütfen kızma." Yüzümün

solduğunu hissettim.

"Beni terk etmeyeceksin," demiştim ve bu bana bile bir
bir tehdit gibi geldi.

"Tamam, peki, bu iyiye işaret çünkü" — mavi gözleri sonunda benimkilere baktı ve gözyaşlarıyla parlıyordu — "Hamileyim."

O anda içimi kaplayan beş milyon duyguyu kelimelerle tarif edemem. Sevinç. Korku. Panik. Rahatlama. Hepsi birden. Birbiri ardına ve sonra hepsi birden.

Onu kucağıma alıp havaya kaldırdım. "Baba olacağım!"

Emily omuzlarıma tutunarak kıkırdadı. "Beklediğimden daha iyi bir tepkiydi."

Sadece Lexi, ailelerimiz, kız kardeşim ve arkadaşlarımız biliyor. Bu gece, onun içtiği maden suyu, flüt kadehte şampanya gibi görünüyor, böylece katılan medya bu haberi sızdırmasın.

Catherine, Emily'yi kucakladı. "Çok güzelsin."

"Teşekkürler. Yarın gelinlik alışverişine bizimle gelir misin?"

Catherine içkisine bakar. "Öğleden sonra mı? Bu gece çocuklar bende olmadığı için uyuyacağım."

"Anlaştık." Emily gülümser. "Terri ile tanıştın mı, Bastian için çalışıyor."

Terri ve Lexi tanışır tanışmaz çok çabuk arkadaş oldular ve üçü sık sık bizim eve geliyorlar.

Hayatım değişti.

Sevgi, kahkaha ve bolca kaosla dolu.

Mason yanaşır ve elini pantolonuna sokar, viskisini ağzına götürür.

Dudaklar.

"Onu kovmak zorunda kalabiliriz."

Başımı çeviririm. "Lexi mi? Neden?"

"Dün kırtasiye dolabında onu becerdim. Sebastian'ı denedim. Denedim. Üç uzun hafta boyunca denedim."

Oh, Tanrım.

Kendi içkimin uzun bir yudumunu alıp topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum.

Bu gece endişelenmek için çok mutluyum. Güzel gelin adayımı izliyorum ve ne kadar mutlu olduğunu görüyorum. Emily'nin henüz karnında bebek yok, ama ben bir tane hayal ediyorum ve bu kalbimi sevinçle dolduruyor.

Koca olacağım. Baba

olacağım.

Mason'a dönüp basitçe "Onunla evlen" diyorum.

"Tanrım, sen deli misin?"

Gülerek omzuna bir şaplak atıp nişanlımın yanına gidiyorum.

"Gelininle biraz yalnız kalmam lazım," diyorum kız kardeşime ve o gittikten sonra Emily'yi nazikçe öpüyorum, mutlu gözlerine bakarak. "Seni seviyorum."

"İyi misin?" Yüzümü inceliyor.

"Sana en iyi koca ve çocuğumuza en iyi baba olacağıma ve bir daha seni incitmeyeceğime söz veriyorum. Ciddiyim Em."

Gözleri dolarak gözlerini kırpıştırır.

"Öyle olacağını düşünseydim seninle evlenmezdim." Uzun bir öpücük paylaşırız, sonra o parmak uçlarına yükselir ve fısıldayarak, "Şimdi, bu geceyi bitirebilir miyiz Bay Remington? Beni eve götürmen ve benimle sevişmen gerekiyor."

Tanrım, bana böyle seslendiğinde çok hoşuma gidiyor.

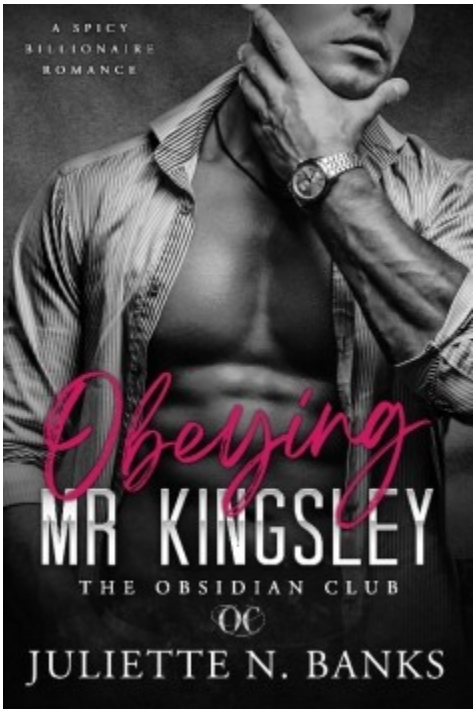
ŞİMDİ OKUYUN MR KINGSLEY'E İTAAT

Obsidian Club serisinin ikinci kitabında Mason ve Lexi'ye ne olduğunu öğrenin!

Sayfayı çevirip kitap açıklamasını okuyun veya diğer kitaplarıma göz atın (ücretsiz olanlar da dahil!).

MR KINGSLEY'E İTAAT

MASON

Aşk için evlenin... servetimizi kaybetmemek için değil. Bu, Harvard mezunu ağabeyimizin evliliğinin üçüncü ayında şüpheli bir şekilde ölümünden sonra on yıl önce hepimizin verdiği sözdü.

Aramızdan biri hayali "*ruh* ikizini" bulmuş olabilir, ama bu yeminin geçersiz olduğu anlamına gelmez. İngiltere'den gelen seksi küçük arkadaşı da beni etkileyemeyecek. New York'ta milyar dolarlık bir imparatorluk yönetiyorum ve oyunlara vaktim yok.

Hayatımın en önemli toplantılarından birinde beni deli gibi tahrik edip dikkatimi dağıtsa bile.

LEXI

Ondan nefret ediyorum. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Bana daha fazlasını istettirmesinden nefret ediyorum. Onu her gördüğümde vücudumun ateş gibi yanmasından nefret ediyorum.

Onun hakimiyeti beni korkutuyor... ama yine de ona itaat etmek istiyorum.

Obeying Mr Kingsley, The Obsidian Club serisinin ikinci kitabıdır - romantik gerilim unsurları içeren bir Dark Billionaire serisidir. Baharatlı işyeri romantizmlerini, düşmanlardan sevgililere dönüşen ilişkileri, zengin erkeklerin şakalarını ve

ateşli mutlu sonlar içeren işyeri aşklarını seviyorsanız, Mason ve Lexi'nin baharatlı aşk hikayesini seveceksiniz.

OBEYING MR KINGSLEY'İ HEMEN ALIN!

YAZARIN NOTU

Sizler, benim harika okuyucularım, tüm yeni serilerimi denemeye istekli olduğunuz için sonsuza kadar minnettarım. Sadakatiniz inanılmaz, bu yüzden **Seducing Mr Remington'ı** okuduğunuz için teşekkür ederim ve Obeying Mr Kingsley'deki Mason ve Lexi'nin aşk hikayesi için heyecanlandığınızı umuyorum.

Diğer serilerimi okuduysanız, Black Hawke Serisi'nin ilk kitabı **THE SEAL'daki Josh'u** görmekten keyif almışsınızdır. Bu seksi askeri romantizmi henüz okumadıysanız, kitap ÜCRETSİZ ve benim en popüler kitabım! (şimdiye kadar!)

Dufort Otelleri'nden birkaç kez bahsedildiğini de fark etmişsinizdir. Bu milyarderler, dokuz kitaplık (ve ardından birbiriyle bağlantılı 3 kitaplık) devasa bir seriye sahipler, bu sayede Daniel, Fletcher ve Hunter Dufort ile bu serideki diğer tüm
muhteşem erkeklerle tanışabilirsiniz.
Bu tam bir seridir.

Emily ve Sebastian'ın aşk hikayesini yazmayı çok sevdim. Bir gün aklıma onların kaçış bir gün aklıma geldi ve yazmaya başlamak için altı uzun ay beklemek zorunda kaldım. Bu benim için sonsuzluk gibi bir süre. Şu anda 57'den fazla kitabım var ve neredeyse her ay yeni bir kitap yayınlıyorum. Eğer benim kitaplarımı ilk kez okuyorsanız, web siteme gidin ve hoşunuza giden bir kitap bulun. Sonunda bir sürü yeni kitap
bulabilirsiniz.

Hepsini burada bulabilirsiniz: **www.juliettebanks.com**

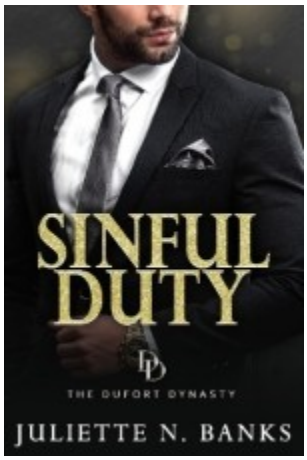
Özel Facebook grubumda benimle iletişime geçip benden okumak istediğiniz diğer romantik kitapları bana bildirirseniz çok sevinirim. Dinliyor ve cevap veriyorum!

Kitaplarımı sevdiğiniz için çok teşekkür ederim. Her birinize minnettarım. Siz okumaya devam ederseniz, ben de yazmaya devam edeceğim.

Juliette x

*PS***:** *Bu arada,* **özel Facebook** *grubum R18 ve çok EĞLENCELİ, ama kitaplarımı okuduysanız bunun sizin için sorun olmadığını biliyorum.*

BAHARATLI MİLYARDER ROMANLARINI SEVİYOR MUSUNUZ?

Ücretsiz **indirmek için buraya tıklayın** veya ilk bölümü okumaya devam edin...

BİRİNCİ BÖLÜM

Daniel Dufort viskisini dudaklarına götürdü ve son Yeni Yıl partisinde babası hakkında görünüşte *çok komik* bir hikaye anlatarak onu *eğlendiren* sarışına başını salladı.

Daniel bu adamın kim olduğunu biliyordu. Aslında karısı ve ailesiyle vakit geçirmiş olması küçük bir Noel mucizesiydi. Güvenilir bir kaynaktan, kadının babası Senatör Johnson'ın iki kız arkadaşı olduğu söylentilerini duymuştu. İkisi de birbirinden habersizdi. Sevgililer Günü yaklaşırken, politikacı için pahalı bir gün olacaktı.

Üç kadın. *İğrenç.*

Daniel bu düşünceye titredi. Kadınların bir akşam gelip gitmesini tercih ediyordu, kahvaltıya kalmalarını ya da parmaklarına yüzük takmalarını istemiyordu.

Manhattan'ın en seçkin barlarından biri olan *Bar Hugo'ya* göz gezdirdi ve önemli bağlantılarının çoğunun artık ayrıldığını gördü. Hâlâ Macallan'ını yudumlamasının tek nedeni, açıkça söylemek gerekirse, penisiydi. Konuşmayı kesmeyen sarışın, bir saat içinde ağzını onun üzerine koyacaktı.

Bip, bip.

Daniel, konuşmamız gerek. Bir saat sonra ofisinde buluşalım.

Babasının mesajını okuduktan sonra, zihninde planlarını yeniden düzenledi. Kristal bardağını cilalı ahşap bara bırakarak, orada buluşacaklarını onaylayan bir cevap yazdı ve sonra minyon sarışının koluna girdi. "Gidelim mi?"

Kızın yüzü aydınlandı.

"Senin evine mi, benim evime mi?" diye sordu.

"Bu akşam ofisimde bir toplantım var, oraya gidelim," diye cevapladı ve onu özel çıkışa doğru yönlendirdi. En son istediği şey, onunla fotoğrafının çekilmesi ve ilişki durumu hakkında daha fazla dedikodu yayılmasıydı.

Medya ne zaman pes edecekti? O asla evlenmeyecekti.

Onun teklifini sindirirken kız biraz tereddüt etti. Yatakta kahvaltı olmayacaktı. Daniel onun bakışlarını yakaladı. Karar ona aitti — kabul edebilir ya da reddedebilirdi.

Kabul edeceğini biliyordu.

Hepsi kabul ederdi.

Takım elbiseli bir milyarder, bu tür kadınlar için afrodizyak gibiydi.

Kardeşleri gibi, o da babasının yakışıklılığını miras almıştı. 1,90 metre boyunda, kaslı bir vücuda sahipti ve spor salonunda bu vücudu korumak için çok çalışıyordu.

—ve kare çenesi ile Daniel kendinden emin ve güçlüydü.

Bunun bir kısmı öğrenilmişti. Bir kısmı ise doğuştan geliyordu.

Amerika Birleşik Devletleri'nde ve dünyanın diğer yerlerinde, Daniel Dufort iş ve ekonomi medyasında sık sık alıntılanıyordu ve ne yazık ki, etkinliklere götürdüğü kadınlar nedeniyle daha az saygın yayınlarda da adı geçiyordu. Nadiren, hatta hiç, aynı kadınlar değildi, ama yine de onun medeni durumunu tartışmakta ısrar ediyorlardı.

Dedikodu köşeleri ona birkaç utanç verici lakap takmıştı. Daniel, elinden geleni yapsa da, cinsel hayatını gizli tutmakta zorlanıyordu. Sadece birkaç kuralı vardı.

Söz verme.

Gece kalmak yok.

Tekrar yok.

Tamam, peki — ara sıra aynı kadınla iki kez yatardı, ama aynı çeyrekte değil, yoksa yanlış bir izlenim yaratırdı.

Daniel Dufort ilişkilere ilgi duymuyordu. Hiçbir tür ilişkiye. Gerçek aşka inanmıyordu, sıradan bir ilişkiye de razı olmuyordu. Ancak kadınların eşlik etmesinden ve gecenin sonunda yapılan aktivitelerden hoşlanıyordu, bu yüzden katılmak zorunda olduğu etkinliklere veya bazı sosyal yükümlülüklerini yerine getirmek için randevulara çıkıyordu.

Ve seçenekleri de eksikti değildi.

Ama bir ilişki ona göre değildi.

En iyi arkadaşıyla yerleşip haftada üç kez misyoner pozisyonunda seks yapmak mı? Hayır, teşekkürler.

Tahmin edildiği gibi, kadın kapıdan içeri girdi ve Dufort Towers'a doğru yola çıktılar. Daniel koyu gri Tom Ford ceketini askıya astı ve döndü.

Bayan Johnson — *kahretsin, adını unutmuştu* — Central Park'a bakan değerli 57. Cadde manzarasını seyrederek oyalanıyordu. Billionaire Row'daki en iyi manzaralardan biriydi.

"Muhteşem," dedi, boydan boya camın önüne yaklaşarak.

Daniel kol düğmelerini çıkardı ve özel yapım meşe masasına bıraktığında ping sesi çıkardı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı ve Piguet saatine baktı.

Otuz beş dakikaları vardı.

Daniel, Bayan Johnson'ın yanına geçip ellerini ceplerine soktu. "Sanırım oral seks yapıyorsun."

O döndü, ağzı açıldı. İyi bir

başlangıçtı.

Daniel eğildi ve parmağını kızın saçlarında gezdirdi. "Ya da seni masamın üzerine yatırıp seni masamın üzerine eğip sikebilirim. Karar senin."

Ağzını kapattı ve yüzünde kabul edici bir ifade belirdi. Gururu yüzünden öfkeyle çıkıp gidemedi ve Daniel onun için ıslandığını biliyordu.

Kadın onun fermuarını açtı ve dizlerinin üzerine çöktü. "İkisi de." Gözlerini ona dikip, onun penisini kavradı.

Daniel cevap vermedi. Sadece dilinin şişmiş başının etrafında dönmesini ve onu santim santim daha derine almasını izledi.

Daniel düşük bir inilti çıkardı. Saçlarını kavradı ve o ustaca onun üzerinde ve etrafında hareket ederken daha da içeri bastırdı. Kısa süre sonra, o onu kuruturken, Daniel onun boğazını sikiyordu. O yutarken, Daniel orgazmını inleyerek dışa vurdu.

Bu bir bonusdu — onun tüküreceğini düşünmüştü.

Manolo Blahnik topuklu ayakkabılarının üzerine oturdu ve dudaklarını yaladı. Güzel bir kadındı, bu kasabadaki çoğu kadından daha doğal, ama ondan öncekiler gibi, Daniel aniden ilgisini kaybetti.

Çoğu, onun soyadını almak için buradaydı. Genellikle kendi güven fonları veya paraları vardı, ama onun gücü vardı ve onunla evlenerek kendilerinin de güce sahip olacaklarına inanıyorlardı.

Yanılıyorlardı. Güç, ya sahip olunan ya da sahip olunmayan bir şeydi. Banka bakiyesi kadar içten gelen bir şeydi.

Dufort Hanedanlığı'nın çoğunu oluşturan Dufort Otelleri'nin dünyanın her yerinde mülkleri vardı. Oteller, babası tarafından kurulmuş ve iki yıl önce halka açılmıştı. İki yıl önce, babası geri çekilmişti, ancak

çoğunluk hissedarı olarak kaldı ve Daniel, hayatı boyunca hazırlandığı pozisyona geldi.

Dufort Hotels'in CEO'su.

"Bu gece benimle çıktığın için teşekkür ederim," dedi, pantolonunun fermuarını çekerek. Tanrım, neden onun adını hatırlayamıyordu?

Megan. Kahretsin.

"Babanıza selamlarımı ilet, Megan."

Ayağa kalktı ve ona şehvetli bir gülümsemeyle baktı. "Sanırım ikinci kısmı unuttun."

Hayır, unutmamıştı.

Neyse ki babası her zaman erken gelirdi ve işler gerginleşirse her an araya girebilirdi. Bazen reddedildiklerini hissettiklerinde pençelerini çıkarırlardı.

"Görünüşe göre vaktimiz doldu. Toplantıma hazırlanmam gerek," dedi hayal kırıklığına uğramış gibi davranmadan, sonra uzaklaştı. "Gitmeden önce ihtiyacın varsa lütfen tuvaleti kullan."

Daniel büyük masasının arkasına geçti ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Megan boğazını temizledi ve çantasını aldı. "Hayır, teşekkürler. Eve gittiğimde bir kadeh *Cristal* şampanya ile boğazımdaki spermi gargara yapacağım," diye cevapladı, sonra dönüp başını dik tutarak ofisten çıktı.

Daniel istemeden gülümsedi.

Aferin ona.

Bir dakika sonra, babası ofisine girdi ve parmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "Az önce çıkan kişi Senatör Johnson'ın kızı mıydı?"

"Evet. Bu akşam *Glass Towers'ın* yeni marka lansmanına benimle birlikte geldi," dedi Daniel.

Glass Towers, New York'ta dostane bir rakipti, ama yine de bir rakipti. Manhattan'daki su sistemi ile ilgili bazı hükümet lobi faaliyetleri nedeniyle, politik bir mesaj vermek için senatörün kızını seçmişti. CEO David Glass, Dufort ile aynı fikirde değildi ve bu, devam ederse *Glass Towers'a* küçük bir servete mal olabilirdi. Ama bu doğru olan şeydi ve ikisi de bunu biliyordu.

Daniel gülümsedi.

Bu oyunu seviyordu ve bu konuda iyiydi.

Johnathan Dufort, Megan'ın performans sergilediği yere doğru yürüdü ve ayakları üzerinde sallandı. Akşamları buluşmaları alışılmadık bir şey değildi, ama Daniel bunun ne hakkında olduğunu biliyordu. Haftalardır gündemde olan ve şu anda en sevmediği konu buydu.

"İyi haberlerim yok, evlat," dedi. "Anlaşma hala kayıp ve şimdi Senatör Mackenzie bizden şantaj yapmaya çalışıyor."

Başını kaldırdı.

"Neyle?" diye yüksek sesle sordu Daniel. "Zaten bunu yapıyor, ilk kredinin faizini anlaşmada kararlaştırıldığından daha fazla ödememiz gerektiğini iddia ederek."

Neredeyse yirmi yıl önce, babası o zamanki arkadaşı Bill Mackenzie ile bir anlaşma yapmıştı. Miktar oldukça yüksekti — altı haneli rakamların üstündeydi — ve Dufort Hotels'in bugünkü haline gelmesinde çok önemli bir rol oynamıştı. Kredi, yüzde üç faizle yirmi yılda geri ödenecekti.

Bu bir sır değildi. Finans ekibi yıllar boyunca parayı biriktirmiş ve bu mali yılda geri ödemeyi hazırlıyordu.

Birkaç hafta önce, *şu anda* senatör olan kişiden çok daha yüksek bir meblağ için ödeme talep eden bir mektup almışlardı. Mektuba anlaşmanın bir kopyası da eklenmişti.

Ancak bu orijinal belge değildi, üzerinde oynanmıştı.

Yüzde üç olan faiz oranı yüzde *on* beşe çıkmıştı. Aklı başında hiç kimsenin kabul etmeyeceği bir oran.

Bu durumdan, babası, kardeşleri Fletcher ve Hunter, mali danışmanları ve avukatları dışında çok az kişi haberdardı. Avukatları, yetkililere başvurmadan önce anlaşmanın bir kopyasını bulmalarını tavsiye etmişti.

Johnathan Dufort, Dufort Dynasty'nin kasasında saklanan kopyanın yanı sıra, kendi evindeki dosyalarında da bir kopyası olduğunu sanıyordu.

Görünüşe göre yoktu.

Babası elini yüzüne götürdü.

Kahretsin.

"Baba. Anlat bana."

Johnathan, yanındaki kanepenin koluna yumruğunu vurdu. "Ödeme için otuz günümüz olduğunu söyledi, yoksa kızının Dufort ailesiyle evlenmesini istiyor. Evlilik sözleşmesi onu Dynasty hisselerinden mahrum bırakamaz."

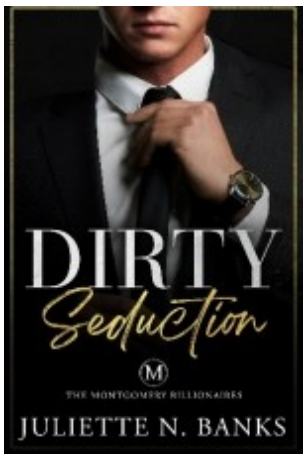
"Dalga geçiyorsun herhalde," diye homurdandı Daniel.

Bundan sonra ne olacağını biliyordu.

"O seni istedi."

Harper ve Daniel'ın ateşli milyarder aşkını anlatan Sinful Duty'yi hemen ÜCRETSİZ olarak okuyun!

DIRTY SEDUCTION'ı okudunuz mu? Montgomery Billionaires serisinin birinci kitabı

BİRİNCİ BÖLÜM - KNOX

Banyo kapısının açıldığını duyuyorum ve telefonumu düşürüyorum, yatak odama geri dönen çıplak kadına bakıyorum.

Stacey Rodgers.

O, ürünlerimizi satan, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki lüks mağaza zinciri Luxingtons'ın avukatlarından biri. *Biz* Montgomery Enterprises'ız.

Daha doğrusu, sektördeki tüm büyük isimlerle aynı podyumları paylaşan moda markamız Verity & Co. Erkek ve kadın giyiminden deri ürünlere ve parfümlere kadar, tüm yelpazede lüks ürünler sunuyoruz.

Bunları karşılayabilecek olanlar için.

Babam Ward, milyar dolarlık bu organizasyonu kurdu ve ben küçük bir çocukken, onun yerini alacağımı biliyordum.

Bir gün.

Yirmi dört yaşındayım ve önümde uzun yıllar var. Pazarlama müdürü olarak görevimden memnunum. Hala öğrenecek çok şeyim var, ancak Brown Üniversitesi'nden aldığım işletme ve pazarlama diplomaları ve küçük yaşlardan itibaren babamın yanında çalışarak edindiğim deneyim sayesinde, yaşıtlarımdan çok daha ileride olduğumu söyleyebilirim.

İki küçük kardeşim Atlas ve Levi ile ablam Bella, babamın yaptığı işe pek ilgi duymuyorlardı. Annemin bana beş yaşımdayken küçük bir evrak çantası aldığını hatırlıyorum. Onu her yere götürürdüm. İçinde GI Joe oyuncaklarım ve birkaç oyuncak damperli kamyon vardı.

Ciddi bir iş.

Bugünlerde hayatımın çoğunu takım elbiseyle geçiriyorum — evrak çantası ya da GI Joe yok — ve ara sıra eşofman giyiyorum. Boyun 1,90 metre ve kilon 90 kilo olduğunda bu bir zorunluluk.

Tüm o kasları sarkık bir torbaya dönüştürerek Stacey gibi kadınları çekemeyeceğim. O ve ben aylardır flört ediyoruz. Yarı yıllık değerlendirme için buraya geldiğinde, onu penthouse daireme *brifing* için davet ettim.

Yani, o çok güzel bir kadın ve son tropikal tatilinden aldığı bronzluk, uzun boylu, tonlu kıvrımlarını daha da çekici hale getiriyor. Ayrıca, yönetim kurulunda çok etkileyici.

En sevdiğim tip.

Kırmak için.

Yirmi dakika önce nasıl tamamen kontrolünü kaybettiğini hatırlayınca dudaklarımın köşesi seğirdi. Benim adımı haykırdığı günü iple çekiyordum.

Bağırdı.

Yüksek

sesle.

"Bize otel odası ayarlamamana şaşırdım, Knox," diyor Stacey, külotunu giyerken.

Artık yumuşamış olan üyemi örten çarşafı geri atıp yataktan kalkıyorum. "Gerek yok. Bu konuda profesyonel davranacağını biliyorum," diyorum, külotumu alırken.

Sikiştiğim çoğu kadın bunun sadece seks olduğunu açıkça biliyor. Ham, sert ve tutkulu seks. Daha fazlası değil.

Birkaç kez yanlış anladım ve konuşmak zorunda kaldım. Şöyle bir konuşma: *Bu olmayacak. Ben flört etmem. Sevişirim. Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum.*

Bu her zaman işe yarar.

Gururları devreye girer ve omuz silkerek, *evet, sadece eğlenceli bir gece olduğunu ve bunu tekrar yapabileceğimizi düşündüm,* diye mırıldanırlar.

Hayır.

Artıkları sevmem.

Stacey ise kariyerine ve Luxingtons'da yükselmeye odaklanmış durumda. Sert biri olarak tanınıyor ve bugün o kararlılığı bana yönelmişti.

Bu çok seksi bir şeydi.

Bu yüzden bir saat boyunca ereksiyon oldum ve bu konuda bir şeyler

yapmaya karar verdim. Şimdi mi?

Şimdi, o oteline döndükten sonra e-postalarımı açmak ve bir Macallan yudumlamak istiyorum.

Çoğu kişiden daha fazla, geleceğim için net bir yolum var. On yıl kadar sonra, babamın CEO rolünü devralıp Montgomery Enterprises'ı yöneteceğim.

Yönetim kurulu ve ortaklarımız üzerinde şimdiden bir izlenim bıraktım. Pazarlama müdürü olarak atandığımda satışlar düşüktü. Nedenini biliyorum. Annem birkaç yıl önce vefat etmişti ve hepimiz bu kaybın üstesinden gelmeye çalışıyorduk. Babam da dahil.

Bu durum rakamlara da yansımıştı.

Şimdi, birkaç yıl sonra, tekrar güçlü bir döneme girdik ve yakında bir sonraki Verity & Co. koleksiyonumuzu piyasaya süreceğiz. Şirketin, önceki zayıf performans dönemimizden faydalanan rakiplerine karşı daha fazla zemin kazanması için çok önemli bir sezon.

O dönem sona erdi.

Her şeyi hazırlamak için birkaç ayımız var ve ben neler yapabileceğimi göstermek için çok heyecanlıyım.

"Ya bunu tekrar yapmak istersem?" diye soruyor Stacey, sütyenini bağlarken.

Gözlerim dantele kayıyor, arkadan ona girerken çarşafıma sıkıca bastırılmış koyu pembe meme uçlarını görememekten bir anlık hayal kırıklığına uğruyorum.

İtiraf ediyorum, ben göğüs seven bir erkeğim. Bu yüzden onu yatağın üstüne çıkardım, sonra oturup duvara dönmesini istedim ve bir avuç dolusu alıp kıçını sikmeye devam ettim. Duvara yaslanarak ona ne kadar pis bir sürtük olduğunu söyledim ve o da bunu çok sevdi.

Bunu sevmeyen bir kadınla henüz tanışmadım.

Bunun nedeni, bunu sürdürmek için mükemmel bir üst vücut gücüne ihtiyaç duyulmasıdır. Ayrıca, elinizi indirip klitorisini okşayabilirsiniz, bu da penisinizin etrafını sıkılaştırmaya hazırsanız her zaman kazanan bir hamledir.

Ben her zaman hazırım.

Ama Stacey'nin ikinci tur isteyeceğini mi düşünüyorum? Hayır, o beni sınıyor. İkimiz de istediğimizi aldık. Kalp gözlerine gerek yok.

Aşık olmak istemiyorum. Ya da

herhangi bir şekilde bağlanmak.

Aslında, ben flört etmiyorum. Kadınları yemeğe çıkarmıyorum. Ya da sinemaya gitmiyorum. Ya da sahilde el ele yürüyüp gün batımını izlemiyorum.

Siktir.

Otuzlu yaşlara geldiğimde, yerleşik bir hayata farklı bir bakış açısı kazanabilirim, ama buna daha birkaç yıl var.

Şu anda önceliğim, Ward Montgomery Enterprises'ı (bizim deyimimizle WME) büyütmek ve ben liderliği devraldığımda büyüklüğünü iki katına çıkarmak.

Zaten milyarlarca dolarlık bir şirket olduğu düşünülürse, bu oldukça iddialı bir hedef.

"Yapmayacaksın," diye cevap veriyorum sonunda, altın Rolex saatimi takıp gardırobumun önüne geçiyorum. Bir çift Prada kot pantolon ve siyah kaşmir kazak seçip yatak odasına geri dönüyorum ve Stacey'nin giyinmiş olduğunu görüyorum. "Seni aşağıya kadar geçireyim. Şoförüm birkaç dakika sonra gelecek."

Bir adım uzaklıkta durup, o kullanılmış prezervatifi tuvalete atarken benim arabayı ayarladığım gerçeğine verdiği tepkiyi inceledim.

Evet, ben bir pisliğim.

"Bunu yaptığımıza sevindim." Gülümsüyor.

Sırıtıyorum. "Bu bir süredir planlanmıştı."

Şimdi git.

Stacey çantasını alır ve ben onu milyon dolarlık Philadelphia penthouse dairemden geçiririm. Dönüp elini karnımın altına koyar ve bir saat önce dudaklarını penisime sarmasına rağmen kişisel sınırlarımı ihlal ettiğini hissederim.

Ya da belki iki saat önceydi. Dayanıklılığı iyiydi; bunu ona

.

"Burada kal, Knox. Asansöre tek başıma binebilirim. Ben büyük bir kızım."

"O zaman altı ay sonraki değerlendirmede görüşürüz."

Kapıyı açık tutarken birbirimize son bir kez nazikçe gülümsüyoruz. Sonra Stacey gidiyor.

Tık.

Tanrım, umarım yatmadan önce Selena'ya, üst yöneticisine hikayeler anlatmaz. Selena'yı altı ay önce, son değerlendirme için Philadelphia'dayken becerdim.

Ben özel biriyim. Kiminle yattığım kimseyi ilgilendirmez, ama zengin bir ailenin üyesi olmak, insanların bunu bilmeye hakkı olduğunu düşünmelerine neden oluyor. Özellikle de medya.

Bir de babam var.

Ward, altı ay önceki toplantımızdan sonra Selena ile sohbet ederken bizi görmüş ve aramızdaki kimyayı fark etmiş.

"Dün gece iyi geçti mi?" diye sordu bana ertesi gün.

"Evet." Onun devasa meşe masasının karşısında oturmuş kahvemi yudumlarken, Ward parmaklarında mürekkepli kalemini çevirip duruyordu.

Görünüşte sıradan bir soru, ama ben çabucak

öğrendim. "Selena Warner'la yattın mı?"

Tanrım.

"Ne?" Kahvemi boğazıma kaçırdım, gömleğimi ve ceketimi silerek öksürdüm. Neyse ki ofisimde birkaç yedek gömlek, takım elbise, kravat ve ayakkabı bulunan bir dolabım var.

"Soruma cevap ver," diye ısrar etti Ward.

"Tanrım, baba. Evet. Prezervatif kullandım. Sorun ne?" diye sordum, sinirlenerek.

Beni on beş yaşında mı sanıyor?

Başını sallayarak sandalyesine yaslandı. "Bunun cevabını bilmiyorsan, daha da hayal kırıklığına uğradım. Lexington bizim için önemli bir perakendeci."

Onun yorumu beni daha da sinirlendirdi. Yani, 21. yüzyıla hoş geldin baba. İnsanların nasıl tanıştığını sanıyordu? Lanet olası işte. Diğer yerlerin yanı sıra.

İnsanlar sevişir, çıkar, bir gün evlenir ve birlikte küçük insanlar yaparlar.

"Haberlerde mi çıktı? Hayır. Burada bilen var mı? Hayır." Kollarımı açtım. "Selena mutlu ayrıldı, sorun ne bilmiyorum."

Hayal kırıklığına uğramış gözlerle bana bakıyordu, ama ona benim sikimle ne yapacağıma karışmaya hakkı olmadığını açıkça belirtmiştim.

O benim babamdı. O

benim patronumdu.

Ama özel hayatımda yaptıklarım, karşılıklı rıza olduğu sürece ve işime engel olmadığı sürece, onu ilgilendirmezdi.

Ancak, o zamandan beri Stacey ve diğer bir düzine kadınla çok daha ihtiyatlı davrandım. Eminim fark etmemiştir.

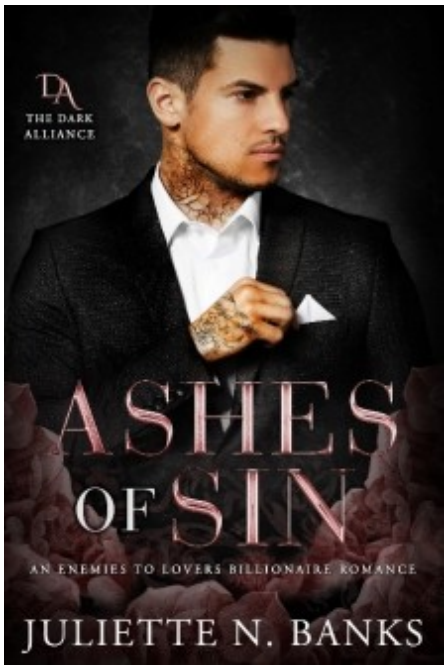
Onlardan biriyle çıkmaya başlasam da aynı şeyi hisseder miydi? Hayır. Üzgünüm baba, ama kadınları yemeğe çıkarmak, şarap içirmek ve tüm o çekici şeyler diğer erkekler için.

Ben sevişirim.

Sert ve acımasızca sevişirim.

ŞİMDİ DIRTY Seduction'ın ÜCRETSİZ kopyasını almak için TIKLAYIN!

BAHARATLI MİLYARDER,
DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA
ROMANTİZM

BİRİNCİ BÖLÜM - MADDOX

Anka kuşu, efsanevi bir yaratık olsa da, ölmeden önce bir yuva yapar ve kendini ateşe verir. Sonra küllerinden yeniden doğar ve umudu, hayatı ve iyiliğin kötülüğe üstünlüğünü sembolize eder.

Ben ne ölümsüzüm ne de efsanevi bir varlığım.

Ergenliğimden çok önce kurtarıcıya inanmayı bıraktım ve otuz bir yıllık hayatımda fikrimi değiştiren hiçbir şey olmadı.

Aslında, bir zamanlar nefret ettiğim şeye dönüşmek

üzereyim. Bir canavara.

Babam gibi.

Doğa mı, yetiştirilme tarzı mı? Bu çok eski bir soru.

Cevaplamaya hiç gerek duymadığım bir soru, çünkü benim DNA'mdan şeytanlar doğmayacak.

Kristal kadehimdeki viskiyi bir dikişte içip, Manhattan'daki lüks penthouse dairemden milyon dolarlık manzarayı seyrediyorum. Yağmur damlaları tavandan tabana pencerelere çarpıp camdan aşağı kayıyor ve beni dış dünyadan uzaklaştırıyor. Karanlıkta burada durmak biraz ürkütücü ama ruh halime uygun.

Gerçek mutluluğu yaşayabilir miyim, bilmiyorum.

Aklım, zengin çocuklar için bir yatılı okul olan Phillips Academy'de geçirdiğim yıllara geri dönüyor. Ya da zengin, istenmeyen çocuklar demeli miyim? Hayatımın geri kalanını kurtaran bir yer.

Ya da daha doğrusu, ruhumu.

Orada "kardeşlerimi" tanıdım: Parker, Zayne, Travis ve Killian. Birbirimizi kurtardık.

Eğer buna öyle denebilirse.

Hepimiz çok zengin olabiliriz, ama özgüvenimizin, gücümüzün ve yalnız kaldığımızda yaptığımız saçma sapan şakalarımızın altında beş parçalanmış ruh yatıyor.

Bu şekilde bağlandık ve bu bizi birbirimize bağlayan şey.

Bu ve on beş yaşında kurduğumuz dövüş kulübü. Bu, zenginleri, fakirleri ve kırılmışları çeken bir yeraltı hareketi yarattı; hepsi de canlı hissetmek için birini parçalamaya ihtiyaç duyuyordu.

Güç hissetmek için.

Alınanları geri almak için.

Tabii ki asla işe yaramaz, ama uyuşmuş hissetmek yerine kanamak ve acı çekmek harika bir duygudur.

Ya da öfkeyi içinde tutmaya çalışmak.

Böylece, İttifak Dövüş Kulübü kuruldu.

Bizi bir tür Robin Hood'larla karıştırmayın. Kimseyi kurtarmıyorduk. Sadece savaşmak istiyorduk. Çünkü o zamanlar babalarımızla savaşamazdık — her birimize geri dönüşü olmayan zararlar veren adamlarla.

"Kuralı unutma," dedi Parker, Phillips Academy'nin arkasındaki karanlık sokaklarda Alliance Club'ın ilk dövüş gecesinin ardından. "Sessizlikte güç vardır: intikam sabırlı adamların oyunudur. Gölgelerde hareket ederiz ve asla elimizi erken açmayız."

Biz öyle yapmadık.

Hepimiz mezun olduk ve imparatorluklar kurduk, bu da bizi güçlü ve etkili hale getirdi.

Bana yardım eden babam değildi, annem Phillips'teyken öldüğü için. Doğal nedenlerle mi öldü, hâlâ merak ediyorum, ama o kenara çekilip babamın yaptıklarını yapmasına izin verdi, bu yüzden soğuk, paramparça olmuş kalbim, bunu öğrendiğimde daha da sertleşti ve bana bıraktığı altı haneli mirasa odaklandım.

Babamın dokunamayacağı bir miras.

Hayatım boyunca bana ait olmayan şeylere yeterince dokunmuştu.

Beni de dahil.

Benim her bir santimim.

Hatırlayabildiğim en erken dönemlerden akademiye gittiğim güne kadar sürdü. Pierce Sterling'in beni göndermek için karar verdiği anı biliyorum. Sesimi bulduğum ve babamın boktan, çocuk istismarı yapan arkadaşlarının önünde ona karşılık verdiğim andı.

Bundan hoşlanmadı.

Eğer evde yaşamaya devam etseydim, başıma ne gelirdi diye birçok kez düşündüm.

Beni tamamen mahveder miydi? Onu

öldürür müydüm?

Alliance Fight Club'ı işletirken o karanlık sokaklarda her kirli tekme ve yumrukla bunu kesinlikle hayal ettim.

Bazı geceler, bunun için kendimden nefret ediyordum.

Diğer geceler ise eve gidip bunu gerçekleştirmek için can atıyordum.

"Hayatını hapiste mi geçirmek istiyorsun?" diye sorardı Parker. "Çünkü bu intikam değil. Bu onun kazanmasına izin vermek."

"Yakalanmayacağım," diye tıslardım.

"Maddox." Killian, diğerleri yapamadığında benim adımı söyleyip bana ulaşmanın bir yolunu bulurdu. O zamanlar bile derin sesi beni kendime getirirdi.

Açık konuşayım, tanıştığımız ilk gün on yaşındaki ellerimizi sıkıp*, babamın beni siktiğini, ya seninkini? Ayrıca, hangisini daha çok seversin, Batman mı Superman mı?*

Zamanla aramızda bir güven oluştu ve birbirimizin zihnindeki karanlık, güvenli ve yalnız boşluğa sürüklendiğini gördük ve birbirimizi oradan çıkardık.

Güvenli hissettiğimiz şeyleri paylaştık, ama hiçbirimiz çok fazla söze gerek duymadık.

Aynaya bakarak istismarın sonuçlarının neye benzediğini biliyorduk.

Öğretmenler bunun farkında değildi ya da bilmek istemiyordu, bu yüzden çocukluğumuzun geri kalanını atlatmamızı sağlayan şey arkadaşlığımızdı.

O ve İttifak.

Bizler, günahlarından kurtulmak için bizi uzaklara göndermek için çılgın paralar ödeyen zengin ve güçlü adamların çocuklarıydık.

Sapık herifler.

Çocukluğumun anıları zihnime geri dönünce midem bulanıyor ve tüm irademle onları geri itiyorum.

Bunu düşünmenin bir faydası yok.

Bunun ne kadar zararlı olduğunu bilmek için yeterince psikoloji kitabı okudum. Taşıdığım suçluluk ve utanç duygusu normal ve tüm bu saçmalıklar.

Pierce'ın (şimdi ona böyle sesleniyorum) bana işkence etmediği veya kötü davranmadığı bir zaman hatırlamıyorum.

Gerçek şu ki, beni mahvetti, ama tamamen değil. Tam bir erkek olmadığımı biliyorum. Sevgiye muktedir biri değilim ve bunu kabul ediyorum.

Nasıl olabilirim ki?

Yürümeyi öğrenirken, o bana kırbaçla vururdu. Hatırladığımdan değil. Bacaklarımdaki ve uyluklarımdaki ince izlerin ne olduğunu anneme sormak zorunda kaldım.

"Sana söyleneni yapmadın, Maddox. Baban sabırlı bir adam değildir." dedi annem.

O anda içgüdüsel bir tepki verdim, sanki bedenim hatırlamış gibi, zihnim değil.

Lanet olası pislik.

Sonra her şey bir anda geri geldi. Pierce bana bedenimi eğitmenin önemli olduğunu söylerdi — ben daha altı yaşındaydım — ve akşam yemeğinden sonra, haftada en az üç veya dört gece, beni spor salonuna götürür ve bacaklarım titreyene ve neredeyse bayılana kadar deli gibi koşu bandında koşmaya zorlardı.

Ya da küçük bir çocuk için çok ağır olan ağırlıkları kaldırmaya zorlardı.

Kaldıramazsam, ağır barı göğsüme düşürür, beni ezerek
beni ezip geçerdi.

Beni incitirdi.

Beni küçük
düşürürdü.

Beni korkuturdu.

Haftanın herhangi bir günü diğer gecelere tercih ederdim, ama
seçme şansım yoktu.

Pierce beni üst kata, yatak odama götürüp kapıyı kilitlediğinde. Ve annem

yalvarışlarımı ve çığlıklarımı görmezden geldiğinde.

Kaderin cilvesi, o olaydan sonra ben ve o çocuklar Brown Üniversitesi'ne gittik ve eğitimimiz boyunca aynı daireyi paylaştık.

Alliance Fight Club hakkında haberler yayıldı ve biraz baskı gördükten sonra tekrar faaliyete geçtik. Bir gece polisler geldi, ilk seferinde rüşvet verdikten sonra bizi rahat bıraktılar.

İnsanların yarısının neden geldiğini bilmiyorum. Bir kızı, kimse ona yumruk atmayacağını söyleyerek gönderdik. Düzeltme: Ben ona söyledim ve burnum kırıldı.

"Yine de sana vurmayacağım tatlım, dön ve git buradan," dedim, burnumdan kan damlarken burnumu tutarak.

"Sizi korkaklar!" diye tısladı.

"Senin amını yerim bebeğim, ama sana yumruk atmam." Parker omuz silkti. Kız onun hayalarına diz attığında bu sözünü pişman oldu. Çocuk sahibi olup olamayacağı hala belirsiz.

Kurallarımız sadece beşimiz içindi. Ben, Zayne, Parker, Travis ve Killian.

Kavga ettik.

Çalıştık.

Ve her birimiz intikam için uzun vadeli stratejilerimizi planladık.

Bu, gerçekte olduğundan daha kolay geliyor. Düşmanını etkili bir şekilde yok etmek için onu anlaman gerekir. Babamın kim olduğunu ve motivasyonlarının ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ayrıldığımda çocuktum ve açıkçası, yakın değildik.

Bu, dikkatli bir araştırma gerektiriyordu.

Bu arada, annemden miras kalan altı haneli meblağı, özel güvenlik şirketlerine ve devlete güvenlik ekipmanı sağlayan milyar dolarlık bir teknoloji şirketine dönüştürdüm.

Sadece bizimkine değil.

Yağmur hafifler ve cebimden telefonumu çıkararak, beni bile şok eden haber makalesine bir kez daha bakarım.

Pierce Sterling, Fox & Co. mirasçısı ile evlenecek.

Kyra Fox.

O nefes kesici güzellikte, son derece zengin ve benim intikam oyunumda farkında olmadan bir piyon haline geldi.

Uzun bir nefes verip, meşe yan dolaba doğru yürüdüm ve iki parmak Macallan daha doldurdum, sonra bir dikişte içtim.

O masum olabilir, ama ben de öyleydim. Bugün burada,

güçlü bir adam olarak duruyorum.

Babamın avukatı şantajla mirasımı kendi hesabına yatırmaya çalıştığını öğrendiğim günü hatırlıyorum.

Eğer başarılı olsaydı, bir kuruş bile göremezdim.

"O orospu çocuğu!" avukatımın e-postasını okurken tısladım. "Polisi ara.

Onu tutuklat, Maddox." Parker, on sekiz yaşındayken beni cesaretlendirdi.

.

Kafamı salladım.

"Bu işe yaramaz. Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Cebinde yüksek rütbeli yetkililer var."

"O haklı," dedi Zayne. "Babalarımız da aynı şeyi yapardı." "Siktir. Bu

doğru değil." Parker, bir patikada yürürken çalıların arasına bir taş attı.
yürürken bir taş attı.

"Bir gün," dedim, ceketimin fermuarını çekerek. "Bir gün, güçlü bir adam olacağım ve onu öldüreceğim."

"Dostum, gerçekten mi?" diye sordu Travis, Killian ise

kaşlarını kaldırdı. "Maddox," diye fısıldayarak uyardı.

Onu görmezden geldim.

Killian, içimde ne kadar dengesiz olduğumu herkesten daha iyi biliyor. Sanırım eninde sonunda birisi içimdeki gerçek şeytanı görecekti.

Babası gibi, oğlu da aynı.

"Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama mirasımı milyarlarca dolara çevireceğim," dedim. "Sonra da son nefesini verene kadar onu yavaş yavaş yok edeceğim."

Her kelimesinde ciddiydim.

Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Yeterince beklersem yolun bana gösterileceğini biliyordum. Tanrı biliyor ki sabırsızlanıyordum. Otuz bir yaşında, yeterince bekledim.

Bunun, babamla evlenen yirmi iki yaşında, mavi gözlü, esmer bir kız şeklinde geleceğini bilmiyordum.

Ama ne olursa olsun.

Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Onun şirketini yıkabilir ve kurduğu her şeyi yok edebilirim.
Bu çok kolay olur.

Onu küçük düşürmek istiyorum.

Ruhunu ezip, benden af dilemesini istiyorum.

Kristal bardağımı gümüş tepsinin üzerine bırakıp siyah gömleğimin kollarını sıvadım, dövmelerimi, kalın ön kollarımı ve Audemars Piguet saatimi ortaya çıkardım. Ellerimi belime koyup penthouse'umun etrafına göz gezdirdim.

Zamanı geldi.

Ben bir anka kuşu olmayabilirim, ama öldüğümde küllerimde babamın tüm günahları olacak.

Ve intikamımı alırken benim günahlarım da.

ASHES OF SIN'i şimdi alın ve kaçırılma ve düşmanların sevgiliye dönüşmesi temalı bu baharatlı milyarder romantizmine başlayın. Bu serideki her kitap mutlu sonla bitiyor!

THE SEAL - Birinci Kitap, Black Hawke Security

BİRİNCİ BÖLÜM - JOSH

"Josh, Blaze Cartwright telefonda," diyor ofis müdürüm/resepsiyonistim/evrenin hakimi Penny.

Ağırlık çubuğunu gürültüyle yere bırakıp, havlumu almadan önce doğruluyorum. Black Hawke spor salonunda antrenman yapan birkaç takım arkadaşımın bana baktığını fark ediyorum.

"Rock yıldızı olan mı?" diye Penny'ye

soruyorum. "Evet." diye başını sallıyor.

"Emekli olmadı mı?" Kaşlarımı çatarak su şişemin olduğu yere doğru yürüdüm ve yarısını bir dikişte içtim.

İnsanların Navy SEAL'ların sihirli bir şekilde kaslı olduklarını düşündüklerinden eminim, ama bu gerçeklerden o kadar uzak ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu ünümüzü, zorlu çalışmalarımız ve rütbemizi kazanmak için katlandığımız neredeyse insanüstü çabalarımız sayesinde kazandık.

O gün çok uzun zaman önceydi, ama ABD Deniz Piyadesi Aidan Black ile Black Hawke Security'yi kurduğumuzdan beri formda kalmak da aynı derecede önemli.

Bu nedenle Los Angeles'taki binamızda kaliteli bir spor salonu var. "Bir ara

radyoyu aç, Josh." Ryder, kürek çekme makinesinden inerken gülüyor ve yanıma geliyor.

Homurdanıyorum.

Bunu sık sık yaparım. Görünüşe göre.

"Spotify'ım var," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi Penny'ye çeviriyorum. "Numarasını al. Ona geri arayacağımı söyle."

"Denedim," diye cevaplar, sinirli bir şekilde kollarını kavuşturur.

Yemin ederim, o evrende beni sorgulayan ve bana küstahça davranan tek kişi.

Bunu yapmasına izin verdiğim tek kişi.

Belki de yetmişli yaşlarında olduğu ve bize "*eşyalarınızı toplayın çocuklar, yoksa parçalayıcıya atarım*" diye annelik yaptığı içindir.

Ya öyle yapacaktı ya da yirmili ya da otuzlu yaşlarında, adamlarımın dikkatini dağıtan ya da onların dikkatini dağıtan birini işe alacaktı.

Aptal değilim. Hepsi onunla yatmak isterdi.

Ya da sadece sikişmek isterlerdi.

Bu ne felaket olurdu.

Hiçbir tür kadın dramasıyla ilgilenmiyorum. Onlarla sevişiyorum ve teşekkür ediyorum. Bence bu adil. Eski sevgililerini, aile sorunlarını, hatta köpeklerinin veya kedilerinin ne kadar sevimli şeyler yaptığını bilmek istemiyorum.

Hiç ilgilenmiyorum.

Hala terleyen alnımı havluyla silerim ve saçlarımı karıştırırım. Aktif SEAL olduğum zamankinden biraz daha uzundur ama koyu renkli saçlarım kıvrılmayacak kadar da uzun değildir.

Böyle olduğunda çok sinirleniyorum.

"Onu buradaki telsizci çocuğa ver." Ryder'a başımı eğiyorum.

"Seni istedi. Josh, bu aramayı cevaplayacak mısın yoksa Blaze'i bekletecek misin?"

Blaze mi?

Sırıttım. "Hayranım mıydın?"

Kollarını indirip homurdanır. "Tabii ki öyleydim. Herkes öyleydi. Sen henüz bebek bezi giyiyorken o yüz milyon albüm sattı."

Ryder burnunu çeker ve ben ona sert bir bakış atarım. Ellerini kaldırır, ama gülümsemesi hala yüzündedir.

Tanrım.

Emekli bir rock yıldızı benden ne isteyebilir ki?

Black Hawke Security, ya da BHS, paramiliter uzmanlardan oluşan bir gruptur. Hizmetlerimizi çoğunlukla hükümetlere (evet, çoğul) ve zengin ve ünlü kişilere sunuyoruz.

Ama genellikle bu, TikTok'ta her yerde görünen büyük bir isim anlamına gelir, seksenlerin rock yıldızı değil.

Bir iç çekerek havlumu fırlatıyorum, sepeti ıskalıyorum ve mırıldanan Penny'yi takip ederek ofisime gidiyorum.

"Onu bağla," dedim ve onu geçip koridorun sonundaki büyük ofise doğru ilerledim.

"Gömlek giy!" diye bağırır.

Kafamı sallayarak kapıyı kapatıyorum ve siyah bir BSE tişörtünü alıp giyiyorum, böylece çirkin görünen sekizli karın kaslarımı ve kabile dövmelerimi örtüyorum.

Mini buzdolabımdan bir şişe elektrolit alıp, telefon çalarken masamın arkasındaki büyük koltuğa çöküyorum.

"Josh Hawke," diye cevap veriyorum.

"Bay Hawke. Ben Blaze Cartwright. Yardımınıza ihtiyacım var," diyor.

İlginç.

Bilgisayarımı uyandırmak için klavyeye dokunuyorum ve onun adını

Google'da aratıyorum. Onun kim olduğunu biliyorum.

Müziğini biliyorum. Herkes bilir.

Penny, yüz milyon albüm satışı konusunda yalan söylemiyordu. Blaze'in bir Grammy ödülü var, grubu Sonic Rebel'in ise üç tane. Aslında, Sonic Rebel'in solisti Blaze Cartwright'ın kim olduğunu gezegendeki neredeyse herkesin bildiğini söyleyebilirim.

The Beatles, Led Zeppelin, Aerosmith, Sonic Rebel.

İki yıl önce, hayatının aşkı olan eşini trajik bir şekilde kanserden kaybetti. Bunu biliyordum, ama adını yazarken, on yıl sonra emeklilikten döndüğünü ve yeni bir albüm çıkardığını görüyorum.

Haberleri okudum.

Radyo dinlememe gerek yok.

Teşekkürler Ryder, seni pislik.

Yine de, neden bizzat beni istediğini anlamıyorum. Eğer bizim koruma hizmetlerimizi kullanmak istiyorsa, Penny onu Ryder'a yönlendirirdi.

Aidan, devlet sözleşmelerinden sorumlu. Ryder, bodyguard hizmetleri ekiplerini yönetiyor, peki ya ben? Ben kurumsal müşterilerimizle ilgileniyorum — ilginç ihtiyaçları olduğunu bilseniz şaşırırsınız — ve gizli operasyonlarla.

Ki bunlar resmi

kayıtlarda yok. Kayıt

dışı işler.

Dünyanın en güçlü insanlarıyla çalışıyorum. Birçoğu da yok.

Karmaşık bir konu, açıklamam daha iyi. Ve

sizin bilmeniz de.

Blaze Cartright muhtemelen kapıda adı yazan kişiyle konuşmak isteyen değerli ünlülerden biri. Ya da bizim durumumuzda, web sitesinde.

Black Hawke Security.

Ben Josh Hawke. Eski meslektaşlarımın söylediklerine inanacak olursak, bir Navy SEAL ve tehlikeli bir pislikim — ve inanmalısınız da — ve gecenin sonunda reddettiğim kadınların söylediklerine inanacak olursak, kibirliyim.

Tekrar söylüyorum, inanmalılar.

Açıkçası, insanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil.

Önceliklerim, eski özel operasyonlardan oluşan elit ekibim ve her yıl şirketime milyonlarca (ve milyonlarca!) dolar kazandıran sözleşmeleri yerine getirmek. Para bir yana, biz savunmasızları koruyor ve dünyayı kötülüklerden arındırıyoruz.

SEAL kariyerimin belirli bir noktasında, üniformam olmadan daha fazlasını yapabileceğimi biliyordum, ama donanmaya saygı duyuyorum ve hizmet etme fırsatı verdiği için evrene teşekkür ediyorum.

Bunun kısa bir konuşma olacağını ve onu Ryder'a teslim edeceğimi düşünerek, içkimin bir yudumunu alıp ağzımı sildim. "Nasıl yardımcı olabilirim, Bay Cartwright?"

"Blaze, lütfen."

"Blaze."

Tanrım, sadede gel artık.

Yirmi dakika sonra Orta Doğu ile uydu görüşmem var ve tam bir antrenman yapmak istiyordum. Şimdi bu mümkün değil, bu yüzden bu gece daha fazla tekrar yapmam gerekecek.

Artık orduda olmayabilirim, ama bazı günler işim eskisi kadar tehlikeli olabiliyor. Hele de hükümetin desteği olmadan.

Bunun artıları ve eksileri var.

Formda kalmak ve kondisyonumu en iyi seviyede tutmak beni hayatta tutuyor.

"Kızımın hayatı tehlikede ve onu korumanı istiyorum," diye cevaplıyor.

Hayatta olmaz. Ben güven fonu bebeği bir

bodyguard değilim. Tanrım, çok kırıldım.

Biyografimi okudu mu? Ben lanet olası bir Navy SEAL'ım. Alışveriş merkezi polisi değilim. Alışveriş merkezi polislerine alınmayın. Birisi bu işi yapmak zorunda.

Ben değil.

Ve şımarık zengin çocuklara bakmam.

İyi çalışılmış konuşmamı başlatmak üzereyim ve onu Ryder'ın sesli mesajına aktarmak üzereyim ki, "Sana üç katı ödeme yaparım. Sadece bu adamı tekrar hapse atana kadar." diye ekliyor.

Yavaşça kaşlarımı kaldırıyorum.

Dikkatimi çekti. Para yüzünden değil, Cartwright'ın yönlendirmelerinden elde edebileceğim potansiyel kazanç çok büyük olsa da, kaçak mahkumun kim olduğunu merak ediyorum. Normalde BHS'nin radarına yakalanmış olmalıydı, ama ben hiçbir şey duymadım.

Bu hem endişe verici — çünkü neden bilmiyoruz ki — hem de kim ve neden örtbas edildiğini merak ediyorum.

Ve neden.

"Konuşmaya devam et," derim ve Google aramamı Blaze'in kızını bulmak için değiştiririm.

"On bir yıl önce, Sonic Rebel'in başarısının zirvesindeyken, kızım Cassy on sekiz yaşındaydı. Medya ona ilgi gösterdi, Isaac Miller da öyle."

Blaze konuşmaya devam ederken ekrana

bakıyorum. Tanrım.

Neden dikkatleri üzerine çektiğini anlayabiliyorum.

Genç Cassy Cartright, dizüstü bilgisayarımın ekranından bana bakıyor ve gerçekten çok güzel. Sıradan bir Hollywood güzelliği değil. Doğal bir güzelliği ve ince bir vücudu var, uzun, koyu renkli dalgalı saçları ve kalın, uzun kirpiklerle çevrili çarpıcı yeşil gözleri var.

Güzel kadınlara yabancı değilim. 1,93 metre boyunda ve sağlam yapılı olduğum için onları mıknatıs gibi çekiyorum. Ama güzelliği bir yana, onda beni bakmaktan alıkoyan bir şey var.

Mona Lisa gibi, ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Sırıtıyor mu? Küstah mı?

Hayır.

Masum bir maskenin arkasına saklanan yaramaz bir kız mı? Eğilip gözlerini inceliyorum.

Hayır

Ama bir şey var ve bu benim sikimi titretip ruh

halimi karartıyor.

Mesajlaşma programımı açıp Penny'ye, kaçak mahkum Isaac Miller hakkında neden hiçbir bilgiye sahip olmadığımızı soran kısa bir mesaj gönderiyorum.

Penny cevap veriyor. ***Lütfen de.***

Lanet olsun.

Lütfen bana bilgiyi bul.

"Peki," diyor Blaze, işini bitirdikten sonra. "Isaac Miller mahkum edildi ve yirmi beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. Üç gün önce kaçtı ve Cassy beni dinlemiyor."

O inatçı. Ve

aptal.

"Nasıl dinlemiyor?" diye soruyorum.

"İşe gidiyor ve koruma tutmak istemiyor," dedi Blaze. "Oraya birkaç adamımı gönderdim ama o polisi aradı. Onları izinsiz girişten dolayı binadan çıkardı."

Dudaklarım gülümsemeye uzanıyor.

Gülümsememeliyim. Sorumsuzca bir davranış, ama yine de beni gülümsetiyor.

"O onu öldürecek, Bay Hawke. Cassy'nin üzerinde baskı kurmasına izin vermeyecek ve onu hayatta tutabilecek birine ihtiyacım var. Sizi çok tavsiye ettiler."

Hiç şaşırmadım.

İşlerimizin çoğu, hükümetlerle olan tekrar eden işlerimiz ve kişisel tavsiyelerden geliyor. Hollywood küçük bir sektör ve merkez ofisimiz Los Angeles'ta olduğu ve bizi karşılayabilecekleri için, ilk aradıkları kişi biziz.

Sonic Rebel dünyanın en büyük gruplarından biri iken biz henüz yoktuk, bu yüzden onlarla uzun vadeli bir iş ilişkimiz olmaması şaşırtıcı değil.

Bunu potansiyel bir fırsat olarak görüyorum.

Ve bana bakan kadın bir meydan okuma gibi görünüyor.

Kadınlara zarar veren erkekleri de sevmem. Blaze, Isaac'in yaptıklarını anlatırken onu dikkatle dinlememiş olabilirim, ama yeterince duydum.

"Onu koruyacağımızdan emin olacağız ve onu bulmaya yardımcı olabileceğimizi görmek için kolluk kuvvetleriyle bağlantı kuracağız," diyorum.

Onu kendim korumayacağım, ama onlarla görüşüp BHS'nin Cassy Cartwright'ı hayatta tutacağına dair sözümü tutacağım.

"Teşekkür ederim."

THE SEAL kitabını hemen alın ve baharatlı ve gerilim dolu bu ateşli askeri romantizmi yaşayın! Ve seksi askeri erkekleri!

KARANLIK MAFYA ROMANTİZMİNİ SEVİYOR MUSUNUZ?

THE DARKEST KING'İ **ÜCRETSİZ** İNDİRİN**!**

THE DARKEST KING

Ailesinin intikamını alacak mı, yoksa sevdiği kadının artık düşmanı olmadığını kabul edecek mi?

On beş yıl önce mafya ailemi öldürdü. Ben Connor Barrett, New York'un en güçlü adamıyım. Politikacılara para veriyorum, güzel kadınlarla yatıyorum ve düşmanlarım benim varlığımdan habersiz. Henüz.

İntikam almaya kararlıydım, ta ki günahkar kıvrımları olan bir kadın Armani smokinimin önüne içki dökene kadar. Soyadını öğrendiğimde ve onun mafya prensesi olduğunu keşfettiğimde, bir karar vermem gerekti. Onu kullanmak ya da atmak.

Ama onu tutmayacağım.

Düşmanım olan babasına yaklaşmak için onun sahte nişanlısı olmayı kabul ettiğimde, en son beklediğim şey Mia'nın hayatını kurtarmak olacaktı.

The Darkest King, karanlık bir milyarder mafya romantizmi olan The Dark Kings of NYC serisinin ilk kitabıdır.

Karanlık, baharatlı, sürprizlerle dolu romantizm, mafya aileleri arasındaki savaşlar ve dominant, koruyucu kahramanlar hoşunuza gidiyorsa, mutlu sonla biten bu aşk hikayesini seveceksiniz.

THE DARKEST KING'İ ŞİMDİ ÜCRETSİZ OLARAK **EDİNİN!**

Veya sayfayı çevirip birinci bölümü okuyun.

1 - CONNOR

Yine başlıyoruz lan.

Bir başka gala etkinliği. Bir başka konuşma. Param ve gücüm için benimle flört eden yabancılarla geçireceğim bir başka gece.

Bunların hepsi oynadığım oyunun bir parçası, diye kendime hatırlatıyorum, Armani ceketimin kolunu çekip kol düğmelerimi düzelttikten sonra limuzinimin yumuşak deri koltuklarına yaslanıyorum. Hazırlanacak bir şey yok. Finans müdürüm bu öğleden sonra para transferini ayarladı ve senaristim bana bu yıl en az beş kez yaptığım konuşmanın aynı kes-yapıştır versiyonunu e-postayla gönderdi.

Sadece isimler değişiyor ve Barrett Enterprises için bu davanın neden bu kadar önemli olduğu konusunda bir değişiklik yapılıyor.

*An*cak bu benim için önemli... kişisel olarak.

We Are Family Foundation, ABD ve dünyadaki yetimlerin bakımına kendini adamış bir kuruluş; bu, benim için önemli bir konu. Kimse, ebeveyni veya ailesi olmadığı için yalnız kalmamalı.

Bu gezegende sekiz milyar insan var. Bunların çok azı, bir fark yaratmak için benim katkıda bulunabileceğim kadar paraya sahip. Yine de, bir çek gönderip evde oturup Macallan Gold'umu yudumlarken porno izleyip mastürbasyon yapmayı tercih ederdim.

Daha doğrusu, sipariş vermek.

Çin yemeği demek istemiyorum.

Gerçek şu ki, porno izlemiyorum. Buna ihtiyacım yok. Eğer bir kadının önümde uzanmasını istersem, istediğim zaman bunu elde edebilirim.

Ben Connor Barrett, New York'un en zengin ve en güçlü adamlarından biriyim.

Ancak, ben söylediğim kişi değilim.

Hem bir hayalet hem de ironik bir şekilde Amerika'nın en görünür adamlarından biriyim. Açıkta saklanabiliyorken neden gölgelerde saklanayım? Deniz piyadelerinde bana öğrettiklerinin tam tersi.

Daha da ironik olanı, beni koruyan yetenekli güvenlik görevlilerim var, ki onlar bile bunun gereksiz olduğunu biliyorlar. 1,93 metre boyunda, geniş omuzlu ve kaslıyım. Ve öldürmek için eğitildim.

Öldürdüm.

Yine de, milyar dolarlık bir imparatorluğu yönetirken, başarısızlığımı görmekten başka bir şey istemeyen politikacılar ve güvenilmez işadamlarıyla anlaşmalar yaparken arkamı kollayamıyorum.

Bu, insanlar size iyilik borçlu olduğunda olur. Benim kapılarını çalacağımı biliyorlar ve çaldığımda hayır demeyeceklerini de biliyorlar.

Kimse hayır demez.

Ben Barrett Enterprises'ın kurucusu ve CEO'suyum. Girişimci, hayırsever, yatırımcı ve üretken bir iş adamıyım.

Erkekler beni yok etmek

istiyor. Kadınlar benimle

yatmak istiyor.

Konsolun yanındaki kristal kesim bardaktan viskiyi alıp
ve dudaklarıma götürdüm, siyah ipek çarşaflarımın üzerinde kayan ve kırmızı lekeli ağzını benim sikime saran son kadını hatırladım.

Tanrım, ikinci raunt da fena olmazdı.

Yumruğumu kullanmadan iyi bir boşalma yaşamayalı haftalar oldu. Bu akşam için birini ayarlamalıydım, ama önceden düşünemedim.

Randevu mu? Evet. Onlar fahişe değil, ben onların gizlilikleri için para ödüyorum. Kontrol için para ödüyorum.

Asla vazgeçmediğim bir şey.

Ama yattığım kadınlara dikkat ediyorum. Penthouse'uma girdiklerinde,
onlar kabul etmiş ödemeyi ve imzalamış gizlilik
gizlilik

imzaladılar — hiçbir avukat müvekkilinin imzalamasına izin vermeyeceği türden bir anlaşma — bu anlaşma, sessiz kalmalarını ve birlikte geçireceğimiz zamanın şartlarını kabul etmelerini gerektiriyordu.

Bu şartları ihlal etmeleri halinde hayatları mahvolacaktı.

Yani fahişe değiller, ama eskortlar.

Özel asansörümde giysilerini çıkarmaları ve gözlerini bağlamaları talimatı verildi. Asansörümde. Ben Batman değilim — New York'ta herkes adresimi bilir — ama bu sadece sahneyi hazırlıyor. Neden burada olduklarını ve samimiyetin hoş karşılanmadığını açıkça ortaya koyan bir sahne.

Bir eş aramıyorum. Hayalet

gibi kalmam gerekiyor.

Düşmanlarım hayatta olduğumu bilselerdi, peşimden gelirdi.

Babamın bana söylediği son sözler... *Kim olduğunu kimseye söyleme, evlat. Kaç!*

Tanıdık diş gıcırdatma sesi, öfkeden boynumun arkasını kesen acı, beni şimdiki zamana geri getiriyor ve gözlerimi kırpıyorum. Bacaklarımdan birini uzatıp, çorabımın hemen üstüne bağladığım bıçağın görünmez kaldığını kontrol ediyorum. Vücudumdaki diğer tüm silahlar gibi.

Onlar olmadan evden çıkmam.

"Birkaç dakika geç kalacağız efendim," diyor şoförüm Benson. Onu birkaç yıl önce ordudan çıkardım. Bomba taraması yapmayı, saldırıya uğradığımızda araba kullanmayı ve işler ters gittiğinde ikimizi de korumayı biliyor. "Madison Square Gardens yakınlarında trafik sıkışıklığı vardı."

Sessiz kalıyorum, vücudum geriliyor ve gözlerim Mack'e kayıyor.

Sanki işaret almış gibi, güvenlik şefim Mack Turner yolcu koltuğundan dönerek bana güven verici bir bakış attı. "Bu bir kaza, Bay Barrett. Buradan dön, Benson. Sonra 27. Cadde'ye gir."

Vücudum gevşer.

Mack, hayatımı emanet edebileceğim üç kişiden biri. Zamanımın yüzde doksanında yanımda.

Sikiştiğim zamanlar

hariç. Bu benim

fetişim değil.

We Are Family Vakfı benim için önemli olsa da, zamanında gitmek umurumda değil. Ben VIP konuğum ve beni bekleyecekler.

Ancak, güpegündüz mafya'dan saklanıyorsanız - evet, *tüm* gangsterler ve kartellerden - ve benim kadar güçlüyseniz, *avcıdan av* haline gelmeniz sadece iki dakika sürer.

Çünkü ben onları avlıyorum.

Sadece onlar bunu bilmiyorlar.

Rolex'ime bakınca, on dakika geç kaldığımı fark ediyorum. Elimi sert çenemi okşayarak, koyu renk sakallarımı ovuşturuyorum. Sevişmem lazım. Son zamanlarda heyecanlı ve sabırsızım. Dominant ve kontrolcü bir sevgili olarak, bu eylem biriken enerjimi serbest bırakmama yardımcı oluyor.

Aşk kelimesini duyunca neredeyse burnumdan soluyordum. Hayatımda aşk yoktu.

"Vardığımızda arabayı yakın tut, Benson," diyorum somurtkan bir şekilde. "Sadece bir saat kalacağım."

"Peki, efendim."

Limuzin Kongre Merkezi'nin önüne geldiğinde, Mack'in kapıyı açmasını bekledim, sonra arabadan indim ve ayağa kalktım, ellerimle Armani smokinimi düzelttim ve etrafa bakındım.

Kırmızı halı boş. İçerideki herkes beni bekliyor. Girip çıkmak.

Plan bu.

"Billy'ye yarın gece izin ver," diyorum Mack'e ona bakmadan. Birkaç adım attığımda cevap vermediğini fark edince dönüp bakıyorum.

Koyu renkli gözlerim onun gözleriyle buluştu.

"Yeni bir yer bulmalısın. Burası güvenli değil, Connor," diye cevaplar Mack. Başımı sallarım.

Bana karşı çıkmıyor. Kimse karşı çıkmaz. Onun da nedenleri vardır ve ben ona güveniyorum.

"Ayarla," diyorum ve otel lobisine giriyorum. Etkinliğin tabelası arkadaki büyük konferans salonlarını gösteriyor.

Dürüst olmak gerekirse, etkinliği düzenleyen şirketten kimsenin beni karşılamamasına şaşırıyorum. Karşılayacakları söylenmişti. Ama bu, uğraşmam gereken bir kişi daha az olduğu anlamına geliyor, bu yüzden umurumda bile değil.

Odayı ve ana kapıyı bulmak için alanı geçiyorum. Kapıya uzandığımda, kapı açılıyor.

Ommph.

"Oh, lanet olsun!" Az önce bana çarpan küçük beden fısıldayarak bağırır ve kapı arkasında bir klik sesiyle kapanır.

Sonra hissediyorum...

Islak, soğuk ve smokinimin önünden sızıyor.

Küçük esmer kızın kollarını tutup göğsümden uzaklaştırdığımda, gözleri fal taşı gibi açılır ve kristal mavisi gözlerinin manyetik çekiciliğini görmezden gelemem.

Tanrım, o çok güzel.

Penisim uyanır ve şişmeye başlar. O uzun siyah saçları kavrayıp yumruğuma doladığımı hayal ederim. Sonra, paniğin gözlerini doldurmasıyla, sırıtmak isterim. Ama ben asla gülümsemem ve onu bırakan ellerim ona tekrar dokunmak ister, bu da beni rahatsız eder.

Bu genç kadın kim?

"Connor Barrett," diye sessizce nefes nefese, kim olduğumu biliyor. Gözleri gömleğimdeki koyu sıvının üzerine kayıyor ve dudağını ısırıp yumuşak bir küfür ediyor. Sonra göz kapakları vücudumun daha aşağısına iniyor.

Daha aşağıya bakma tatlım, yoksa...

Çok geç.

Gözleri tekrar benimkilere döner ve ben karanlık, kalın bir sesle, "Bunu yapmamalıydın," derim.

O yutkunurken, dudaklarımın köşeleri yukarı

kıvrılır. Bu gece çok daha ilginç hale geldi.

THE DARKEST KING'İ ALIN - ŞU ANDA ÜCRETSİZ!

SICAK PARANORMAL ROMANLARI SEVİYOR MUSUN?

Vampir Prensi'ni ÜCRETSİZ deneyin!

BİRİNCİ BÖLÜM

Willow tezgaha yaslandı ve yavaşça ona kadar saydı.

Otuz dakikadan fazla bir süredir ultrason teknisyenini bekliyordu. Saat akşam yedi olmuştu ve bekleme odasında tek başına bekleyen Willow, neden bu kadar uzun süre beklemek zorunda olduğunu anlamıyordu.

Sabrı tükenmek üzereydi. Tap,

tap, tap.

Yokluğunda resepsiyonistin dikkatini çekmek için yaptığı ince girişim işe yaramıyordu işe yaramadı. Burası olmak istediği son yerdi; ancak bir ay önce ayak bileğini incitmişti ve düzenli tedaviler işe yaramıyordu, bu yüzden osteopati uzmanı onu ultrasona göndermişti.

Ultrasonla bir sorunu yoktu; sorun, gününden çalınan zamandı. Birden fazla teslim tarihi olan Willow, yeni medya ilişkileri işinde, iyi ücretli ama zorlu müşterileriyle kendi ihtiyaçları arasında denge kurmayı hâlâ öğreniyordu.

Kliniğin geç saatlere kadar açık olduğunu öğrendiğinde, saat yediye kadar evde olup, kalan yemeği ısıtıp işine geri dönebilmek umuduyla saat altı buçuk için randevu almıştı.

Ancak otuz dakika sonra hâlâ bekliyordu. Facebook'a göz attı, tüm Instagram gönderilerine kalp işareti koydu ve bir tweet attı.

"Affedersiniz," diye olabildiğince kibarca seslendi. "Merhaba!"

Daha önce onu karşılayan resepsiyonist köşeden başını çıkardı. Elinde telefonu tutuyordu ve rahatsızlık duyduğu belli oluyordu.

Willow içinden iç geçirdi. Kız muhtemelen tik tak yapıyordu, ya da çocuklar bugünlerde ne diyorlarsa onu. Yaşlı olduğu için değil, ama evet, bu onun tarzı değildi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim" —*hayır, özür dilemiyorum*—"Daha ne kadar beklemem gerekecek
beklemem gerekecek?"

Göğsü inip kalkan kız, sinirini gizlemeye bile çalışmıyordu.
'a yürüdü onun bilgisayarı ve başladı tıklamaya uzak ile bazı zar zor

içerilmiş öfkeyle. Büyük bir SUV'nin farları kaldırıma yaklaştığında ikisi de gözlerini kısarak baktı. Willow gözlerini kapattı ve başka yere baktı.

"Bir bakayım," dedi kız, sürücü farları kapattıktan sonra. "Yakında müsait olacak. Daha önce bir gecikme oldu, bu da iş yükünü artırdı."

Willow dişlerini sıktı.

"Oh."

Dudaklarına zorla küçük bir gülümseme kondurdu, sonra koltuğuna geri dönerek konuşmanın nasıl geçebileceğini hayal etti.

Neden bana söylemedin ki, o zaman randevuyu erteleyebilirdim? Oh,

çok uzun sürmez. Sadece yarım saat.

Bu kararı ben veririm. Bu kararı benden aldın. Hanımefendi, sakin

olun.

Bana sakin ol deme, sen zamanla yarışan...

"Oh, geri geldiler," dedi resepsiyonist, onun varsayımsal tartışmasını keserek — bu arada, tartışmayı o kazanıyordu.

O kazanıyordu.

Willow, SUV'den inen iri yarı adamlara baktı. "Onlar kim?"

Adamların hepsi siyah giyinmişti. Deri ve kot giysileriyle haydut gibi görünmeleri gerekirdi, ama üzerlerinde bir zenginlik havası vardı. Belki de büyük SUV, giysilerinin kalitesi ya da bileklerindeki kalın, parlak saatler yüzündendi.

Kesin olan bir şey vardı: Hepsi de sanki bir film setinden çıkmış gibi, inanılmaz derecede yakışıklıydılar. Sert ama zarif.

"Bilmiyorum. Son birkaç haftadır, her gece tıbbi odalara çıkmadan önce düzenli olarak ortaya çıkıyorlar."

Sonra da tam olarak öyle yaptılar. Altı adam sıkı bir grup halinde yürüdüler ve sanki gizli servis gibi koyu saçlı bir adamın etrafında toplandılar. Willow, onun kimliğini gizlemek isteyen bir ünlü ya da politikacı olup olmadığını merak etti. Ya da belki de çok fazla televizyon izliyordu.

"Yukarıda ne tür bir tedavi yapıyorlar? Kozmetik mi?" Bu sadece bir tahmindi, ama başka neden gece geç saatlerde bu kadar sık tedavi için gizlice içeri girilsin ki?

düzenli olarak gizlice tedaviye gelmek için başka bir neden olabilir ki?

Kız testosteron yüklü manzaradan gözlerini ayırdı ve omuz silkti. "Mesele de bu; kimse gerçekten bilmiyor. Son zamanlarda gece geç saatlere kadar çalışıyorlar. Garip."

Willow, uzun ve kendinden emin adımlarını izlemek için ayağa kalktı. Dışarıda gökyüzü kararmıştı, ama sokak lambaları bölgeyi altın rengi bir ışıkla aydınlatarak iyi bir görüş sağlıyordu.

Haklıydı, hepsi son derece çekiciydi, her biri ortalama bir erkekten daha uzundu, geniş omuzları, kalın boyunları ve sağlam uylukları vardı.

"Belki de güvenlik görevlileridir?"

"Hmm, kim bilir?" diye mırıldandı kız, parmağıyla telefon ekranını kaydırırken.

"Öyleyse, güvenlik oldukça sıkı" diye ekledi, dinleyicilerini kaybetmesine rağmen küçük bir gülümsemeyle.

Aniden, bir adam başını çevirip doğrudan ona baktı. Kalbi göğsünde çarpmaya başladı, geri adım atarken nefes nefese kaldı.

Gümüş rengi, ruhani görünümlü gözler onu olduğu yerde tutuyor gibiydi. Gözleri kısılmıştı, ama bakışları tehditkar değildi. Onun bakışlarına devam ederken, vücudu ve yüzü beklenmedik bir şekilde ısındığını hissetti.

"Ne?"

Ne?

Büyü bozuldu ve Willow'un gözleri resepsiyoniste kaydı.

"Ne?" Willow da sordu.

"Oh, pardon. Bir şey söylediğinizi sandım."

Gözleri bir an daha üzerinde kalan adama baktı, sonra adam yanındaki adama dönüp rahatça güldü ve hayatına devam etti.

Bu sorun değildi. Ancak Willow aniden garip ve mantıksız bir kayıp hissine kapıldı.

"Willow Thompson-Davies?"

Aniden döndü ve elinde iPad ile duran ultrason teknisyeninin ona selam verdiğini gördü.

"İyi misin?"

Willow gözlerini kırptı. "Evet. Oh, evet, ben sadece... boş verin. Merhaba."

"Ben Mark. Beklettiğim için özür dilerim, bugün çok yoğun bir gün oldu," dedi, kadınların kalbini eritecek bir gülümsemeyle.

Çantasını aldı ve onu tedavi odasına kadar takip etti, *Candid Camera* programının yeniden başlamasıyla kendisine şaka yapılıp yapılmadığını merak ediyordu.

Gözünde canlandı.

Şimdi Willow'un, doktor kılığına girmiş erkek striptizci tarafından karşılandığını görüyoruz. Dışarıdaki adamların birazdan ona katılıp Magic Mike rutini yapacaklarını bilmiyor.

"Şimdi, pantolonunu çıkaralım."

Willow'un ağzı açık kaldı. Mark tekrar sırıttı ve solundaki kapıya doğru başını salladı. "Oraya gir ve önlüğünü giy."

Yüzü kızardı ve İngilizce olmayan kelimeler mırıldanmaya başladı.

Gerçekten sevişmem lazım.

Aklı açıkça pisliklerle doluydu ve yakışıklı adamın sırıtışına bakılırsa, onun rahatsızlığından zevk alıyordu.

Otuz dakika sonra, onu resepsiyona kadar takip etti. Gözleri hemen dışarıya kaydı ve gümüş gözlü adamı ve bir başkasını elektrik direğine yaslanmış halde gördü. Randevusu boyunca onu düşünmekten vazgeçmemişti. Onun gözlerinin yokluğu, vücudunda titremeye neden olan ve bir türlü atlatamadığı bir ürperti bırakmıştı.

Karanlık ve baskın bir şekilde yakışıklıydı. Saçları siyah ve dalgalıydı, kulaklarının hemen altına kadar uzanıyordu ve güçlü, erkeksi bir çenesi vardı. Buradan bile, son zamanlarda tıraş olmadığını görebiliyordu, bu da ona kadınların sevdiği seksi bir hava katıyordu. O da onlardan biriydi.

Giydiği ceket, kaslı üst vücudunu daha da vurguluyordu ve elini kot pantolonunun cebine soktuğunda, tişörtü ve pantolonu, ipeksi zeytin rengi tenini bir santim kadar ortaya çıkarmak için yeterince ayrıldı.

Kadın bilinçsizce dudaklarını yaladı. Adam başını çevirdi. Kadın nefes alamadı. Adam bir an onun bakışlarını karşıladı, sonra kadınla Mark arasında bakışlarını gezdirdi.

Mark konuşurken başını hızla çevirdi. Mark, onun yanındaki tezgaha flörtöz bir şekilde yaslanmış, sırıtıyordu.

"Sonuçları yarın öğleden sonra osteopatına göndereceğim. Seni arayıp sonuçları konuşacaklar."

"Yani bana hiçbir şey söyleyemez misiniz?" diye tekrar sordu, şansını denemek için.

Adam başını salladı. "Benim uzmanlığım görüntüleri çekmek. Teşhisi uzmanına bırakıyorum."

"Hiçbir ipucu bile yok mu?" Gülümsedi ve kirpiklerini indirdi. Yıllardır flört etmemişti, bu yüzden gözüne bir şey kaçmış gibi görünmüş olmalıydı.

Adam güldü, kadının şüphelerini doğruladı ve eline bir kağıt parçası tutuşturdu. "En ufak bir ipucu bile yok. Şimdi git artık."

"Peki." Kadın güldü ve resepsiyoniste son bir kez baktıktan sonra çantasını omzuna astı ve kapıdan çıktı.

Tüm sokakları iyi bilen kadınlar gibi Willow da koyu renk giysili adamlara bakmıyormuş gibi yaptı, ama kendini tutamadı. İkinci adam da iri ve kaslıydı, ama bir iki santim daha kısaydı. Kendini çok yırtıcı bir şekilde tutuyordu, bu da gümüş gözlü adamda olmayan tehlikeli bir hava yaratıyordu. Ya da en azından o kadar değil. Willow, onların bir tür askeri ya da güvenlik görevlisi olduklarından emindi.

Araçlarına başka türlü ulaşamayacağı için onlara yaklaştıkça, kalbi göğsünde daha hızlı atmaya başladı.

Etrafındaki dükkanlar ışıklarını kapatıp akşam için kapanıyordu, ama bölge yakındaki sokak lambalarıyla aydınlatıldığı için kendini yeterince güvende hissediyordu.

Adamlar devasa boyutta olabilirlerdi - ve tanrım, başlarından ellerine, bacaklarına ve kollarına kadar öyleydi - ama bu onları tehlikeli yapmazdı. Kahretsin, o şişkin pazılara bayılırdı. Genelde. Bugün, iç sesi ona dikkatli olmasını söylüyordu.

Birkaç adım uzaklaşınca, içinden bir heyecan dalgası geçti. Bir zil sesi sessiz gerilimi bozdu ve "Who Let the Dogs Out" şarkısı gece havasını doldurdu.

Willow gümüş gözlü adama bir bakış attı ve adamın dudaklarının köşesi seğirdiğinde kalbi bir an durdu. Arkadaşı telefonuna cevap verdi ve birkaç adım uzaklaştı. Gümüş Gözlü adam direğin yanından uzaklaştı ve onu izlemeye başladı. Tehditkar bir hareket değildi, ama yine de Willow'u gerginleştirdi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi.

"Hayır, zarar vermeyeceksin," diye cevapladı Willow, kasıtlı olarak gözlerinin içine bakarak onu uyardı.

Adamın gülümsemesi genişledi, güçlü çene hattını yumuşattı ve vücudunda sıcak bir titreme yarattı. Orada olmaması gereken bir sıcaklık.

"Aferin kızım."

Tanrım, o çok yakışıklıydı. Tam doğru miktarda kötü çocuktu ve bir kaşık dolusu klas vardı. Artık ona daha yakın olduğu için, kot pantolonunun ne kadar iyi oturduğunu ve deri ceketinin açıkça tasarımcı ürünü olduğunu görebiliyordu. Kendini tutamadan, yanakları kızardı ve ona utangaç bir gülümseme attı.

Lanet olası hain vücut.

Kızarıklığı yüzünden aşağıya, göğsüne ve kalbine kadar yayıldı.

Neyim var benim?

Onun uzanıp ona dokunması için mantıksız bir ihtiyaç hissetti. Ona dokunmak için.

Keşke parmaklarımı o pazılarına ve saçlarına dokundurabilseydim.

Willow çaresizliğinden gözlerini kapattı. Hiçbir erkeğe bu kadar çabuk tepki vermemişti. Tanrım, seks yapması gerekiyordu.

Belki dikkatinin dağılmasaydı, onları görür ve köşeden hızla gelen kaykaylı çocuk grubundan kaçınabilirdi. Onlardan kaçmaya çalışırken, ayak bileği kaydı ve utançtan küfretti. Kolları havada sallanan Willow düşmeye başladı, başı çöp tenekesine çarptı ve...

Uçuyor muyum?

Büyük eller onu yakaladı ve nazikçe ayağa kaldırarak dengede tuttu.

"İyi misin?"

İkisi de hızla özür dileyip akıllıca oradan uzaklaşan çocuklara baktılar.

Titreyerek, Willow derin bir nefes aldı ve pantolonunun yırtılmadığından emin olmak için ellerini vücudunda gezdirdi.

"Kahretsin, teşekkürler," dedi, başının arkasını ovuşturarak. Yakında orada güzel bir şişlik olacaktı. "Beni nasıl bu kadar çabuk yakaladın?"

Adam omuz silkti. "Spor yapıyorum."

"Şaka yapmıyorsun," diye düşünmeden cevap verdi.

Willow ayak bileği üzerinde sendeleyip onun kollarından kurtulurken, adam hafifçe güldü.

"Cidden, teşekkür ederim. Tanrım, muhtemelen yine aptalca bir ultrasona ihtiyacım olacak." Willow kliniğe baktı ve irkildi. Ultrason teknisyeni hala tezgahın üzerine eğilmiş, sohbet ediyordu. Willow geri döndüğünde, o gümüş rengi gözlerin kendisine dik dik baktığını gördü.

"O adam seni taciz mi etti? Ben..."

"Hayır. Öyle bir şey olmadı," diye cevapladı hızlıca, onun tepkisine şaşırarak. "Sadece uzun bir bekleyişti ve ben sabırsız biriyim."

Adam ikna olmamış gibi başını salladı.

Willow biraz daha sendeledi. "Hey, dinle, bunu buzluğa koysam iyi olacak. Beni yakaladığın için teşekkürler." Willow ona minnettar bir gülümsemeyle el çantasını düzeltti ve topallayarak uzaklaşmaya başladı.

"Bekle," dedi adam, emri bağırarak ve onu yine şaşırtarak. "Bu halde araba kullanamazsın."

Haklıydı. Bileğinin şiştiğini ve başının zonklamaya başladığını hissedebiliyordu. Evi arabayla sadece birkaç dakika uzaklıktaydı, ama yine de direksiyon başına geçmesi güvenli değildi.

Willow etrafına bakındı, Uber çağırırsa arabasını bırakmanın ne kadar güvenli olacağını düşündü.

"Tabii, ben..." Döndü, sendeledi ve adam bir kez daha onu dengeledi.

onu dengeledi.

"Seni eve bırakayım."

Ne? Hayır, olmaz.

"Hayır, gerek yok."

Bu akıllıca bir davranış da değildi. Kazaya rağmen, vücudu onun huzurunda patlamak üzere olan bir volkan gibi hissediyordu.

her konuşmasında, vücudunda bir titreşim hissediyordu.

"Uber çağırayım." Willow telefonunu çıkardı ve kolunu beline doladı. İçinde kasıp kavuran cehenneme rağmen, şokun soğukluğunu hissedebiliyordu.

Diğer adam telefon görüşmesini bitirdi.

"Şimdi de zor durumdaki kızları mı kurtarıyorsun?" Alaycı bir gülümsemeyle, Silver Eyes ceketini çıkarıp Willow'un omuzlarına örttüğünde kaşlarını kaldırdı.

"Bu *zor durumdaki hanımefendiyi* eve bırakacağım. Anahtarları ver." Elini uzattı ve çenesini önlerindeki binaya doğru kaldırdı. "O işini bitirene kadar geri dönerim."

O? "O" kimdi?

Ceket sıcaktı ve içine erimek istediği, nefis bir erkeksi kokusu vardı. Küçük bir inilti çıkardı ve cekete biraz sokuldu. Yine de Willow kendini sokaklarda akıllı biri olarak görüyordu. Hayatı boyunca Los Angeles'ta yaşayarak, yabancılarla arabaya binerek hayatta kalmamıştı.

"Ben tehlikede değilim." Ceketi omuzlarından sıyırdı ve geri vermeye başladı, o hoş kokuyu kaybetmenin üzüntüsünü sessizce yaşıyordu.

Onun eve bırakma teklifini kabul etmeyecek ve onun arabasına binmeyecekti. Güçlü, koruyucu bir tip gibi görünüyordu, ama bu ona güvenebileceği anlamına gelmiyordu. Ya da göğüs kaslarına.

Ceketi yerine geri koydu. "Kafanı çarptın ve zar zor ayakta durabiliyorsun. Sana yardım edeyim, kadın."

Kadın mı?

Demek öyleydin, öyle mi?

Onun ne tür bir adam olduğunu çok iyi biliyordu. Koruyucu, evet. Ama aynı zamanda dominant ve otoriter. Muhtemelen yatakta inanılmazdı, ama yatak dışında tam bir kontrol manyağıydı. Ne yazık ki, bu tür erkeklerle aşk-nefret ilişkisi vardı. Onu tahrik ediyorlardı, ama kontrol edilmeyi nefret ediyordu.

Yoksa benim zihinsel olarak benden daha güçlü bir erkekle hiç tanışmadım mı?

"Dediğim gibi, Uber çağıracağım."

"Hayır, almayacaksın," diye homurdandı. Gerçek bir homurtu gibi.

Şaşkınlıkla telefonundan başını kaldırdı, içini bir ürperti kapladı. "Ne?"

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Güvenli değil," dedi adam.

Gözlerini kısarak arkadaşına baktı, sonra durumu hafifletmek için güldü. "Adını bile bilmiyorum. Sen bir yabancısın. Düşmemi engellediğin için teşekkür ederim, ama gece geç saatte bir yabancının arabasına binmem."

Tamam, o kadar geç değildi, ama yine de. Bu adam onu aptal mı sanıyordu? Burası Los Angeles'tı, Tanrı aşkına. Sıkı, seksi pantolonunun içine silah saklamış gibi görünen biriyle arabaya binmek aptalca ve sorumsuzcaydı.

Bence o silah değil.

Willow ceketi çıkarmaya başladı, ama adam yine onu durdurdu.

"Frank. Benim adım Frank."

Arkadaşı öksürdü. Willow ikisine de daralmış gözlerle baktı. "Senin adın Frank *değil*." Onu kırmamış olmayı umuyordu. Ama cidden, *Frank mı?*

"Tamam, peki, Brayden. Artık adımı biliyorsun, hadi seni eve bırakayım."

"Şimdi de isim uydurup arabana binmemi mi bekliyorsun? Hayır, olmaz, asla. Böyle bir şey olmayacak." O uzaklaştı, ceketini çıkardı ve onu koyacak bir yer aradı.

"Bray, ne yapıyorsun? İnsanı bırak da Vincent'ı bekleyelim."

İnsan mı? Vincent kimdi?

Ceketini ondan aldı, elini tutarken bir anlığına gözlerinin içine derinlemesine baktı. Willow büyülenmiş ve donmuş gibi hissetti. Sonra arkadaşına döndü.

"Hayır. Ona yarın güneş doğmadan önce görüşeceğimizi söyle. Araca ihtiyacım olmayacak."

"Oh, lanet olsun."

Küstah, seksi piç kurusu...

"Gel," dedi Brayden, yapay ışıkta parıldayan gümüş rengi gözleri kararlıydı.

O eğilip onu hiç beklemediği bir hızla kollarının arasına aldığında, Willow'un ağzı açık kaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordu.

"Gözlerini kapat." Onu aşağıdan bakarken sesi kısık çıkıyordu. "Ne..."

"Gözlerini kapat. Böylesi daha kolay olacak."

Neden yaptığını açıklayamadı, ama gözlerini kapattı ve tüm evreninin sallandığını hissetti.

VAMPİR PRENSİ ÜCRETSİZ İNDİRİN
ve bu 13 kitaplık (ve devam eden) ateşli paranormal romantizm serisine bugün başlayın!

JULIETTE N. BANKS'IN DİĞER ESERLERİ

BLACK HAWKE GÜVENLİK

Ateşli Askeri Romantizm

SEAL - **ÜCRETSİZ**

BODYGUARD

MARINE

SOLDAT

RANGER

MARSHAL

NYC'NİN KARANLIK KRALLARI

Karanlık Mafya Romantizmi/ Askeri Romantizm

En Karanlık Kral - **ÜCRETSİZ**

Acımasız Kral

Vahşi Kral

İntikamcı Kral

Merhametsiz Kral

Gangster Kral

KARANLIK İTTİFAK SERİSİ – YENİ

Karanlık Milyarder Romantizm

GÜNAHIN

KÜLLERİ

AZİZLERİN

KÜLLERİ

KAOSUN

KÜLLERİ

OBSIDIAN KULÜBÜ - YENİ

Karanlık Milyarder Romantizmi

Bay Remmington'a Direnmek

Bay Kingsley'e İtaat Etmek Bay

Winters'ı Evcilleştirmek

DUFORT HANEDANI

Ateşli Milyarder Romantizmi

Günahkar Görev - **ÜCRETSİZ**

Yasak Dokunuş

Tam Sahiplik

Sınırsız Arzu

Karanlık

Teslimiyet

Acımasız Cazibe

Yaramaz Kutlamalar

Kötü Övgü Güzel Yıkım

MONTGOMERY MİLYARDERLERİ

Ateşli Milyarder Romantizmi

PİSLİK Baştan Çıkarma

PİSLİK Cazibe PİSLİK

Oyuncu

PİSLİK Milyarder

MORETTI KAN KARDEŞLER

Ateşli Paranormal Romantizm

Vampir Prensi **- ÜCRETSİZ**

Vampir Koruyucu

Vampir Casus

Vampir'in Noeli Vampir

Suikastçı Uyanmış Vampir

Vampir Aşığı

Vampir Kurt Vampir

Savaşçı Vampirin

Yemini Vampirlerin

Kaderi

Vampirlerin Takıntısı

Vampirlerin Fırtınası

Vampirlerin Ruhu

Moretti evrenindeki ilgili kitaplar

Vampir Kralı Talep Edilen Kurt Alfa Kurt

İLETİŞİMDE KALALIM

Yeni veya yakında çıkacak kitaplarım, yeni serilerim ve ücretsiz hediyeler hakkında bilgi almak için **VIP BOOKCLUB'a** katılın**.** Katılmak için **BURAYA** tıklayın.

Sizi özel **Facebook grubuma** davet etmek isterim. Orada çok aktifiz ve yazma sürecim, yakında çıkacak kitaplarım ve yayınlanmadan önce mevcut el yazmalarımdan gizli (ve baharatlı) alıntılar hakkında çok şey paylaşıyorum!

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın, grup sorularını yanıtlayın ve bunun R18 olduğunu unutmayın!

ÖZEL OKUYUCULAR FACEBOOK GRUBU

Ayrıca...

INSTAGRAM'DA BENİ TAKİP ET

BOOKBUB'DA BENİ TAKİP ET

GOODREADS'TE BENİ TAKİP ET

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️